

முது சொம்

சமுத்து எமுத்தாளர்களின் பத்து
சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

முதறிஞர் கலாநிதி

க.சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)
ஸ்வர்க்கீஸ்

இரடண்டு தினைவடக

குருவி

விமலா

நடராஜன்

A, KUMAKATHASAN
49 KALAIMAGAL ROAD
ARPYALAI WEST
JAFFNA

A KUMARATHANGAL
KOLVINGAL ROAD
VAKILYAN MEL
TALUKA

R

1

1

முதுசௌம்

ஸம்த்து எழுத்தாளர்களின் பத்து
சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

முதறிஞர், கலாநிதி
க.சொக்கலிங்கம்(சொக்கன்)அவர்களின்
ஓராண்டு நினைவாக.

முதுசொம்

வெளியீடு	:-	நயினை கி. கிருபானந்தா, “பூரணி” பதிப்பகம், 521/9 பருத்தித்துறை வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
உரிமை	:-	பதிப்பாசிரியர்க்கே
முதற்பதிப்பு	:-	யூலை 2005
மொழி	:-	தமிழ்
பக்கங்கள்	:-	Xviii + 102
அச்சுப்பதிப்பு	:-	திருவள்ளுவர் அச்சகம், 593, பருத்தித்துறை வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
விலை	:-	ரூபா 150.00

படையல்

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்ந்து வானுறையும்
தெய்வத்துள் ஒருவராகிவிட்ட
முதறிஞர், கலாநிதி
க.சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) ஜயா
அவர்களின் திருவடிகளில் படைத்து வணங்கி
நிற்கின்றேன்.

கிருபா

உள்ளே....

தெய்வமாகிய திருமுகம் அணிந்துரை முன்னுரை கதாசிரியர்கள் அறிமுகம்	V XII XVI XVII
01. சாட்சிகளுக்கு அப்பால் பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி)	1
02. ஊனம் கலாநிதி க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)	13
03. சோநும் மானமும் திரு. சி. சிவசரவணபவன் (சிற்பி)	23
04. இந்திரன்கள் திரு.க.நடேசன் (தெணியான்)	32
05. அறுவடை பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம்	41
06. நாளைக்கும் பூ மலரும் திரு. நா. தர்மராஜா (அகளங்கன்)	48
07. வெம்மையை உணராமலே திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்	61
08. யுகங்கள் கணக்கல்ல ஐனாபா நா. சேகு இஸ்ஸதீன் (கவிதா)	68
09. நிஜங்கள் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை	75
10. நன்றி மறக்காத ஒருவன் நவாலியூர் நா. செல்லத்துரை	88

தெய்வமாகிய திருமுகம்

நீறுபூத்த நெற்றி, நீறதன்மேல்பொட்டு. புன்னகை தவழும் முகம். சிந்தனையின் ஆழத்தைக் காட்டும் அகன்ற நெற்றி. எதையும் கூறந்து கவனிக்கும் கண்கள். வார்த்தையின் பெறுமதியை உணர்ந்து ஒவ்வொன்றாக வெளிப்படுத்தும் உரையாடல். உள்ளத்தைப் போல தூய வெள்ளை ஆடை. இத்தனை திருக்கோலத்துடன் எம் மத்தியில் வாழ்ந்த ஓர் அறிஞன்; ஓர் சிந்தனாவாதி; மாபெரும் கலைஞர்; மாமனிதன்தான்

முதறிஞர், கலாநிதி

க.சொக்கலிங்கம்(சொக்கன்)அவர்கள்.

எங்கள் காலக் குறுமுனிவரும், இன்றைய தமிழ் உலகின் வசிட்டமா முனிவரும், பழமைக்கும் புதுமைக்கும் உறுதி மிக்க இணைப்புப் பாலமாகத் திகழ்ந்தவரும், இலட்சிய மூச்சுடன் இலக்கியம் படைத்துக் காலத்திற்கும் சமூக மாற்றத்திற்கும் ஏற்பத் தம் சிந்தனையைப் பக்குவமாக்கி எழுத்தின் பல துறைகளிலும் பிரகாசித்த சொக்கன் ஜயா அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனித்துவமுடையவர். அவருடைய நடையிலே சிவ மணமும் தமிழ் மணமும் கமழ்வதைக் காணலாம். இன்று சொக்கனின் வளர்ச்சியையும் வரலாற்றையும் நாம் நோக்கவில்லை. அவர் வளர்த்த ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியைத் தான் பார்க்கின்றோம்.

சமயம்

சொக்கனின் இந்து சமய நூல்களை எடுத்து நோக்கும் பொழுது அறிவு தெளிந்த நிலைமையில் எளிமை தானே கைவரும் என்பதற்கு இந்த நூல்கள் சிறந்த சான்றாக உள்ளன. நூலாசிரியரின் ஆழ்ந்த சமய அறிவும் இந்து நாகரிக அறிவும் தமிழ் அறிவும் கற்பித்தல் அனுபவ முதிர்ச்சியும் உளவியல் அறிவும் பிறவும் இந்நூல்களிற் பளிச்சென்று தெரிகின்றன. வேதநெறிவேறு, சைவநெறிவேறு என்ற தடுமாற்றம் மாணவருக்கு ஏற்படாது இருக்கும் பொருட்டு “வேதநெறி தளைத்தோங்க மிகு

சைவத்துறை விளங்க” என்ற பெரிய புராணத் திருவாக்கை எடுத்துக்காட்டி இந்த உண்மையை முதலில் மாணவர் உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணி போல் பதியலைக்க விளையும் நூலாசிரியர் “எமது சமயத்தின் முதல் நூல்கள் வேதங்களும் ஆகமங்களும் ஆகும். வேதம் பொது நூல் எனவும், ஆகமம் சிறப்பு நூல் எனவும் கொள்வது சைவ மரபு. வேதங்களை ஏற்றுக்கொண்ட காரணத்தினாலேயே எமது சைவசமயம் வைத்தீர்களே எனவும் வழங்கும்” எனத் தெளிவாக உரைத்துள்ளார். சமயத்தைத் தத்துவ ரீதியில் மாணவர் மனங்கொள்ளத்தக்க வகையில் அனுசுவ தென்பது அத்துணை எளிதான் காரியமன்று. இந்தப் பணியைச் சொக்கன் சிறப்பாகச் செய்துள்ளார். “சைவம் வளர்த்த தையலர்” என்ற நூலில் சிவ மணமும் தமிழ் மணமும் வீசிக் கற்போர் உள்ளங்களில் என்றும் இடம்பெறும் என்பதில் மிகை ஒன்றுமில்லை.

அடுத்து “அறநெறிப்பா மஞ்சரி” (1969) குறிப்பிடத்தக்க தொரு தொகுப்பு நூலாகும். இது வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற் கேற்ற அறநெறி சார்ந்த நன்மொழிகளைச் சங்ககாலத்திலிருந்து இன்று வரை எழுந்த அறநெறிப் பாடல்களிலிருந்து தொகுத்துத் தருகின்றது. இந்நால் கல்வி, வீரம், கடமை, நன்றி, ஓப்புரவு, அன்பு முதலான பண்புகளின் உயர்வு பற்றிக் கூறும் அரிய பாடல்கள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மனித சமுதாயத்தின் ஒழுக்கவியலை மேம்படுத்தும் வகையிலும் இந்நால் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தினைப் பெறுகின்றது.

சொக்கனின் “பாரதி பாடிய பராசக்தி” (1974) என்ற நூல் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்ட பல்துறைசார்ந்த கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு நூல். இதில் சாக்தநெறி பற்றியும் தமிழகத்திலே நிலவும் சக்தி வழிபாடு பற்றியும் பாரதியின் பராசக்திப் பாடல்கள் பற்றியும் அவரது பேரிலக்கியம் பற்றியும் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. மாநிலம் பயனுறுவதற்கு இறைபக்தி அவசியமென்பதை இக்கட்டுரையின் வாயிலாகச் சொக்கன் வற்புறுத்துகிறார்.

நல் ஹார் க் கந்தன் மீது பாடிய “நல் ஹார் நான்மணிமாலை”யும் (1966) நல்ஹார்க்கந்தன் மீது இவர் பாடிய பாடல்களும் எழுதிய கட்டுரைகளும் இவர் ஒரு சிறந்த முருகபத்தர் என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றன. ஈழநாட்டில் முருகவழிபாடு பற்றிய பல விபரங்களை இவை தருகின்றன. பக்திச்சுவை நிரம்பியது இவரது “நல்ஹார் நான்மணிமாலை”. வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம், அகவல் ஆகிய பாவடிவங்களில் முருகன் பெருமையைப் பேசுகின்றார்.

“இலங்கையில் முருக வழிபாடு” (1982) என்ற கட்டுரையும் வீரகேசரியில் வெளிவந்த “நாடுவார் வினைபோக்கும் நல்லைக்கந்தன்” என்ற கட்டுரையும் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்த “நல்லைநகர்க் கந்தப் பெருமானும் அழகுத் தத்துவமும்” என்ற கட்டுரையும் ஈழத்து முருகவழிபாடு பற்றிய அறிவை அகலவைக்கின்றன.

தெல்லிப்பழை அருள்மிகு தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்தில் 1981இல் நடைபெற்ற சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ சைவசித்தாந்த மகாநாட்டில் “திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வு” என்ற தலைப்பில் சொக்கன் ஆற்றிய உரையும் கட்டுரையாக வெளிவந்தது. திருமந்திரம் அனைவரது வாழ்விற்கும் காட்டும் பொது நெறியை ஆசிரியர் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார். யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையின் ஆதரவில் நடந்த சைவ மகாநாட்டுக் கவியரங்கில் “அப்பரின் அன்புள்ளம்” என்ற தலைப்பில் இவர் பாடிய கவிதைகள் நாலுருப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆலயங்களின் தலச்சிறப்புக்களையும் கோயிலில் எழுந்தருளிய மூர்த்தியின் புகழையும் கூறும் ஊஞ்சந் பாடல்களும் சொக்கனின் ஆக்கங்களை அணி செய்கின்றன.

1968ஆம் ஆண்டு இவர் வெளியிட்ட “நல்லை நகர் நாவலர்” என்ற நால் நாவலரது வரலாற்றினைச் சூவையும் பக்தியும் ததும்ப வெளிப்படுத்தியது எனலாம்.

சிறுகதை

சொக்கனின் சிறுகதைகளை எடுத்து நோக்கும் பொழுது பாடசாலை மாணவனாயிருந்த போதே “வள்ளி,” ”குப்பையிலே மாணிக்கம்” என்ற கதைகளை எழுதிய சிறுவனிடம் திறமையிருந்ததைப் பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் சுகபாடிகளும் கண்டு வாழ்த்தினார்கள். 1944ஆம் ஆண்டிலிருந்து அமரராகும்வரை சுமார் முன்னாறுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அமரராகும்வரை புதிய இளமையுடன் எழுதிக் கொண்டிருந்த இவருடைய சிறுகதைகள் அரசியல், சமூகம், வரலாறு, இலக்கியம் முதலிய பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்தன. ஈழகேசரியில் இவர் எழுதிய சிறுகதைகளுள் “குட்டைநாய்,” “மாணிக்கம்,” “வினோத நண்பன்” முதலியவை குறிப்பிடக் கூடியவை. இவர் 1944இல் எழுதிய சிறுகதைதான் பின் பதினாறாவது வயதில் 1946இல் அப்போது மலையகத்திலிருந்து திருவாளர் மயில்வாகனன் வெளியிட்டு வந்த மின்னெள்ளி மாசிகை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பாரிசினைப் பெற்றது. சிறுகதையின் பெயர் “கடைசி ஆசை”. அக்காலத்தில் இவரது எழுத்துக்கள் பத்திரிகை உலகாலும் வாசகர் உலகாலும் மிகவும் போற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. 1972.06.02இல் சொக்கன் வெளியிட்ட முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி கடல்(1961க்கும் 1972க்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டக் கதைகளைத் தொகுத்துள்ளார்) 2005இல் சொக்கன் சிறுகதை என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினை நயினை கிருபானந்தா வெளியிட்டுள்ளார். மொத்தத்தில் சொக்கனின் சிறுகதைகளில் இலக்கண வழுவற்ற செம்மை சார்ந்த தமிழில் பழந்தமிழர் பண் பாட்டினடியாக மாங்குட மேன்மை நோக்கையும் கலாவியக்தியையும் காணமுடிகிறது.

நாடகம்

சொக்கனின் நாடகக்கலையை எடுத்து நோக்கும் பொழுது வரலாற்று நாடகங்களுக்குரிய பண்புகள் குறைவின்றி எழுதுதல் எல்லோர்க்கும் எளிதன்றுஎன்பது புலனாகும். பாத்திரங்கள் தமது

குழந்தையிலே தோன்றி நடமாடவேண்டும். தமது காலத்திற்குப் பொருந்தச் சிந்தித்தும் உணர்ந்தும் பேசியும் செயலாற்றுல் வேண்டும். வரலாற்றுப் பாத்திரங்களுடன் ஆசிரியர் தாமாகப் புனைந்துள்ள பாத்திரங்களை இணைக்கும் பொழுது அமைதியும் நிலவுதல் வேண்டும். இவற்றைச் செய்து முடிப்பதற்கு வரலாற்று உணர்வும் நாற்புலமையும் நாடக நுணுக்கமும் பெரிதும் வேண்டற்பாலன். அவற்றைச் சொக்கன் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பெற்றுள்ளார் என்றே கூறவேண்டும். நாடகத்துறையை எடுத்து நோக்கும் பொழுது நாடகம் முழுவதும் ஆசிரியரது இலக்கியப் பயிற்சியும் இசை இரசனையும் இழையோடுகின்றன. அவை கற்றோர்க்குப் பேருவகை தருவன. மற்றோர்க்கும் இன்பம் அளிப்பன. “சிலம்பு பிறந்தது” சிலப்பதிகாரக் கதையைத் தழுவியது. சிறந்த இலக்கிய நடையில் எழுதப்பட்ட இந்நாடகம் குறிப்பிடற்குரிய சில அம்சங்களுடன் விளங்குகின்றது.

சொக்கன் நாடக ஆசிரியர் மட்டுமன்றி நாடக ஆய்வாளராகவும் விளங்குகின்றார். “ஆழத்துத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனுடைய மேற்பார்வையிலே இவர் ஆய்வு மேற்கொண்டார். இவர் ஆய்வு செய்து சமர்ப்பித்த ஆய்வேட்டுக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் முதுமாணிப்பட்டம் வழங்கியது. தானாக நாடகங்களை எழுதிய பொழுதிலும் மரபு வழி இலக்கியக் கதைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர் நாடகங்கள் எழுதினார். “கவிஞர் பரிசு,” “தெய்வப்பாவை” போன்ற நாடகங்கள் இத்தகையனவே.

பேச்சு

சொக்கனின் பேச்சுக்கலை தமிழ் மேடைகளிலும் சமய மேடைகளிலுமே பெரும்பாலும் திகழ்ந்தது. தனியுரைகள், கருத்தரங்கு உரைகள், பட்டிமண்டபப் பேச்சுக்கள் என இவருடைய பேச்சுத் துறைகளைப் பகுத்துக்கொள்ளலாம். இவ்வரங்கு களுக்குரிய உத்திமுறைகளையும் புத்திமுறைகளையும் தெரிந்து கொண்டு பேசும் வல்லமை இவரிடம் குடிகொண்டுள்ளது. மரபுத்தமிழ் அரங்குகளிலும் நவீன தமிழ் மேடைகளிலும் உறுதியாய்

நிற்கக் கூடிய உரம் இவரிடம் உண்டு. நூல்வல்லமையாலும் நாவன்மையாலும் சொல்லமுதம் வழங்கிச் சபையோரைச் சுலவயோராக்குவதில் கெட்டித்தனம் மிக்கவர் சொக்கன்.

பாடநூல்கள்

பாடநூலாக்கம் என்பது. அதுவும் சிறுவர்களுக்கான மொழிப் பாடத்துக்கான பாடநூலாக்கம் எனிதான் செயல் அன்று. அதற்கு மொழி அறிவும் ஆற்றலும் இருந்தால்மட்டும் போதாது. குறிப்பிட்ட பாடநூல்கள் எந்தப் பருவத் துப் பிள்ளைகளுக் கென ஆக்கப்படுகின்றன என்பது முதற்கண் தெளிவாகத் தெரியவேண்டும். அத்தெளிவு ஆக்கப்படும் நூல் குறிப்பிட்ட பிள்ளைகளுடைய பருவத்துக்கும் பொருந்துவதாக அமைய உதவும் நூலைப் பயன்படுத்தப் போகின்ற பிள்ளைகளின் உளியல் தேவைகள் நாட்டங்கள் என்னவும் அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அறிவின் தரமும் நூலை ஆக்கும் ஆசிரியருடைய மனதில் பதிந்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆக்கப்படும் நூல் படிப்பவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாகவும் பயனுடையதாகவும் அமையும். இவையெல்லாம் பொலியப்பெற்று விளங்குபவர் சொக்கன்.

கட்டுரைக் கோவைகள்

மாணவரோடு தொடர்புள்ள எல்லாத் துறைகளையும் தழுவியது சொக்கனின் கட்டுரைக் கோவை. இயற்சொற்களே பயிலும் எளிமையான உரைநடை, ஒழுங்கான பந்தியமைப்பு, செப்பமான குறியீடுகள் இவை கட்டுரைக் கோவையின் சிறப்பியல்புகள். இவ்வியல்புகள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமைந்து. கட்டுரைகள், கடிதங்கள், கற்பனைக்கதைகள், உரையாடல்கள், கூட்ட அழைப்புக்கள், அறிக்கைகள், பத்திரிகைச் செய்திகள் ஆகிய பிரிவுகளில் கட்டுரைக்கோவை சிறப்புற அமைந்துள்ளது எனலாம். திருக்குறள் முழுவதற்கும் சொக்கன் அவர்கள் ஒரு பொழிப்புரையையும் எழுதியுள்ளார்.

புனை பெயர்கள்

கலாநிதி கந்தசாமிச்செட்டி சொக்கலிங்கம் தன்னை மறைத்து தமிழ் உலகிற்கு சொக்கன், ஆராவழுதன், அடியவன், வேணிலான், தேன், சுடலையூர்ச்கந்தரன், பொய்யாம்மொழியார், சோனா, திரிபுராந்தகன், கன்றுக்குட்டி, சமுத்துப்பேய்ச்சாத்தன், குறளன், ஞானம், ஜனனி, சாம்பவன், சட்டம்பியார், எதர்த்தன், பாலன் முதலிய புனைபெயர்களில் தமிழ் உலகிற்கு ஆற்றிய பணிகள் நன்றியோடு நினைவு கூரத்தக்கன.

சிறுக்கதை எழுத்தாளராக, கவிஞராக, நாவலாசிரியராக, நாடக ஆசிரியராக, கட்டுரையாளராக, கல்வியாளராக, சமய நால் எழுத்தாளராக, பேச்சாளராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, நடிகராக, நெறியாளராக, ஆசிரியராக, அதிபராக, பாடநால் எழுத்தாளராக என்று அவர் தொடாத துறையுமில்லை. அவர் தொட்டுத் துலங்காத துறையுமில்லை.

இவ்வளவும் கூறிய பிறகும் ஒரு வினா என் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றது. சமுத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற் சொக்கனின் பங்கு எப்படிப்பட்டது? தமிழ் அறிஞர் திருக்கூட்டத்திலே அவர் எந்த வரிசையில், எந்த இடத்தில் நிற்கின்றார்?

வாழ்க்கையினை நேரடியாக அணுகாது நூல்களின் வாயிலாக அணுகும் தன்மையே சொக்கனிடம் காணப்படுவதாகும். இதுவே சொக்கனின் பலம். அவரின் பலவீனமும் அதுதான்.

முத்தமிழ்த் துறை வல்லாணாக இருந்து இலக்கிய உலகில் செங்கோலோச்சிய சொக்கன் ஜயா அவர்கள் விழிக்குத் துணையான ஒளியல்ல. வினியோயான ஒளி. முகத்திரண்டு புண்ணிருந்த புல்லர்க்கும் கண்கொடுத்துக் காட்டிய ஒளி. இவ்வொளியால் ஒளிபெற்ற அகல் விளக்குகள் ஆயிரம் ஆயிரம். இது தன் பிரகாசத்தைப் பிரபல்லியப்படுத்தத் தெரியாத பேதை ஒளி. மற்றவர்க்கு இரங்கித் தன்னைத் தானே தாழ்த்திக் காட்டும் தன்னொளி. பொங்கும் தனியொளி. இனித் தெய்வ ஒளியாய்த் திகழும்.

- கிருபா

அணிந்துரை

‘கிருபா’ என்று நாம் அண்டுன் அழைக்கும் தீரு. கி. கிருபான்து ஒரு துணிச்சலான ஆள். முதுசொம் என்னும் வெளியீட்டுக்காகப் பத்து சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். இக்கதைகளை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தீர் என்று பலர் அவரிடம் கேட்கக்கூடும். இவ்வாறு கேள்விகள் எழலாம் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எள்ளளவும் எண்ணாமல் தன்னுடைய தமிழ்ச்சுவையை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இத்தொகுதியிலே வரும் பத்துக் கதைகளையும் தெரிந்தெடுத்துள்ளார். எழுதிய பரம்பரையினர் பத்துப்பேருடைய ஆக்கங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. நேர்த்தியான முறையிலே கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கிருபா மிகப் பொருத்தமான பத்துப் பேர்களுடைய சிறுகதைகளைத் தெரிவி செய்துள்ளார். நந்தி, சொக்கன், அகளங்கன், தெணியான், சிற்பி, யோகேஸ்வரி, ச.வே. பஞ்சாட்சரம், ஜனாபா நா. சேகு இஸ்ஸதீன் (கவிதா), அராவிஷூர் சுந்தரம்பிள்ளை, நவாலிஷூர் நா. செல்லத்துரை ஆகியோருடைய கதைகளே இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர்களைவிட வேறு பொருத்தமானவர்கள் இல்லையா என்று கேட்கலாம். இருக்கின்றார்கள். இத்தடவை இத்தொகுதிக்கு இப்பத்துப்பேர் என்று கிருபா கூறக்கூடும்.

நந்தியினுடைய “சாட்சிகளுக்கு அப்பால்” என்னும் கதை பின்னோக்கு உத்தியிலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மிக இருக்கியமான முறையிலே ஒரு சிங்களப் பெண் குழந்தையைத் தத்தெடுக்கின்றார் ஜனகராஜன். பின்னை வளர்ந்து பட்டதாரியாகித் திருமணம் நடை பெறுகின்றது. திருமணக் காட்சிதான் கதையின் தொடக்கமாக அமைகின்றது. அதிலிருந்து பின்னையின் கல்வி, திருமண ஆயத்தம், திருமண வேளையில் எதிர்பாராதவிதமாக வரும் பரமசாமியூடாகப் பின்னை தத்தெடுக்கப்பட்ட விவரம் ஆகியன படிப்படியாக விபரணம் பெற்று மீண்டும் திருமணவீட்டிலே கதை முடிகின்றது. மிக நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட கதை இது.

காலத் தினுடைய கோலங்கள் (சமய, இனப்பிரச் சினை தொடர்பானவை) பலவும் பொருத்தமான இடங்களிலே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

யோகேஸ் வரி சிவப்பிரகாசத் தின் “வெம் மையை உணராமலே” என்னும் கதை எங்கள் சமூகத்திலே இன்னும் நடக்கும் ஓர் அநியாயத்தைச் சித்தரிப்பதாக அமைகின்றது. பெண் மருத் துவக் கல் லுரையிலே படித் துப் பட்டம் பெற் று மருத்துவராயிருந்தாலும் எத்தனையோ இல்லசங்கள் கொடுத்துத்தான் அவள் திருமணம்.

அதனுடன் முடிந்தால் பரவாயில்லை. கணவனும் வேலை செய்கிறார். இவனும் வேலை செய்கிறாள். அவரை விட இவள் கூடக் களைப்படைந்து வீடு வருகிறாள். வீடு வந்த பின்னரும் தன்னந்தனியாளாக இவளே வீட்டு வேலைகள் முழுவதையும் பார்க்கவேண்டியுள்ளது. இந்த அநீதி பல வீடுகளிலே இன்றும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. யோகேஸ் வரியினுடைய இக்கதை இந்நிலையை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது.

மென்மையான உணர்வுடைய பெண்மை பலத்துடன் நிமிர்ந்து நிற்பதை ஜனாபா சேகு இல்லதீன் தனுடைய “யுகங்கள் கணக்கல்ல” என்ற கதையிலே சித்தரித்துள்ளார்.

தான் காதலித்த பையனைச் சாதி காரணமாக விடவேண்டிய இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளுப்பட்ட மீரா, மற்றவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்த அந்த உன்னத்தை மனத்திலே கொண்டு வாழ என்னுகின்றாள். அந்த உன்னதும் நிறைந்த மனத்துள்ளே வேறு எதையும் நிரப்பாமலிருக்க விரும்பும் மீராவை கலிப்பகையார் இல்லாத திலகவதியாராக அவள் தாய் காண்கிறாள். கதை மிகப் பக்குவமாக முடிவடைகின்றது:

நான் மீராவைப் பார்த்தேன். “ஆண்டவன் சந்நிதியில் யுகங்கள் கணக்கல் அம் மா; மனங்கள் தான் கணக்கு” என்று சொல்லுகிற திலகவதியாராக அவளை உணர்ந்தேன். ஆசையுடன் வளர்த்த பெண் சந்நியாசி

போல் போகிறானே என்ற துயரத் தையும் மீறி, இந்தத் தலைமுறையிலும் மென்மையான பெண்மை தனக்கே உரிய பலத்தோடு வாழ்கிறதென்று உணர்ந்த திருப்தி அலையாக எழுந்தது.

நடக்காத இந்த உலகத்திலே இப்பொழுது நடக்கின்றது. ஒருவன் தன் மரணங்குறித்த நினைவுமல்லரைத் தானே பார்க்கும் நிலையினை ச. வே. பஞ்சாட்சரத்தின் “அறுவடை” கதையிலே காண்கின்றோம்.

“சோறும் மானமும்” என்னும் சிற்பியின் கதை எந்தத் தலைக்கு இந்தத் தொப்பி பொருந்துமோ அந்தத் தலைக்கென எழுதப்பட்டுள்ளது. அதிகாரத்துக்கும் அடக்குமுறைக்கும் விருப்பமானவர்களை இந்தச் சமூகம் தூக்கியெறிந்துவிடும். ஆனால், சிலர் நாய் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு நிற்பது போல் அந்த அடக்குமுறை மற்றும் அதிகார வெறியுள்ளவர்களுடன் நிற்பார்கள் என்பதை இந்தக்கதை வெளிப்படுத்துகிறது. ஓர் உருவக் கதையாக இது அமைகின்றது.

இந்த மண்ணிலே நடைபெற்ற போரின் கொடுரம் சிறுகதைகளுடாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. அகளங்களுடைய “நாளைக்கும் பூ மலரும்” ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

போர் நடைபெறும் போது இராணுவத்தால் கைப்பற்றப்பட்ட இளைஞர்களுடைய பெற்றோரின் துயரம் எப்படியிருக்குமென்பதை நவாலியூர் செல்லத்துவரை “நன்றி மறக்காத ஒருவன்” என்ற கதையிலே சின்னராசாவூடாகக் காட்டுகிறார்.

சொக்கனுடைய “ஹனம்” கதையில் போருக்காகப் புதைக் கப்பட்ட கண்ணிவெடிகள் போர் ஓய்ந்த பின்னரும் பலருடைய கால்களைப் பறித்து விடுகின்றன. ஆனால், இந்தக் கதையிலே கண்ணி வெடிகளின் கொடுமையை ஒருபக்கம் வெளிக்கொணரும்

சொக்கன் அவ்வாறு கண்ணிவெடியிலே கால் இழந்த ஒரு இளைஞன், நாவுக்கு அடிமையாகி நீரிழிவு நோய்கண்ட ஒருவருக்குப் பெருவிரல் துண்டிக்கப்படவிருந்தபோது அவருக்கு ஏற்பட்ட கலக்கத்தினைத் தீர்த்துவைப்பதாகக் கதையை அமைத்துள்ளார். அந்த இளைஞன்,

“பெரியவர்... இது எனக்கு மட்டும் ஏற்பட்ட கதியில்லை. இந்த நாட்டிலை பிறந்த பாவத்துக்காக எத்தனையோ இளக்கன், நடுத்தர வயசுகள், கிழுகள் ஆயிரக் கணக்கில் நொண்டிகளாய் - முடங்களாய் குருடுகளாய் ஆகிவிட்டுதுகள்”.

என்று கூறுவதன் மூலம் தனி மனித துயரத்தை நீக்குதற்கு வழிகாட்டும் ஆசிரியர் ஒரு சமூகத்தினுடைய துயரத்தினையும் வெளிப்படுத்தி விடுகின்றார். சொக்கனுடைய இந்தக் கதைபோல தனிமனித உணர்வுகளினுடாகச் சமூகத்தை விமர்சிக்கும் கதையாக தெணியானின் “இந்திரன்கள்” விளங்குகின்றது.

அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகக் காதல் நிகழ்வினை பலாலி விமான நிலையத்திலே எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்த பூரணியைக் காணும் அவன் மனத்திலே மீட்டுவதாக “நிஜங்கள்” கதையினை அமைக்கின்றார்.

முதுசொம் தந்த கிருபா பாராட்டப்படவேண்டியவர். கட்டமைப்புடைய நல்ல கதைகள். சமூகப் பண்புகளை உடையனவாகவும் சமூகப் பணியடையனவாகவும் அமைகின்றன. இது போன்று நல்ல தொகுதிகளை வெளிக்கொணர கிருபாவுக்குக் கொடையாளிகளின் அன்புக் கரங்கள் நீள வேண்டும் என வேண்டுகின்றேன். கிருபாவினுடைய தமிழ்ப்பணியை வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

பேராசிரியர்.அ.சண்முகதாஸ்,
முன்நாள் தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

முன்னுரை

தெய்வமாகிய என் குருவின் திருவடிகளில் இம்மலரினை இட்டு வணங்குவதில் என் உள்ளம் உவகை கொள்கின்றது. பலர் வாசமலரிட்டு வணங்கிய திருவடிகளில் வெறும் காகிதப்பூ இட்டுக் களிப்புறுகின்றது என் நெஞ்சு.

இம்மலரில் முத்தமிழ்த்துறை முறையில் பயின்ற உத்தமர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். திகைத்து நிற்கின்றேன். இச்சிறு புல்லையும் ஏங்கும் அவர்கள் அருள்திறன் கண்டு வணங்கி நிற்கின்றது என்மனம்.

எனவேண்டுதலைக் கட்டளையாக ஏற்று அணிந்துரை தந்துள்ளார் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள். இவர் எங்கள் காலத்து வசிட்டமாழுனிவர். என்செயலுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய அங்கீகாரம் இது. அன்பினால் அவர் தந்த அறிமுகம் என்னைப் பெருமைப்படுத்துகின்றது.

என் வெளியீடுகள் அனைத்திற்கும் கண்ணுக்கு கவசமாக இருப்பவர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசா அவர்கள். அன்பும், அறிவும், பண்பும், பணிவும் ஒருங்கே பொருந்தப்பெற்ற பெருந்தகை இங்கிவனை யான் பெறவே என்ன தவம் செய்துவிட்டேன்.

தம் பேரன்பின் காரணமாக என் அருகிருந்து துணை செய்த கலா நிதி.க.குணராசா(செங் கை ஆழியான்), பேராசிரியர் என். சண்முகலிங்கன், இவர்கள் என் நன்றிக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள்.

நிறைவாக என் குருநாதர் முதறிஞர், கலா நிதி க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) ஜயாவின் திருவடிகளில் பக்தியோடு படைத்து வணங்கி நிற்கின்றேன்.

அன்பன்
கி. கிருபானந்தா.

கதாசிரியர்கள் அறிமுகம்

பேராசிரியர் செ.சி.வஞ்சானசுந்தரம்(நந்தி)

ஸழத்தின் முத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான இவர் முற்போக்கான சிந்தனையுடைய உன்னத படைப்பாளி.

கலாநிதி க.சொக்கலிங்கம்(சொக்கன்)

எங்கள் காலக் குறுமுனி. முத்தமிழ்த்துறை வல்லார். இலக்கிய உலகில் செங்கோலோச்சுபவர்.

திரு சி.சிவசரவணபவன்(சிற்பி)

“கலைச்செல்வி” என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகை மூலம் கனதியான இலக்கியப் பணிபுரிந்த ஸழத்தின் முத்த படைப்பாளிகளில் ஒருவரான இவர் ஸழத்தின் இலக்கிய இருப்பினைத் தமிழகம் அறியவைத்த சான்றோன்.

திரு க.நடேசன்(தெணியான்)

இவரின் சிறுகதைகள் தனிமனித உணர்வு களினுடாகச் சமூகத்தினை விமர்ச்சிப்பன். சமூகப் பிரக்ஞூயோடு எழுதப்பட்ட யதார்த்தப் பண்பின்.

பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம்

இலட்சியங்களுடனான இலக்கியவாதி. ஸழத்துச் சிறுகதை மனைக்கு அழகு சேர்த்த சிறுகதைப் படைப்பாளி.

திரு நா.தர்மராஜா(அகளங்கன்)

தனித்துவமான ஓர் இலக்கியச் செல்நெறியைத் தனக்கென அமைத்துக் கொண்டவர். சமுதாய யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு சிறுகதை படைக்கும் படைப்பாளி.

திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

ஸமுத்துப் பெண் சிறுகதை உலகில் வீறுடன்புகுந்த இவர் நிறையவே நிறைவாக எழுதினார். பெரிதும் குடும்ப விமர்சனமாக இவரது கதைகள் உள்ளன.

ஜனாபா நா.சேகு இஸ்ஸைன்(கவிதா)

நயினாதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஸமுத்துச் சிறுகதை உலகில் குறிப்பிடத்தகுந்த பெண் எழுத்தாளர். இவர் ஒரு பெண் எழுத்தாளர் என்பதை இவர் கதைகளினுடாகவும் உணரமுடிவது இவர் கதைகளின் தனித்தன்மை.

அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளை

செவிக்கு இன்பந்தரும் பல வாணைவி நாடகங்களை எழுதிய இவர் ஸமுத்துச் சிறுகதை அரங்கில் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளை அரங்கேற்றியவர்.

நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை

நாடகாசிரியராக, நடிகராகப் புகழ்பெற்ற இவர் இன்று ஸமுத்தின் சிறுகதைத்துறைக்குப் புதிய வனப்பும் வளமும் தருகின்றார்.

சாட்சிகளுக்கு அப்பால்

பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி)

“முருகேசம்பிள்ளை நாமதேய நத்திரீம்
கார்த்திகேச நாமதேய பவுத்ரீம்”

ஜயரின் குரல் ஆணித்தரமாக ஓலிக்கின்றது. சமஸ்கிருதம் கூறும் வம்சபாரம்பரியம் அந்தக் கலியாண மண்டபத்தை ஆட்கொள்கிறது. பிராமணர்களுக்கும் இந்தக் குரல் சமஸ்கிருதத்தின் கொடையா அல்லது அவர்கள் கோத்திரத்தின் குரல்தான் இந்தச் சலோகங்களுக்கு இவ்வளவு அதிர்வும் அதிகாரமும் தருகின்றதா? என்று நான் பலமுறை சிந்தித்தது உண்டு.

“முருகேசம்பிள்ளை நாமதேய நத்திரீம்”

என்ற வார்த்தைகள் என் கண்காணாத பாட்டனின் பெயரைப் புதுப்பிக்கின்றது. அவர் மிகவும் சாதித் திமிருள்ளவர் என்று கேள்வி.

“கார்த்திகேச நாமதேய பவுத்ரீம்
ஜனகராயன் நாமதேய புத்ரீம்”

சீதா என்னை நோக்கிறாள். முத்து மணவறையில் அவள் முகத்தை திரை மழுப்புகின்றது மெல்லிய மேகம்போல.

“ஜனகராஜன் நாமதேய புத்ரீம்
சீதா நாம்ணீம் இமாம் கன்னியாம்...”

சீதாவின் இடது பக்கத்தில் அவன். என்னால் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட மருமகன். ஆமாம் எனது மனத்தின் மகன்.

“அப்பா. உங்களுக்கு தெரியும்தானே எனக்கென்று ஒரு விருப்பு வெறுப்பை நான் வைத்ததில்லை. உங்களுக்கு எது விருப்பமோ அதுதான் எனது விருப்பமும். எனது கலியாண விசயத்திலும் அப்படித்தான்” இப்படிக் கூறினாள் சீதா.

“இதென்னம்மா படியாத பிள்ளை போலப் பேசுநாய். திரேதா உலகத்திலையா சீவிக்கிறும்?” என்று கேட்டேன் நான். முதுசொம்

சாட்சிகளுக்கு அப்பால் ।

“அப்பா உங்கள் அன்பும் அனுபவமும் தான் பெரிய காரியங்களில் எனக்குத் துணை நிற்கவேண்டும்.” இப்படி என்ன எல்லாம் சொன்னாள். என்ன நம்பிக்கை! கண்டிப்பாக இது இரத்த சாட்சிக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு தொடர்பு. ஆத்மா! பல தலைமுறைகளில் பல உறவுகளில் பினைந்துள்ளோம். அதனால்தான் போலும் சிந்தனைகளிலும் நாளாந்த காரியங்களிலும் நானும் சீதாவும் ஒரு கட்சி. தம்பி சீதாவிலும் 10 வருடங்கள் இளையவன். இப்போது அவனுக்கு 15 வயது. மாப்பிளைத் தோழனாக இருந்தபடியே பெரிய சினிமா டைரக்டர் போல வீடியோகாரர்களுக்கு கட்டளையிடுகிறான்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன் நானும் சீதாவும் கலியாண வைபவத்தில் வீடியோ வேண்டாம். சில முக்கிய போட்டோக்கள் மட்டும் போதும் என்று தீர்மானித்தோம். அதை அப்போது தாயும் மகனும் ஆட்சேபம் சிறிதும் இல்லாமல் ஓப்புக் கொண்டார்கள். ஆனால் பெண்பிள்ளையின் காரில் வந்து இறங்கும் போது கலியாண மண்டப வாசலில் எங்களை எதிர்கொண்ட சகுனம் வீடியோக்காரனும் அவன் கமராவும். இது தம்பிக்காரனின் அத்துமீறிய கள்ள ஏற்பாடு. “என்னா” என்று கேட்டால். “அம்மா தான் சொன்னா” என்று விடை வரும். என்ன அப்பா எங்களுக்கு ஒரே ஒரு அக்கா தானே. அவவுக்கு ஒரே ஒரு கலியாணம் தானே என்ற கெஞ்சல் ஹாஸ்யமாகும். இப்படியான கேள்வி பதில்கள் எங்கள் வீட்டில் வழக்கமாகிவிட்ட பழக்கங்கள்.

இணைக் கூறைச் சேலை கொழும்பில் வாங்கலாம் என்றோம் சீதாவும் நானும். ஆனால் தாய்க்காரி சென்னை சென்று குமரன் சில்க்ஸில் வாங்கி வந்தா. இப்படித்தான் சிக்கனமாக ஒன்று சொல்ல மனைவி இன்னொன்று செய்வது சீதா மூன்று நாள் பிள்ளையாக இருக்கும் போதே ஆரும்பூம். வெள்ளவத்தையில் அவனுக்கு ஒரு சட்டை வாங்கப் போனோம். நான் குகாதாரத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நல்ல மெல்லிய பருத்திச் சட்டை தேர்ந்து எடுத்தேன். 25 வருடங்களின் பின்பும் நல்ல ஞாபகம். ஊதா நிறம், வெண்ணிற பூக்கள் ஒரத்திலே ரேந்தை. ஆனால் அது தாயாரால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அவ வாங்கியது இங்கிலிஸ் முதுசொம் சாட்சிகளுக்கு அப்பால் 2

வின்றூருக்கு (பனிக்காலம்) போடத்தக்க கம்பளிச்சட்டை, தொப்பி மேஸ்டன் பிங்க் நிறம்.

இப்பிடி ஆயிரம் சொல்லலாம். நான் தலையிடுவதில்லை. சீதா ருதுவான் போது மட்டும் எங்களிடையே ஒரு சண்டை ஏற்பட்டது. வைபவ ஆடம்பர ஒழுங்குகளை மனைவியிடமே விட்டுவிட்டேன். ஆனால் வைபவத்திற்கு முதல் நாள் காலை “உதயன்” பத்திரிகையைப் பார்த்தபோது எனது தலையை இரத்தம் அழுத்தியது அந்த விளம்பரம்.

“பூப்புனித நீராட்டு விழா அழைப்பு.

எமது ஏக புத்திரி திருவளர் செல்வி சீதா(குஞ்சு) அவர்களுக்கு.

தங்கள் நல்வரவை நாடும்”

திரு.திருமதி ஜனகராஜன்

“என்னடி இது”என்று பத்திரிகையைக் காட்டி கேட்டேன். “என்னடியோ” என்று திருப்பிக் கேட்டா மனைவி. “25 வருடமாக சொல்லாத சொல்.” அன்று முழுவதும் “என்னடி”யை வைத்துத்தான் வாக்கு வாதம் நடந்தது. என்னைக் கேட்காமல் இப்படி நான் விரும்பாத ஒரு விளம்பரத்தைக் கொடுத்த விடயம் விவாதத்துக்கு ஏற்படவில்லை. சீதாதான் சண்டையை நிறுத்தினாள்.

அவள் சொன்னாள் “அப்பா ஏன் சண்டை பிடிக்கிறீங்கள். நாளைக்கு நான் குளித்துவிட்டு ஏழு மணிக்கே ஸ்கூல் பஸ்ஸிலை பாடசாலைக்குப் போகிறேன். விளம்பரம் பார்த்து வருபவர்கள் அம்மாவுடன் பேசிவிட்டுப் போகட்டும்”.

சண்டை நின்றது. வைபவம் நல்ல முறையில் நடந்தேறியது. எல்லோரும் மகிழ்ந்தோம்.

ஒரு விடயத்தில் மட்டும் அவள் விஷயத்தில், நானும் மனைவியும் ஒன்றுபட்டோம். சீதா தனியாக நின்றாள். தம்பியாருக்கு வயது போதாது. சீதா டொக்டருக்கு படிக்க வேண்டும் என்று நானும் தாயும் விரும்பினோம். அது எனக்கு ஒரு சபத்தின் முதுசொம்

நிறைவேற்றல் போன்றது. நான் 30 வருடங்களாக இந்த நாட்டின் பல பகுதிகளில் சுகாதாரப் பரிசோதகராகத் (P.H.I) தொண்டாற்றிய ஒருவன். என்னை மேற்பார்வை செய்த டொக்டர்களில் பெரும் பாலானோர் எனது தொழிலுக்கு மதிப்புத் தந்து மரியாதையுடன் பழகினார்கள். ஆனால் ஒரு சில இளம் டொக்டர்கள், எனது மகன்களாக இருக்கக் கூடிய வயதினர் என்னைப் பெயர் கூறாது பி.எச்.ஐ. என்று அழைக்கும் தொனியே நீ இந்த ஜென்மத்தில் மட்டும் அல்ல அடுத்த ஜென்மத்திலும் எனது P.H.I. தான். நான் “டொக்ரர்” என்ற மாதிரி இருந்தது. அந்த வேளைகளில் என் மனம் பேசும்.

“ எனக்கு மகள் இருந்தால்...”

சீதா வந்தாள்.

மீண்டும் மனம் என் மகள் ஒரு டொக்ரர் ஆவாள். அவளின் கீழ் யார் வேலை செய்தாலும் அன்பு, பரிவு, புரிந்துணர்வு மூலம் மனிதனின் பெறுமதியை உணர்த்துவாள்.

ஆனால் சீதா டொக்ரராக வர விரும்பவில்லை. அவள் சமூகவியல் படிக்கத்தீர்மானித்தாள்.

அவள் கூறினாள்.

“அப்பா நீங்கள் ஒரு சுகாதார பரிசோதகராக உங்களால் இயன்ற நோய்த்தடுப்பு வேலைகளைச் செய்து விட்டார்கள். இப்போ எமது நாட்டிற்கு வேண்டியது சமூகப்பராமரிப்பு. நான் பிறந்த காலந்தொடக்கம் போனினால் எமது சமூகம் உடைந்து சிதைந்து சீரழிந்து போய்விட்டது. அதைக் குணப்படுத்துவதற்கு சமூகவியல் அறிந்தவர்களுக்கு பாரிய கடமை உண்டு”. ஒரு குட்டிப் பிரசங்கம் அது.

ஓ! அவள் பாடசாலைப் பேச்சுப்போட்டிகளில் முதல் பரிசுகள் பெறுவன் அல்லவா? அவள் ஒரு நாள் சமூகவியல் கலாநிதி ஆவாள்.

ஒரு டொக்ரர்.

முதுசொம்

சாட்சிகளுக்கு அப்பால் 4

ஆனால் சீதா பல்கலைக்கழகம் சேர்ந்ததும் அவளது பேராசிரியர் அரசியல் வினாக்களின்தொகை சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்து எடுக்கச் சொன்னாராம்.

“திறமைசாலிகளும் நேரமையானவர்களும் அரசியல் கல்வியில் ஈடுபடவேண்டும்” என்று சுருக்கமாகக் கூறுவாராம். அது பிந்திய சங்கதி. ஆனால் அவள் அவரிடம் அரசியலைப் பக்குவமாகப் படித்ததால் மிகவும் நேரான சிந்தனைகளுடன் பேசகிறாள்.

“அரசியலானது சாதி, சமய துவேசத்திற்குத் தூபம் போடும் கருவியாக இருக்கக்கூடாது. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சமூக நிருவாக தீங்குகளை எடுத்துக் காட்டவும் உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும்”.

அவள் ஒரு கூட்டத்தில் இப்படிப் பேசியது எனது மனதுக்கு ஆய்வுக்கியம் தந்தது.

துவேஷம்! அப்போது அவள் எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பாடசாலையிலிருந்து வீடு வந்ததும் வியாதியால் புலம்புவது போல் தாய்க்குச் சொன்னாள். “அம்மா இந்தச் சிங்காவரெல்லாம் மிகவும் பொல்லாதவர்கள். கெட்டவர்கள்”. போய்யப்படுத்துவிட்டாள். மூளைக்காய்ச்சல் வந்தவள் போலக் கிடந்தாள். தாய் பராமரித்தா. நான் விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டேன். அன்றைய பத்திரிகையில் புதினம் இருந்தது. பாடசாலையில் ஒரே கவலையும் கலவரமுமாக இருந்திருக்கும்.

சோதனைச் சாவடியில் ஒரு சிங்கள் ஆழிக்காரன் அவளின் பாடசாலை மாணவி ஒருத்தியை (இவளின் சீநேகித்தியாக இருக்கலாம்) கடத்தி கற்பழித்து கொலை செய்திருக்கின்றான். தேடிப்போன தாயையும் கொன்றிருக்கின்றான். துணைக்குப் போனவர்களும் வெட்டிப் புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இந்தச் சம்பவம் பல கதைகளாகக் கற்பனைக்குக் கருத்துக்களாக ஊற்றைடுத்திருக்கும். ஏற்கனவே கேள்விப்பட்ட இராணுவ அநியாயங்களுக்கு இது பாடசாலைக்கு வந்த சாட்சி.

முதுசொம்

சாட்சிகளுக்கு அப்பால் 5

“சிங்களவர்கள், வயோதிபர், ஆசிரியர்கள், அழகிகள், மாணவர்கள், குழந்தைகள் எல்லோருமே சுருக்கமாக மனித மிருகங்கள்” இவ்வாறு தமிழ்ப் பிள்ளைகள் மனம்.

கண்டிப்பாக இதுபொன்ற முடிவுகள் நூற்றுக்கணக்கான சிங்களக் கிராமங்களில் வசிக்கும் மாணவ, மாணவிகளின் மனதிலும் முதிர்ந்த மரத்தின் வேர்கள் போல ஊன்றியிருக்கும்.

“தெமலாக்கள் ஒருவர் கூடத் தப்பாமல் இரத்தம் குடித்து மகிழும் காட்டுமிராண்டிகள்” இன்னும் மோசமான கருத்துக்கள் ஊன்றப்பட்டிருக்கும்.

“தமிழர்கள் புத்த கோவில்களை இடிக்கும் யக்காக்கள், பிசாககள்” அவர்கள் படிக்கும் பாடநூல்களில் சிங்கள சரித்திர நூலாசிரியர்கள் தரும் விசித்திர சித்திரிப்புக்கள் அப்படி.

என்றாலும் எதிர்காலச் சந்ததியினர் துவேச சக்தியிலிருந்து தங்கள் கால்களை விடுவிக்க வேண்டும். அவர்கள் மனதில் அன்பும், உண்மைகளும் விதைக்கப்படவேண்டும். அதுதான் நாட்டுக்கு நல்லது என்ற ஆதங்கம் என்மனதை எப்போதும் அழுத்தியது. எனது மகனுக்காவது அதனைத் தெளிவுபடுத்தவேண்டும்.

ஒருநாள் ஒழியல்கூழ் குடித்தவாறு ஒருவித லாகிரியில் குடும்பமாக இருந்தோம். வாயில் வந்தவையெல்லாம் பேசினோம். நான் என் உத்தியோக வாழ்வில் முக்கால்வாசியைச் சிங்கள ஊர்களில் கழித்தவன். வறுமையும் எழிலும் உறவாடும் கிராமங்கள் அவை. இந்தக் கூழ் பரிமாறல் ஒன்று கூடல்போல் எத்தனையோ அந்தி வேளைகளைச் சிங்கள நண்பர்கள் வீடுகளில் அநுபவித்திருக்கின்றேன். வைபவங்களுக்கு ஏற்றபடி கிரிபத், கொக்கீஸ், கவுனி, மீகிரி, தம்பிலி, நீராகாரம் சில வேளைகளில் ஒரு ஷோட் அருக்கு. கிராமிய சிங்கள மக்களின் விருந்துபசாரத்திற்கு இணையேது? இவற்றை விவரித்தேன்.

நான் என் மகளின் முகத்தைப் பார்த்தேன். கிரகணத்தி விருந்து ஒரு நிலா மெல்ல விடுதலைப் பெற்று சுகமாக ஒளிர்ந்தது. முதுசொம்

சீதாவுக்குக் கலியாணம் பேசி வந்தார்கள். உற்றார், உறவினர், பெரியோர், தரகர். என் மனைவிக்கு என்ன என்னம் வந்ததோ ஒருநாள் சீதாவை வாய்விட்டுக் கேட்டா.

“பிள்ளை பல இடங்களிலிருந்து கலியாணம் பேசி வருகுது. உனக்கு ஏதாவது விருப்பம்..”

“காதல் கீதல் என்று கேட்கிறாயா அம்மா” சீதா குறுக்கிட்டாள்.

“எனது விருப்பம் அப்பாவுக்குத் தெரியும்” பொதுப்படையாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு விடயத்தை எங்கள் காதுகளில் போட்டு வைத்தாள்.

“அம்மா இந்தக் காலத்தில் பொரின் மாப்பிள்ளை என்ற கெளரவு லேபலுடன் யூ.கே, கண்டா, சுவிஸ், ஜேர்மனி என்று மாப்பிள்ளை தேடுகின்றார்கள் அல்லது அங்கிருந்து வருபவர்களைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் வைக்கின்றார்கள். என்ன கேவலம். பாவும் பெட்டைகளும் அங்கே தொலைந்து போனால் போதும் என்ற மனநிலையில் இருக்கின்றார்கள். இது வினையா? விணோதமா? விரக்தியா? இந்த நாட்டை நேசிக்கும் ஒருவனைப் பெண் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம், பக்குவம் எமக்கு எப்போது வரும்.

இப்போது மனவறையில் அவளின் பக்கத்தில் இருப்பவன் இந்த நாட்டை நேசிப்பவன்தான். மண்ணை மட்டுமல்ல, எங்கள் கடலையும் பல்கலைக்கழகம் பட்டப்படிப்பில் அது நோக்கிக் கால் வைத்தான். நான்கு வருடங்கள் கடற்றோழிலிலைப் பாடமாக எடுத்து பி.எஸ்.ஸி. பட்டம் பெற்றவன் இப்போது ஒரு பாடசாலையில் உயிரியல் படிப்பிக்கின்றான். எப்போது போர் முடியும்? நாடு விடுதலை அடையும் போது கடலும் மீட்கப்படும். அதிலிருந்து செல்வம் கொழிக்கலாம் என்று காத்திருக்கின்றான். அது அவன் கனவு. ஒரு தவம். அப்படியானவன் கைகளிலேதான் இவளின் கைகளை ஒப்படைக்கப் போகின்றேன்.

அதற்கு எத்தனை சாட்சிகள்!

விக்னேஸ்வரன், பார்வதி, பரமேஸ்வரன்

முதுசௌம்

சாட்சிகளுக்கு அப்பால் 7

இத்தியாதி - நவக்கிரகங்கள்...

இந்த அக்கினி சாட்சியாக!

தேவ பிராமணர்கள் சாட்சியாக!

இந்த சபையோர் சாட்சியாக!

சபையோருக்கு தாலி, கணற தொடக்கொண்டு போகப்படுகின்றது.

ஆண்கள் பக்கம்

பெண்கள் பக்கம்

ஆண்கள் பக்கத்தில் அவன் அல்ல. அவர் எனது நன்பன் பரமசாமி! கண்டாவிலிருந்து அவர் எப்போது வந்தார்! நான் கலியாண் அழைப்பு அனுப்பக் கூடத் தவறி விட்டேன். எப்படியான தவறு அது!: வெளிநாட்டுக்கு போனவர்கள் மீது அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் எனக்கும் ஒரு அலர்ஜி. அதனாலேயே என்னவோ.... ஆணால் பரமசாமி எப்பாடிப் போகாமல் இருக்க முடியும்? மிகவும் பிரபலமான ஒரு :பார்மஸி தெஹரிவளையில் வைத்திருந்தவர். சமூக நலன்களுக்கும் இந்து, புத்த சமய கைங்கரியங்களுக்கும் வேற்றுமை பார்க்காமல் பண்டத்து தாராளமாகச் செய்தவர். ஆணால் 1983 இனக் கலவரத்தின் போது தலையில் வெட்டப்பட்டு தலைஓடு வெடித்து மயக்க நிலையில் கொழும்பு தீவிர சிகிச்சைப் பகுதியில் அனுமதிக்கப்பட்டார். உயிர் தப்பி சில மாதங்களில் கண்டா சென்று விட்டார். :பார்மசி சாம்பலாகிவிட்டது.

ஒரு பையனை அழைத்து அவரைச் சுட்டிக்காட்டி “தலை நரைத்தவர். சிவப்பு நிறம், பற்றிக்சேட், தடித்த கண்ணாடி, அவர் எப்போ வந்தார், எங்கே தங்கியிருக்கின்றார் என்று கேட்டுவா” என்றேன். பையன் திரும்பிவந்து முக்கிய விடயங்களைக் கூறினான்.

பரமசாமி கண்டாவில் இருந்து மூன்று நாட்களுக்கு முன்தான் கொழும்பு வந்திருக்கிறார். இன்று யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் எங்கள் வீட்டுக்குப் போயிருக்கின்றார். விடயமறிந்ததும் நேரே கலியாண் மண்டபம். குட்கேள் ஆகியன் வீட்டில்.

பையன் இவற்றைக் கூறும் போது என்ன அவரும் அவரை நானும் உண்ணிப்பாகப் பார்த்தோம். அவர் முகத்திலே மந்தகாசம் நினைவுகளை ஊற்றியது. பேசாமல் இருவரும் பேசினோம்.

முதுசொம்

சாட்சிகளுக்கு அப்பால் 8

“ஜூசே! மச்சான் பரமசாமி உன்னைப் பார்க்க எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது தெரியுமா?”

“ஜூன்கா ஹைலோ! உன் உள்ளத்தை என்னால் இழக்க முடிகிறது. உனது ஆனந்த நிறைவில் எனக்கும் பங்கு உண்டு என்பதை நினைக்க..” ஞாபகம் அந்தக்காலம் மத்துகம முழுச் சிங்களைக் கிராமம். அங்கே முதன் முதலாக இருவரும் சந்தித்தோம். நான் பொதுச்சுக்காதாரப் பரிசோதகர் (P.H.I) அவர் தந்திப் பரிசோதகர். நான் பிரமச்சாரி. அவர் மனைவியாகிவிட்ட சொந்த மச்சானுடன் ஒரு மகள். முன்று வயதுத் தஞ்சாவூர்ப்பொம்மை. சிங்களத்திற்கும் தமிழ்நிற்கும் வேற்றுமை தெரியாத மொழி. அறிவும் மனமும் என்னைக் கண்டதும் “டடி அப்பே மச்சான் மாமா ஆவா” என்பாள். நாங்கள் இருவரும் பரஸ்பரம் “மச்சான் மச்சான்” என்று அழைப்போம்.

எங்கள் மூன்று வருட மத்துகம தொடர்பு மறக்கமுடியாத ஒரு நாவலின் ஆரும்ப அத்தியாயங்கள் ஆகும். ஆறு மாதங்களில் என்னையும் குடும்பஸ்தனாக்கி விட்டார்கள். எனது மனைவி அவரது மனைவியின் தூரத்து உறவினர். தமக்கை தங்கைபோல் பழக்கம். “உன்றை நிறத்துக்கு என்றை இந்தச்சீலை நல்லாயிருக்கும் உடுத்துப்பார்” என்ற அந்நியோன்னியம். பின்பு ஆறு வருடங்கள் நான் மனைவியடன் P.H.I. ஆக பல ஊர்களையும் சந்தித்தேன். எனது மனைவிக்கு வயது 30-31 ஜூத் தொட்டது. பின்னை இல்லை.

பரமசாமி அரசாங்க வேலையைத் துறந்து தெஹிவளையில் ஒரு பார்மசி போட்டான். அங்கே மருந்துக்கள் மட்டுமல்ல நவீன் :பிரிட்ஜில் எப்போதும் புரோயிலர் கோழி இருக்கும். அவன் பணக்காரன் ஆனான். எப்போதும் மருந்து விளம்பர நபர்களும் டொக்ரர்களும் வந்து போவார்கள். மிகவும் செல்வாக்குள்ளவனாகப் பரமசாமி “மகத்தயா” வாழ்ந்தான். அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் ஓரேயொரு மனக்குறை மட்டுந்தான். அதாவது ஆறு வருடங்களாகியும் எனக்கும் என் மனைவிக்கும் ஒரு பின்னையில்லையென்று.

மஸ்கேலியாவுக்கு அவனிடமிருந்து ஒரு தந்தி வந்தது.

“அவசரம் உடனடியாக இருவரும் வரவும்.” இருவரும் போனோம்.

எங்களைக் கண்டதூம் “மச்சான் ஜனகா உங்களுக்கு லோட்டரியில் முதல் பரிசு கிடைச்சிருக்கு என்றான். நான் லோட்டறி டிக்கற் எடுப்பதில்லையே. உங்களுக்காக நான் எடுத்திருக்கின்றேன். ஏதாவது தலையிலே மூலையிலே... அவன் சொன்னவை.

மத்துகமலில் எனக்கும் பரமசாமி குடும்பத்திற்கும் துணிகள் சலவை செய்தவர் ஹிணி அப்புஹாமி என்ற ஒருவர் நல்ல மனுசன். அவ்வப்போது தெஹிவளை வந்து பரமசாமியைக் காண்பாராம். ஒரு நேரமாவது உணவு அருந்திப் போவாராம். இப்போது அவர் தொழில் செய்வதில்லை. மகன்மார் மூவர். ஒருவர் கிராமசேவகர். ஒருவர் சிங்கள ஆசிரியர். மூன்றாவது கப்பலில் சேர்ந்து வேலை பார்த்து இப்போது ஆஸ்திரேலியாவில் வாழ்கிறான். ஹிணா அப்புஹாமிக்கு கடைக்குட்டி ஒரு பெண். ஸ்வர்ணா பிறக்கும் போதே பெயருக்குப் பொருத்தமான தங்க அம்மன். இப்போ வளர்ந்து விட்டாள். ஒரு வாழையின் வளர்ச்சி மதாரிப்பு கூவியது.

அதனால்

“ஹிணி அப்புஹாமியின் மகளுக்கு ஒரு பிரச்சினை” என்றார் பரமசாமி.

அவர் விரும்பாத காதலா? என்று கேட்டேன். அதற்கு மேலே விபரம் சொல்ல அப்புஹாமி மறுக்கிறார். கெளரவுப் பிரச்சினை. அவளைப் படாதபாடு படுத்துகிறது. தற்கொலையின் விளிம்பில் தான் நிற்பதாகக் கூறுகிறார்.

பரமசாமி தொடர்ந்து சொன்னார்.

“மச்சான் ஜனகா யாரும் அறியாதவாறு அவிசாவலை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அங்கே ஸ்வர்ணாவுக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்துவிட்டது.”

யாருமே அறியமுடியாத விசயமா இது?

பிள்ளையின் தகப்பன் யார்? என்ற ஓர் ஆய்வு கிராமத்தில் குசுகுசுக்கப்படுகிறது. டியூஷன் மாஸ்றர் இல்லை. வீட்டுக்கு வந்துபோகும் “அங்கிள்” இல்லை. கித்துள் மரம் ஏறவரும் அந்தப் பையன்.

“பரமசாமி மகத்தையா நீங்கள் தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். பிச்சைதாருங்கள்” என்று பரமசாமியின் பாதங்களில் விழுந்திருக்கின்றார், ஹினிஅப்புகாமி நேற்று.

பரமசாமி எங்கள் இருவருக்கும் சொன்னார். “பாருங்கள் அவர்களின் இக்கட்டான இரகசியம் உங்களுக்கு வாசியானது. பிள்ளையைத் தத்து எடுங்கள். அவர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் எந்தவித தொடர்பும் இருக்காது. இன்னும் ஒன்று கேள்விப்பட்டேன். ஸ்வர்ணாப் பெட்டையைத் தமையனிடம் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள்.

எனது மனைவிக்கு இப்போது ஒரு பிள்ளையைத் தத்து எடுக்க விருப்பம்.

“சரிதான். ஆண்பிள்ளை என்றால் நல்லது.” என்று முனுமுனுத்தாள். அதை நாங்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. அவிசாவலை சென்று பத்திரங்களை நிரப்பும்போது பிள்ளையின் பெயர் கேட்பார்கள்.

சிறிய பெயராக நாகரிகமானதாக இலகுவில் கூப்பிடத்தக்கதாக.. நானும் மனைவியும் பிரசவ வேதனைப்பட்டோம்.

பரமசாமி சொன்னார்.

“ஜனகா நீ ஜனகராயன். இவள் இந்த மண்ணின் மகள். சீதாதேவி என்று வை.”

நாங்கள் “சீதா” என்று இன்னும் சுருக்கி வைத்தோம். சீதா எங்கள் மகளானாள்.

“ஜூன்கராயன் நாமதேய புத்ரீம்.

ஜூன்கராயன் நாமதேய புத்ரீம்.

ஜூன்கராயன் நாமதேய புத்ரீம்.”

எப்பவோ எங்கள் ஆத்மாக்களஞ்சுத் தரப்பட்ட இந்த நியதிக்கு ஜெயரின் இந்த ரீங்கார அங்கீகாரம் தேவைதானா?

சூறையடன் தாலிதொட்டு ஆசிர்வதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சபையோர் சாட்சியாக

சீதா தோழியடன் அலங்கார அறைக்குப் போகிறாள்.
முகூர்த்த நேரம் அவள் சூறை உடுத்து மாலையேந்தி வருவாள்.
சூறை புதிய உறவின் முகவரை.

....ஆயுள் உள்ளவரையும்

“மகளே சீதாக்குஞ்சு! உனது இந்த ஆரம்பம்தான் எங்கள் நிறைவு”

ஆறு தசாப்தங்களையும் தொடர்ந்து எட்டு ஆண்டுகளையும் கண்டுவிட்ட சிவானந்தர் இன்னமும் தம்மை ஒரு குழந்தையாகவும் தம்முடைய மனவில் மக்கள் தம்மீது எந்நேரமும் பற்றும் கரிசனமும் கொண்டு தாம் என் என்ன முன் என்னையைத் தயாராக ஏந்தி நிற்க வேண்டும் என்பதாகவும் எதிர்பார்த்துக் காலத்தை ஓட்டி வருகிறார்.

“நான் என்ற தாய் தகப்பனுக்கு ஒரே பிள்ளை. பத்து வருசமாய்ப் பிள்ளை இல்லாமல் தவங்கிடந்துதான் அவை என்னைப் பெற்றதவை. பத்து வயசுவரை நான் கிணத்திலை தண்ணி அள்ளி அறியன். பதினாறு வயசாகி நான் எஸ்.எஸ்.ஸி. படிக்கையிலும் அம்மா எனக்குச் சோறு தீத்தி விட்டவை” என்று அவர் வாய் ஓயாது சொல்லிச் சொல்லி கட்டிய மனவியும் பெற்ற பிள்ளைகளும்,

“இவர் ஒரு அநுவை. உலகத்திலை இவர்தான் பத்துமாதம் தாயின்ர வயிற்றிலை இருந்து மண்ணிலை உதிச்சவர்”

என்று அவர் இல்லாத இடத்திலும் எரிச்சலும் சிரிப்புமாகச் பேசிக் கொள்வது அவருக்குத் தெரியாது.

சிவானந்தரின் தகப்பன் இறந்து, தாய் வாழ்ந்த காலம் வரை, அவரின் நாற்பத்தைந்து வயது வரை அவரின் மனவில் சாந்தநாயகி அவர் கூற்றினது உண்மையை உணர்ந்து மனம் பொருமிய சந்தர்ப்பங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. மிகப்பல!

“பிள்ளை, தம்பிக்குச் சோறு நல்ல கரையல் பதமாய் இருக்கவேண்டும் கண்டியோ? இதென்ன, இப்படியோ கத்தரிக்காய் காச்சுறது? நல்லாய் வதக்கி வெந்தயம், உள்ளி போட்டுக் கமகமக் காட்டில் அவன் உன்றை முஞ்சையிலை கறியைக் கொட்டிப் போடுவான். கவனம்.” என்று கட்டளை, எச்சரிக்கைகளை அடிக்கடி முதுசொம்

விடுத்த கிழவி ஒருபிடி சாம்பராகிய இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகும் சிவானந்தரின் வார்த்தைகள் நினைவுகளில் சிரஞ்சீவியாகச் சாந்தநாயகியைப் பயமுறுத்துவது ஒய்ந்த பாடில்லை.

“நீயும் ஒரு மனிசியே? உன்றை சோத்தை நாயும் தின்னாது. ‘தாயோடு அறுசவைபோம்’ என்டது என்னளவில் உண்மையாய்ப் போச்சு” என்று சாப்பாட்டில் தொடங்கி ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தம் அம்மாவை நினைவுபடுத்தி மனைவியின் மனத்தைக் காயப்படுத்துவது சிவானந்தரின் நாளாந்தச் செயற்பாடுகளாய் இன்றும் தொடர்கின்றது.

மகனுக்கு பிடித்த பழவகைகள், நொறுக்குத்தீன்கள் என்று பேரப்பிள்ளைக்குக் கூட மறைத்து வைத்து ஆசையோடு கொடுத்து, அவர் சாப்பிடும் அழகை வைத்தைகண் வாங்காது இரசித்த மாமி என்ற மகராசி, சாந்தநாயகியின் மனக்கண்களில் அடிக்கடி தோன்றிய போதிலும் அவள் “அவலை நினைத்து உரலை இடிக்காமல்” சிவானந்தரின் தாலிக்குக் கழுத்தைக் கொடுத்த நாளிலிருந்து அவரின் செல்லப்பிள்ளைத் தனங்களைத் தன் பெயருக்குப் பொருத்தமாகச் சகித்துக் கொண்டுதான் வருகிறாள்.

அவளின் பிள்ளைகளும் அம்மாப் பிள்ளைகளாகவே இருப்பதால் தங்கள் அப்பா இழுத்த பக்கமெல்லாம் நெளிந்து கொடுத்துச் சமாளித்து வருகிறார்கள்.

இவர்களின் அகத்தைக் காணக்கூடிய சக்தி அற்ற சிவானந்தர் முகங்களின் பாவங்களை மட்டும் படித்து மிகுந்த திருப்தியோடு தமது மேலாதிக்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திவருகிற காலத்தில் ஒருநாள்....

ஒரு மனிதனின் சாதாரணமான நடைவேகம் அளவிற்குச் சைக்கிளில் சவாரி போகும் சிவானந்தருக்கு இளைஞன் ஒருவன் மிகவும் கவனமாகத் தம்மோடு உரசுவது போல வந்து சைக்கிளை வெட்டி எடுத்துச் சென்றது உரோசத்தைக் கிளப்பிவிட...

தமது அறுபத்தெட்டாண்டுப் பராயத்தை மறந்து பதினெட்டு வயதினைப் போலப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அவர் தமது வாகனத்தில் விரைய...

அவரின் திறர் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத சைக்கிளானது பள்ளம் ஒன்றில் விழுந்து சரிந்துவிட...

இது நாள் வரை சிவானந்தரைச் சுமந்த வாகனம் அந்த நேரத்தில் அவரைச் சுமைதாங்கி ஆக்கிவிட...

முழங்கால்களுக்கும் கீழ் ஆங்காங்கே உரசல் காயங்கள்.....

பெருவிரலில் கல் ஒன்று குத்தி காயத்திலிருந்து இரத்தப் பெருக்கு... இந்தக் காட்சியைக் கண்ட இளைஞர் இருவர் அனுதாபச் சூழ் கொட்டியபடி அவர் அருகில் வந்து சைக்கிளி லிருந்து அவரைப் பிரித்தெடுத்து... “என்னை அப்பு... இந்தத் தள்ளாத வயசிலை வீட்டிலை கிடக்கிறதை விட்டுவிட்டு சைக்கிள் ஓட்டத்திலை ஏன் இறங்கினியள்?”

சிவானந்தரின் உடலில் நடுக்கம். நடுக்கத்துடன், “அங்கை பாத்தியளே தம்பி? ஒரு பெரியவர்...பெரியவரோ? முளைச்சு மூண்டிலை விடேல்லை. விறிச்செண்டு என்ற சைக்கிளை வெட்டிக்கொண்டு முந்திப்போறாம்... கழிச்சறை.. நாங்கள் ... ஒரு காலத்திலை இருபது மைல் சைக்கிள் ஓட்டப் போட்டியிலை பெஸ்றாய் வந்த எனக்கு சைக்கிள் ஓடிக் காட்டுறோர் பாருங்களன்...” என்றார்.

இளைஞர்கள் சிரிப்பை அடக்கியபடி அவரின் சைக்கிளைச் சரிசெய்து கொடுத்துவிட்டு தங்களின் சைக்கிளில் விரைகிறார்கள்.

சிவானந்தர் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு காற்பெருவிரல் நிலத்தில் தேயாத கால்வாசித் தேவராய் வீடு நோக்கி நடையைக் கட்டுகிறார்.

பெருவிரல் புண் மிக அற்பமானதுதான். சிவானந்தர் வீடுவந்து சேர்ந்த பொழுது இரத்தப் பெருக்கும் நின்று போய் நோவும் மறைந்து விட்டது. வழக்கம் போல மகன் தொட்டியிலே இறைத்துவிட்ட தண்ணீரிலே முழுக்காடி வழக்கம் போலப் புறு புறுப்புதனும் தாயின் அறுக்கவையை நினைவுட்டிய படியும் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வழக்கம் போல ஈசிச்சியிரில் சாய்ந்து உண்ட களையைப் போக்கும் கோழியறக்கத்தில் ஈடுபட்டார்.

ஆணால்...

அவரின் அறுபத்தெட்டோடு சக ஒரு மாதமும் கழிவதற்கும் முன்னமே அந்தச் சிறுபுண் உள்ளே மனைந்து வீங்கி கருத்து உபத்திரவும் கொடுக்கத் தொடங்கியபோதுதான்....

தாம் நீரழிவு நோயாளி என்பதும் வைத் திய ஆலோசனைகளைப் பல காலமாய் உதாசீனம் செய்து நாவிற்கு அடிமையாகியவர் என்பதும் சீனி, கிழங்கு வகைகள், மாப்பொருட்கள் என்ற அழையா விருந்தாளிக்கு நாள்தோறும் அழைப்பு விடுத்ததன் பயன்தான் தமது காற்பெரு விரலுக்கு யமனாகி விட்டது என்பதும் அவரால் உணரப்பட்ட பொழுது-அல்ல-உணர்த்தப்பட்ட பொழுதுதான்...

ஓடி விழித்தார்!

ஆணால்....

“சாந்தா! என்னை ஆகபத்திரியிலை சேர்த்துப் போட்டீர் என்ன? பொடியனும் நீருமாய் மாய்மாலக் கண்ணீர் விட்டு என்னிலை பெரிய இரக்கப்படுவது போலை காட்டி இங்கை கொண்டுவந்திட்டியள். டாக்குத்தர் என்ன சொன்னவரெண்டு தெரியுமோ?”

சாந்தநாயகிக்கு ஏற்கனவே டொக்ரரால் சொல்லப்பட்ட உண்மைதான். ஆனாலும் அவரைத் திருப்திப்படுத்த ஒன்றும் தெரியாதவள்போலக் கேட்டாள்.

“என்னவாம்?”

“புண் செப்டிக் ஆகிட்டுதாம். பெருவிரலை வெட்டாட்டில் கால் முழுவதும் அது பரவிடுமாம். பிறகு காலையே வெட்டவேண்டி வருமாம். எப்படியிருக்குது? கால் பெருவிரலை வெட்டி என்னை நொண்டியாக்கி...” வார்த்தைகள் தொடர்வதை முந்திக் கொண்டு சிவானந்தருக்கு கண்கள் மடை திறந்தன. விம்மினார்; பொருமினார்.

“இங்கை பாருங் கோ டாக்குத்தர் தெரியாமலே சொல்லுகிறார்? தலைக்கு வந்தது தலைப்பாவோடை போய்ட்டெண்டு எனக்கு ஆறுதலாயிருக்கு. தயவு செய்து பிடிவாதம் பிடிக்காதையுங்கோ...”

“என்ன சொல்லுறாய்? நான் நொண்டிக் கொண்டு நடக்கிறதை பார்க்க உனக்கு ஆசை போலையிருக்கு. என்ற அம்மா இருந்தால் உப்பிடிச் சொல்லுவாவோ? நாப்பது வருசம் என்றை மனிசியாய், என்ற சுகத்தையெல்லாம் பங்கு கொண்ட நீதான் இப்பிடிச் சொல்லுறியோ? ‘அகத்தி ஆயிரம் காய்ச்சாலும் புறத்தி புறத்திதான்’ எண்டு காட்டிட்டாய். என்ன?” அழுகையை மறந்து, தாம் ஆசப்பத்திரியில் இருப்பதையும் மறந்து சிவானந்தர் கத்தினார்.

சாந்தநாயகிக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது. ஒரு நிமிஷம் தூர்க்கையானவள், அடுத்த நிமிடமே பழைய சாந்தநாயகி ஆகி ஆதரவோடு அவரின் தோள்களைத் தடவினாள்.

“சத்தம் போடாதையுங்கோ. நான் டாக்குத்தருக்குச் சொல்லுறன். அவர் விரலைவெட்ட வேணுமெண்டால் வேண்டாம் எண்டு துண்டை வெட்டிக் கொண்டு வீட்டை போவம். முதுசொம்

சண்முகப்பரியாரியார் சலரோகக் கட்டை மாத்திறதிலை விண்ணனாம். அவருக்குக் காட்டுவேம். இப்ப இதைச் சாப்பிடுங்கோ...” என்றாள்.

சிவானந்தர் வாய் ஊறியபடி “என்ன கொண்டந்தனி” என்று கேட்டார்.

“குரக்கன்மாப் பிட்டும் இலைக்கறியும்...”

“என்ன?” என்றவர் குழந்தைபோல அடம்பிடித்தபடி “உதைக் கொண்டு போய்க் குப்பையிலை போடு” என்றவர் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டார்.

“நேற்றைக்கு ஆட்டாமா, இடியப்பம். இன்டைக்கு பிட்டு.... பின்னேரம் என்ன..? கிறீம் கிறாக்கரோ? எனக்கு உந்த மண்ணாங்கட்டி ஒண்டும் வேண்டாம்.”

“பிடிவாதம் பிடியாதையுங்கோ அப்பா. பின்னேரம் உழுத்தம் வடை நல்லெண்ணையில் சுட்டு பெரியவனிடம் குடுத்து அனுப்பறன். இப்ப இதைப் பல்லைக்கடிச்சுக் கொண்டு சாப்பிடுங்கோ...” சாந்தநாயகி கெஞ்சினாள்.

சிவானந்தர் முகத்தைச் சுழித்தபடி கண்களை அரைவாசி முடிக்கொண்டு குரக்கன்பிட்டைக் கொறிக்கத் தொடந்கினார்.

நெருப்புச்சுடர் கொழுந்து விடுவதுபோன்ற செம்பட்டை மயிர் தலையில் காடுபற்றிக் கிடக்கிறது. நெற்றியின் இருமருங்கும் பெரிய மயிர்கொட்டிப் புழுக்கள் போன்ற புருவங்கள் அவற்றின் வளைவுகளுக்குக் கீழ் கறுப்புப் பொட்டிட்ட நுங்குச் சீக்காய் மாதிரிப் பெரிய இரண்டு விழிகள். உதடுகளைப் பிளந்து கொண்டு வெளிப்பட்டு நிற்கும் வளைந்த பயங்கரப் பற்கள். நீண்டு தொங்கும் பச்சைச்சட்டை பச்சைக் கீழ்ச்சட்டை இவ்வளவும் ஒன்றாய் பொருந்திய ராட்சதப்பிறவி ஒன்று கழுத்திலே வளைந்து நெளியும் முதுசொம்

பாம்பும் கையிலே கோரமான கத்தியுமாய் நெருங்கி வருகிறது. அதன் இரண்டு பக்கத்திலும் நீண்ட சட்டைகளோடு அதே பயங்கரக் கோலத்தில் இரண்டு இராட்சசிகள்.

சிவானந்தரை இந்த மூன்று உருவங்களும் நெருங்குகின்றன. இராட்சசிகள் சிவானந்தரைப்பற்றி அவரின் கைகளைப் பின்பூற்றுமாகக் கட்டுகிறார்கள்.

பிறகு...?

கால்களை அமர்த்திப் பிடிக்கிறார்கள்...

இராட்சகன் அவரின் காலைப்பற்றிப் பெருவிரலைக் கத்திகொண்டு அறுக்கத் தொடங்குகிறான்.

“ஜேயோ! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ. ராட்சதன்... பேய்..பிசாகு..ஓ...”

சிவானந்தரின் அலறல் “வாட்”டையே கிடூகிடுக்க வைக்கிறது.

அவரின் பக்கத்துப் படுக்கையில் இருந்தவர்கள் திடுக்குற்று எழுந்து மலங்க விழிக்கிறார்கள்.

“கிழட்டுச் சனியன்...பகலெல்லாம் ‘ஜேயோ! அம்மா! நோத்தாங்கேலை’ எண்டு கதறித் துலைக்குது. இப்ப கனவுகண்டு எங்கடை அரைத்தாக்கக்கத்தையும் கெடுக்குது.”

நோயாளிகள் புறு புறுக்கிறார்கள்.

நேஸ் ஒருத்தி தனது அறையிலிருந்து தூக்கக் கலக்கத்தோடு ஓடிவந்து “பெரியவர் என்ன குழந்தைப்பிள்ளை விளையாட்டு விளையாடிறீர்...? உமக்கு இனி நித்திரைக்கு ஊசி முதுசொம்

போட்டால்தான் நாங்கள் அமைதியாய் இருக்கலாம் போலை...” திட்டவிட்டு கடக்கடக்கென்று சப்பாத்தொலி எழுப்ப நடந்து செல்கிறாள்.

வாட்டில் பயங்கர அமைதி.

சிவானந்தரின் வாட்டில் மின்விளக்கின் ஊமைவெளிச்சம். சிவானந்தர் தம்மால் ஏற்பட்ட அவலத்துக்காக வருந்தவில்லை. நேசினதும் சகநோயாளிகளினதும் ஏச்ச பேச்சுக் கூட அவருக்குச் சூடு சுற்றணையைத் தட்டி எழுப்பவில்லை.

நானை விடியும் பொழுது சந்தியுமன் கனவில்கண்ட அரக்கன் டொக்ரர் வடிவில் வந்து தமது காற்பெருவிரலை காவு கேட்கப் போகிறானே என்பதுதான் அவரது கவலையெல்லாம்.

சாந்தநாயகியின் வார்த்தைகளிலும் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. மனைவி, பிள்ளைகள், டொக்ரர், ஆஸ்பத்திரி ஏன் உலகமே தமது கால் விரலுக்காக ஏங்கித் தவிப்பது போலவும் தம்மை நொண்டியாக்குவதிலேயே கரிசனையாய் இருப்பதாகவும் அவர் உணர்ந்து தவிப்புடன் படுக்கையில் உரண்டு புரண்டு கொண்டிருக்கின்றார்.

“ஜூயா, ஜூயா” பக்கத்துப் படுக்கையிலிருந்து மென்மையான, மெதுவான குரல் ஒன்று அவரை அழைக்கின்றது.

எரிச்சலுடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார். இளமை, கம்பீரம், வனப்பு, மலர்ச்சி அனைத்துமே ஓர் உருவமாக இளைஞர் ஒருவன். அவன் ஆதரவோடு சிவானந்தரை வைத்தகண் வாங்காது நோக்குகின்றான்.

வந்த பொழுதிலிருந்து அனுங்கலும் அலறலும் எரிச்சலும் புடைச்சலுமாக இருந்ததால் அக்கம் பக்கம் திரும்பியே பாராதவர் இப்பொழுதுதான் அந்த இளைஞனைப் பார்க்கிறார், அவனை மட்டும்!

“என்ன ஜூயா, கனவு கண்டனியளோ?” இளைஞர் கேட்கிறான்.

சிவானந்தருக்கு அவனது இனிமையான குரலும் மொழியும் பெரும் ஆறுதலை அளிக்கின்றன. அச்சம் மறைகின்றது. எரிச்சல் ஒடி ஒழிகின்றது.

“ஓம்தம்பி! டாக்குத்தர் என்றை கால் பெருவிரலை வெட்டப் போறாராம். விரல்போனால் நான் நொண்டிதானே? எனக்குப் பயமாக இருக்குது தம்பி. நான் என்ற தாய் தகப்பனுக்கு ஒரே பிள்ளை. கல்டம், நோய், நொடியை இதுவரை காணாதவன்.”

இளைஞர் சிரிக்கிறான். “சித்தார்த்தர் போலையென்டு சொல்லுங்கோ”

“அப்பிடித்தான் வச்சுக்கொள்ளுமன்”

“புத்தரைப்போலை ஒரு காலத்திலும் மாறாத என்றும் சித்தார்த்தன் அப்பிடித்தானே?”

“உலகின் துன்ப துயரங்களை ஒழித்துக்கட்டத் தம்மையே அர்ப்பணித்தவர் புத்தர். தனக்காகவே தன் இன்பம் ஒன்றையே கருதி 29 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவன் சித்தார்த்தன். சிவானந்தரோ அறுபத்தெட்டு வயதிலும் சித்தார்த்தனேதான்”. என்று விரித்து வியாக் கியானம் செய்ய வேண்டிய கருத்தைச் சில வார்த்தைகளிலேயே திரட்டி உருட்டிக் கூறிய இளைஞனைப் புரிந்துகொள்ளும் ஞானம் சிவானந்தருக்கு இல்லை!

அவர் பெருமையோடு அவன் கூற்றை ஏற்றதற்குச் சாட்சியாகத் தலையைப் பலமாக ஆட்டினார். இளைஞர் தொடர்ந்தான்.

“ஜூயா, நீங்கள் உங்களின்றை காற்பெருவிரல் ஒண்டு போகப்போகுதெண்டு கவலைப்படுறியள். நொண்டியாகப் போகிறனே எண்டு பயப்படுகிறியள்?”

“ஓம்”

இளைஞன் தனது போர்வையை மெல்ல விலக்கினான்.

“ஐயா! இப்ப என்னைப் பாருங்கோ”

சிவானந்தர் திரும்பினார். அவரின் கண்கள் அவன் மீது குத்திட்டு அசைவாட்டமின்றியே சில விநாடிகள் நின்று போயின்.. இளைஞனின் வலதுகால் தொடைவரையில் ஊனமாகியும் இடதுகால் தாள்வரையில் ஊனமாகியும் பிளாஸ்றால் சுற்றப்பட்டுக் கிடந்தன.

“தம்பி” அதிர்ச்சியால் தொடர்ந்து பேச வாய் வரவில்லை. சிவானந்தருக்கு...!

“வளவைச் சுத்தமாக்கிக்கொண்டிருந்தன். திடீரென்று நிலக்கண்ணிவெடி... அது வெடிச்சதுதான் தெரியும். என்றை கல்லூரி புட்போல் கப்பின் நான்... இப்ப...இனி?” அவன் தொடர்ந்து பேசவில்லை. ஆனால்... அவனுடைய சொற்களில் கலக்கத்தின் சிறு சாயல்கூட இல்லாததுதான் ஆச்சரியம்.

அதுமட்டுந்தானா?

சிரிக்கிறானே...!

சிவானந்தருக்குத் தாழவில்லை. “தம்பி.. இனி என்ன செய்யப்போறியள் தம்பி”

“பெரியவர்... இது எனக்கு மட்டும் ஏற்பட்ட கதியில்லை. இந்த நாட்டிலை பிறந்த பாவத்துக்காக எத்தனையோ இளக்கள், நடுத்தர வயக்கள், கிழிடுகள் ஆயிரக்கணக்கிலை நொண்டிகளாய் முடங்களாய் குருடுகளாய் ஆகிவிட்டுதுகள். விடிஞ்சபிறகு பாருங்கோ... இந்த வாட்டிலை என்னைப்போல இன்னும் எத்தனை ஆட்கள் கிடக்கினம் என்பதைக் காணுவீங்கள்”

சிவானந்தர் மெளனமாகி நிஜ உலகிற்கு வந்திருந்தார்.

சோறும் மானமும்

திரு. சி.சிவசரணபவன் (சிற்பி)

அடிக்கடி எழுகின்ற வயிற்றுப் பசியையும் இடைக்கிடை அருட்டுகின்ற உடல் வேட்கையையும் தணிப்பதே வாழ்க்கை என்ற நிலையில்.

மனைவி, மக்கள், உறவுகள் எனப் பலர் சேர்ந்த ஒரு குழுவாக, கூட்டமாக ஆதிமனிதன் வாழ்ந்த காலம்.

கொதிக்கும் வெய்யிலில், கொட்டும் மழை, குறட்டும் பனி, குதறிக் கொல்லும் மிருகம் முதலியவற்றிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக இருள் மண்டிய குகைகளைத் தஞ்சமடைந்த காலம்.

வெளியே, காட்டில் திரிந்த வேளைகளில் கண்ணுக்குத் தெரிந்து கைக்குக் கிடைத்த காய்களிகளையும் மண்ணுக்குட்கிடந்து, மனத்திற்கு மனத்த கிழங்குகளையும் கடித்துத் தின்ற காலம்.

வலுவிற் குறைந்த விலங்குகளை, வனப்புடன் வளர்ந்த பறவைகளை, கல்லால் ஏறிந்து, அம்பால் விழுத்தி, தடத்தாற் பிடித்து, தடியால் அடித்து, வதக்கித் தின்ற காலம்.

வசிக்கும் இடத்தின் வளங்கள் வற்றிப்போக புதிய வளங்களைத் தேடிக் கூட்டம் கூட்டமாகக் குடிபெயர்ந்த காலம்.

நிரந்தரத் தலைமை என்பதின்றி ஓவ்வொரு வேளையில் யார் அதிக உடல் வலுவையும் உள்ளத் துணிச்சலையும் பேராற்றலையும் கொண்டிருப்பதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்களோ அவ்வேளையில் அத்தகையவர்களின் தலைமையை ஏற்றுக் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்ந்த காலம்.

மெல்ல மெல்ல முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. நாடோடி வாழ்க்கையின் நலிவுகளும் மெலிவுகளும் நஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் இடையூறுகளும் இழப்புக்களும் மனிதனுடைய சிந்தனையைக் குடைய,

ஒரே இடத்திலேயே என்றுமே வாழ முடியுமானால் ... என்ற ஏக்கம்... மனதைக்கிண்ட....

அவன் மண்ணைக் கிண்டனான்: விதைகளைப் புதைத்தான்: தண்ணீரைப் பாய்ச்சினான்: தாவரங்களைப் பயிரிட்டான்.

அவை முகையாகி, இலையாகி, பூவாகி, காயாகி அந்தத் தங்க மன் அவன் தங்கும் மன் ஆகியது!

அடிக்கடி ஓடித்திரிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் மாறி ஊர்ந்தாற் போதும் என்ற நிலை சித்திக்கத் தொடங்கியது. அவ் ஊர்ந்த இடம் ஊரானது.

வளங்களைத் தேடி வாழ்விடத்தை மாற்றியவன் இப்பொழுது தன் வாழ்விடத்தையே வளம் மிகு இடமாக ஆக்கிவிட்டான்.

குகைக்குப் பதிலாகக் குடிசைகள் முளைக்கத் தொடங்கி விட்டன.

குழு உணர்வு குறைய குடும்ப உணர்வு மேலோங்கியது. வயல்களின் விளைச்சல் வயிற்றை நிரப்ப மனைவியும் குழந்தைகளும் அவன் மனத்தை நிறைத்தனர்.

குதாகலமும் கும்மாளமும் கொடிகட்டிப் பறந்தன.

இருந்தும் ஏதோ ஒன்றை இழந்துவிட்ட உணர்வு அவ்வப் போது அவனை நெருடத் தவறவில்லை.

ஆபத்துக்களும் நிச்சயமற்ற நிலையும் மண்டியிருந்த முன்னைய வாழ்க்கையில் அத்தியாவசியமான ஓர் இடம் அவனுக்கிருந்தது. கூட்டத்தினரைக் காப்பாற்றும் முக்கிய முதுசொம்

கடமையை தட்டிக் கழிக்க முடியாத பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுச் செயற்பட அவன் என்றுமே தயார் நிலையில் இருந்தான். சந்தர்ப்பங்கள் அவனைத் தேடி வந்த போதெல்லாம் தன் வலிமையாலும் மதியூகத்தாலும் தன் கடமைகளைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்றவே செய்தான்.

அத் தகைய வேளைகளிலெல்லாம் அவனுடைய சொல்லுக்குச் சட்டத்திற்குரிய வலிமை இருந்தது. மந்திரத்திற்குரிய மதிப்பு இருந்தது.

அவனுடைய சொல்லைத் தட்டி நடக்கும் துணிவு யாரிடமும் இருக்கவில்லை.

மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அவனுள்ளே பொங்கிப் பிரவாகித்தன.

ஆனால் இப்பொழுது,

அவனுடைய முக்கியத்துவம், இன்றியமையாமை வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது.

கூட்டத்தின் தலைவனாகும் வாய்ப்பு அருகிவிட்டது. குடும்பத்தின் தலைவன் என்ற நிலையே நிரந்தரமாகிவிட்டது.

தலைவனாகக் கூட்டத்தை வழிநடத்தும் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்த வேளைகளில் தனக்கிருந்த செல்வாக்கை, கௌரவத்தை மீண்டும் எண்ணிப்பார்த்து ஏங்கத் தொடங்கினான்.

முன்னைய அந்த உயர்நிலை, முற்று முழுதாக மீண்டும் கிடைக்காவிட்டாலும் அரைகுறையாக ஆவது...

அத் தனை பேரும் அவனுடைய ஆணைக் குக் கட்டுப்படாவிட்டாலும், இரண்டொருவராவது அவனுடைய கட்டளையை, ஏவலை ஏற்று நடக்கமாட்டார்களா?

இயல்பாகவே உள்ள “அதிகார ஆசை” தன்னை இனங்காட்டிய பொழுது அதை அடக்க முடியாமல் தவித்தான் அவன்.

மனைவி மேல் அவனுக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருந்தது. அவனுடைய சொல்லை, யார் கேட்காவிட்டாலும் அவள் கேட்பாள். நிச்சயம் கேட்டு நடப்பாள். அவன் “ஏன்” என்பதற்குள் அவள் என்னென்யாகி நிற்பாள்.

அனால்,

அவனுடைய நம்பிக்கை பொய்த்துவிட்டது. அவனுடைய எதிர்பார்ப்பு அவனை ஏழாற்றிவிட்டது.

அவள் அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் கட்டுப்பட்டாளோ தவிர, ஆணைக்கும் அதிகாரத்திற்கும் அடிபணிய முடியாது என்பதை நடைமுறையில் நிருபித்தாள்!

மழலைச் செல்வங்களை மடக்க முயன்றான். அந்த முயற்சியில் அவனே அவர்களுக்கு அடிமையாகிவிட்டதை உனர் அதிகநாள் எடுக்கவில்லை.

தோல்வியை தோழனாக்கிய மனிதனின் நினைவுக் கூட்டில் பழைய காட்சிகள் சில பறந்து வந்தன.

காட்டு மிருகங்கள் சில கண் சிமிட்டத் தொடங்கின.

மனிதர்களைத்தான் மடக்கவோ மயக்கவோ முடியவில்லை. மிருகங்களை அடக்கி அடிபணிய வைக்க முடியாதா?

அவைகளைக் கொல்லப் போவதில்லை என்பதை உணர்த்தினால் நான் சொல்லப்போவதைக் கேட்டு நடக்கமாட்டாவா?

நாளிலும் பொழுதிலும் பசியென்றும் உணவென்றும் திரியும் மிருகங்களுக்கு வயிறார் உணவு கொடுத்தால் கட்டளை எதுவென்றாலும் கச்சிதமாய்ச் செய்யாவா?

கடிதிற் சென்றான் காட்டை நோக்கி!

மரத்திலிருந்த மந்தி, அவனைக் கண்டு நெளித்தது: பொருட்படுத்தவில்லை அவன்...

புதரிலிருந்த நரி, அவனைக் கண்டதும் ஊளையிட்டது. அவன் அதைக் காதில் வாங்கவில்லை.

பற்றையிலிருந்த முயல் அவனைக் கண்டதும் வெருண்டு ஓடியது. கவலைப்படவில்லை அவன்.

மேலும் மேலும் நடந்து சென்றான் அவன். அழகிய நீரோடை ஒன்று. அதனருகே கம்பீரமாகக் காட்சி அளித்தது கவரிமான் ஒன்று. வைத்த கண் வாங்காது அதனையே உற்று நோக்கினான் அவன். அதன் குஞ்சியழகும் கிளைவிட்டெழும் கொம்பின் அழகும் பொட்டு வைத்தாற்போன்ற புள்ளியழகும் அவன் மனதைக் கொள்ள கொண்டன.

அந் த அழகின் உருவை அடிமைகொள் எ முடியுமென்றால்...?

மானை நோக்கி ஊர்ந்து சென்றான்.

“கவரிமானே! கவரிமானே! இந்தக் காட்டில் இருந்து நின் கண்டப்படவேணும்? என்னுடன் என் வீட்டுக்கு வா. நல்ல உணவு தருவேன். பாதுகாப்பான உறைவிடம் தருவேன். நீ சுகமாக வாழலாம்.”

“ஆசை காட்டி என்னை அடிமையாக்கப் பார்க்கிறாயோ? இது காடெண்டாலும் இதுக்குள்ளை தான் எனவீடு உண்டு. என் முதுசொம்

உற்றும், சுற்றும் எல்லாம் இங்கேதான். அவர்களை விட்டுப்பிரிய முடியாது. உணவுக்காகவும் உறைவிடத்துக்காகவும் என் சுதந்திரத்தை அடகு வைக்கவும் நான் தயாராயில்லை..."

கவரிமானின் பேச்சு, கட்டுக்கடங்காத கோபத்தை மனிதனுக்கு ஏற்படுத்தியது.

"அழகுக் கர்வத்தினால் அறிவை இழந்துவிட்டாய் நீ...உன் அழகைச் சதைத்து... உன் கர்வத்தை அடக்கி..."

"திடுதிப்"பென்று அதன்மேல் பாயத் தயாரானான் மனிதன்.

"மனிதா! விஷப்பரிட்சையில் இறங்காதே. மயிரும் மானமும் எனக்கு உயிரும் ஊனும் போன்றவை. அவற்றை இழந்தால் நான் வாழவேமாட்டேன்." உறுதியுடன் கூறியது மான்.

அதன் பிதற் றலுக்கு அவன் சிறிதும் மதிப்புக் கொடுக்கவில்லை.

பாய்ந்து சென்று, மயிரைப் பற்றிப் பலமாக இழுத்தான்.

அழகான மயிர்க்கற்றைகள் அவன் கையுடனே வந்தன. மறுபக்கத்தில் கட்டழகுக் கவரிமான் சுழன்று விழுந்தது, பிணமாக!

திகைத்துத் திடுக்குற்றுவிட்டான் மனிதன். அந்தத் திகைப்பு நீங்க நீண்டநேரம் ஆனது.

இப்படியும் ஒரு கொள்கையா? வாழ்வதற்கு உணவு மட்டும் போதும் என்பது தவறா? உணவிலும் உயர்ந்தது ஒன்றுண்டா?

கவரிமானின் சொல்லையும் செயலையும் அவனாற் சீரணிக்க முடியவில்லை!

அவன் மேலும் நடந்தான்.

கரிய பெரிய யானையொன்று அவன் கண்களை நிறைத்தது. யானைகளின் பலத்தை நன்கு அறிந்திருந்தவன் அவன்.

“இந்த யானை மட்டும் எனக்குப் பணிந்து நடக்குமானால்...”

“குஞ்சரமே! குஞ்சரமே! கொஞ்சம் கிட்டவா குஞ்சரமே! நான் கூறுவதைக் கேள். என்னுடன் ஊருக்குவா. போதிய உணவை நான் தருவேன். சிங்கத்துக்கும் புலிக்கும் அஞ்சாது நீ அங்கே சுகமாக வாழலாம். எனக்காகச் சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்தால் போதும். கஷ்டமில்லாமல் காலம் முழுவதும் வாழலாம்”

தன் சுளகுக் காதுகளை அசைத்துத் தன் சம்மதத்தை வெளியிட்ட யானை அந்த மனிதனுக்கு முன்னால் வந்து மண்டியிட்டது.

அந்த யானைமேல் ஏறினான் அவன். எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் தன்னிடமைப்படுத்திவிட்ட எல்லையில்லாப் பெருமையுடன் அவன் ஊருக்குத் திரும்பினான்.

சின்னஞ் சிறியவனாக தான் சொல்பவற்றை அந்தப் பென்னம் பெரிய யானை கேட்டு நடக்கப்போகின்றது என்ற உணர்வில் அவன் பூரித்துப்போனான்.

வேளைக் கு வேளை, வேண்டியமட்டும் அதற்கு உணவுட்டினான்: வேளைக்கு வேளை வேலையும் கொடுத்தான். இட்ட வேலைகளைத் தட்டாமற் செய்தது யானை.

ஆரம்பத்தில் அளவிற்கு மீறிய உற்சாகம் அவனிடமிருந்தது உண்மைதான்.

ஆனால், நாள் ஆக ஆக, அந்த உற்சாகம் குறையத் தொடங்கியது. யானைக்காக உணவு தேடி அவன் களைத்துப் போனான்.

உணவு குறைந்தது. மாறாக, வேலை அதிகரித்தது.

மாறிய நிலை கண்டு, முதலில் முனுமுனுத்தது யான. மனிதனுக்கு அது விளங்கவில்லை. அதனால் அவன் அந்த முனுமுனுப்பைக் கவனிக்கவில்லை. மேலும் மேலும் வேலையைச் சமத்திக் கொண்டேயிருந்தான்.

பொறுமை இழந்த யான, ஆத்திரத்தை அடக்க அதனால் முடியவில்லை.

“உணவு கொடுக்கின்றாய் என்பதற்காக நான் உன்னுடைய நிரந்தர அடிமை என்று நினைத்துவிட்டாயா? எல்லாவற்றுக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. சோறு உனக்குப் பெரிதாக இருக்கலாம்: ஆனால் என் சுதந்திரம் தான் எனக்குப் பெரிது.”

யானையின் பிளிறல் அவனுக்குப் புரிந்ததோ, என்னவோ, அவன் பயந்துபோய், எங்கோ ஒதுங்கிவிட்டான்.

யான, கட்டுக்களை அறுத்தது. அருகில் நின்ற மரம் செடிகளை அதமாக கீயது. மனிதனைத் தேடுமாப்போல் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு காட்டை நோக்கி ஓடிவிட்டது.

வெல் வெலத் துப் போனான் அவன். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்கு நீண்ட நெடுங்காலம் சென்றது.

என்றாலும் அவனுடைய ஆசை முற்றாக அடங்கவில்லை.

மீண்டும் சென்றான், காட்டை நோக்கி, குரங்கு நெளித்தது. குள்ள நரி ஊளையிட்டது.

கவரிமான் ஓடி மறைந்தது.

காட்டு யானை பிளிறியது.

நடுங்கும் நெஞ்சைக் கையால் தடவிக் கொண்டே நடந்துகொண்டிருந்தான் அவன்.

“வெளா வெளா” என்ற குரல் கேட்ட இடத்தில் அவன் தரித்தான். நாயோன்று குரைத்தபடி அவனை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. வாயைத்திறந்து பேச விரும்பாத அவன் கையை விரித்து, உணவை விசுக்கினான்.

“வெள்” என்ற வாய்க்குள் அது வகையாக மாட்டிக் கொண்டது.

குரைத்த நாய் இப்போது குழைத்தது. ஆவேசத்துடன் வந்தது. இப்போது அடங்கிநின்றது.

“இப்படி இன்னும் பல கொடுப்பேன். என் வீட்டுக்கு வா”

வாயைக் குழைத்தபடி அவனுடனே சென்றது நாய்.

அவன் கொடுத்த அற்ப உணவுக்காக அவனுடைய வீட்டைக் காத்தது. வேட்டையில் உதவியது. வேண்டாதவர்களை விரட்டியது. திருடர்களைத் தூரத்தியது. அவன் விடுத்த கட்டளைகளை விரைவிலே நிறைவேற்றியது.

ஆத்திரத்தில் காலால் அவன் உதைத்தாலும் அதற்காகக் கவலைப்படவில்லை நாய்.

அவனுடைய எச் சிலைக் கூட அது மிச் சம் விட்டு வைக்கவில்லை.

ஒரு தடவை உணவு கொடுத்தாலே போதும். உள்ள நாள்வரை பல்லைக் காட்டத் தயாராகிவிட்டது நாய்.

மனிதன் போடும் சோற்றிற்காகத் தானும் தன் சந்ததியினரும் மாடுபோல் உழைக்கச் சங்கநியப் செய்துவிட்டதைப்போல் அவனைச் சுற்றி வளையத் தொடங்கியது!.

காட்டுமிருகம் இப்போ வீட்டு மிருகமாகியது. சோறு கண்ட இடம் சொர்க்கமாகியது.

உணவைக் காட்டிய மனிதன் அடிமைச் சீட்டைப் பெற்று விட்டான்.

ஏக்கம் மறைய, கர்வம் கலந்த களிப்பில் அவன் உள்ளாம் திளைக்கத் தொடங்கியது.

இந்திரன்கள்

திரு.க.நடேசன் (தெணியான்)

மெல்ல வந்து, சோம்பஸ் சுகம் தரும் கனவேஸ் கட்டிலில் மெதுவாக அமர்ந்து, சௌகரியமாகப் பின்பற்ற சாய்ந்த வண்ணம் தினசரிப் பத்திரிகையைக் கையில் எடுக்கின்றேன்.

“கிணிங்... கிணிங்...கிணிங்...” இது என்ன! சமயம் பார்த்துக் காத்திருந்து என்னைக் குழப்புவது போலு... ஹோலிங் பெல்! வீட்டுவாசல் சுவரில் இதன் ஆளியைப் பொருத்தி வைத்திருப்பது வீட்டிலுள்ளவர்களைக் குழப்புவதற்காக அல்ல. இங்கு வருகின்றவர்கள் தாங்கள் வந்திருப்பதை அறிவிப்பதற்காகத்தான். இப்போது உண்மையில் யாரும் என்னைக் குழப்பவில்லை. வாசலில் வந்து நிற்பதை அறிவிக்கின்றார்கள். அவ்வளவுதான். குழப்பம் எல்லாம் எனக்குள்ளேதான். பக்கம் பக்கமாக புரட்டிப் படித்து முடித்த பின்னர் என்ன படித்தேன் என்பதைப் பெரும்பாலும் மறந்து போகச் செய்யும் தினசரிப் பத்திரிகையை உடனடியாக இப்போது படிக்க முடியவில்லையே. அதுதான் குழப்பம். இந்தக்குழப்பம் புதுமையானதுதான்.

அலைபோல உதட்டில் நெளியும் ஒரு குறுநகையில் இந்த மனதில் எழும் குழப்பத்தை மென்று கொண்டு கட்டில் சட்டங்களில் கைகளை ஊன்றி மெல்ல எழுந்து கையிலெலுடுத்த பத்திரிகையைக் கட்டிலுக்குள் போட்டுவிட்டு கூடத்துக்கு வருகின்றேன்.

இந்தக் கூடம் வீட்டுடன் இணைந்ததுதான். ஆனால் கட்டி முடித்த வீட்டோடு பிறகு இணைத்துக் கொண்ட கூடம் இது. அதனால் வீட்டுடன் சேர்ந்து, அதே சமயம் வீட்டிலிருந்து சற்று விலகி பிரத்தியேகமாகத் தனித்துக் கிடக்கிறது.

இந்தக் கூடத்து வெளிக் கதவுக்கு எப்பொழுதும் அரைத்தாக்கம். பொய் உறக்கம் கொள்ளும் விழிபோல ஒரு சிறகு பாதி திறந்து கிடக்கிறது. முற்றாகக் கதவை மூடி வைத்திருப்பதற்கு வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு மனமில்லை. அப்படி முதுசொம்

முடிவைத்தால் எப்பொழுதும் யாருமே இல்லாத ஒரு வீடு போலாகிவிடும் என்றொரு தயக்கம். பூரணமாகக் கதவைத்திறந்து வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால் திறந்து போட்ட கதவு வழியாக வீட்டுச் செல்வம் முழுவதும் வெளியேறிப் போய்விடும் என்னும் பழைய நம்பிக்கை சரி. திறந்து வைத்திருக்கும் கதவு வழியாக வெளியேயுள்ள செல்வங்கள் அனைத்தும் உள்ளே வந்து சேருவதற்குமான வாய்ப்புண்டல்லவா? என்று கேட்டு வைத்தால் அதற்கான தகுந்த பதில் இல்லை. முனைப்பான வெறும் முணுமுணுப்பு, சினப்பு, சீறுதல் எல்லாம் வெல்ல முடியாத இடத்தில் பழைமை வாதம் என்ன செய்யும்! மூர்க்கத்தனமாக வெறித்து அடக்குவதை விளங்கிக் கொண்டுவிட்டால் நகைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நான் அப்படித்தான்.

இல்லறத்தில் வானப்பிரஸ்தம் கண்டுவிட்டது போல மூடியும் முடாத நிலை இந்தக் கதவுக்கு.

கூடத்துக்குள் மெல்ல நடந்து முன் கதவுக்கு வந்து சிறுகுக் கதவை முற்றாகத் திறந்து வெளிப்பட்டுப் பார்க்கிறேன்.

வீட்டு வாசலில் அவன். அவனது வழுமையான உரத்த சுவடால் சிரிப்புடன் அவன் நின்று கொண்டிருக்கின்றான்.

அவனோடு அவனில் இருந்து சற்று விலகி கேற்றுக்கருகே சுவரோரமாகப் பெண்ணொருத்தி உடன் வந்து நிற்கின்றாள். அவளை இதற்கு முன்னர் எங்காவது நான் பார்த்திருக்கின்றேனா என்றால் அப்படி என் நினைவுக்கு அவள் வரவில்லை.

அவனோடு சேர்ந்து இங்கு வந்து நிற்கும் அவள் பார்வைக்கு அழகாகத் தோன்றுகின்றாள்.

தங்க நிறத்தளிர் மேனியில் ஞோஜா வண்ணப்பட்டுச்சேலை, மலர்ந்த வட்டமுகம். அங்கெல்லாம் அளவெடுத்துச் செதுக்கி வைத்தது போன்ற உடல் கட்டு. அந்த உடலெங்கும் தளதளத்துத்

துளும்பும் செழுமையின் பூரிப்பு. குறுகுறுத்துச் சேதி சொல்லும் நீண்ட பெரிய விழிகள் படையப்பா கிளிப் போட்டு எடுப்பான கொண்டை. அந்தக் கொண்டையின் ஒரு பக்கத்தில் சுற்று சாய்ந்து நிற்கும் மலாந்த ஓற்றை ரோஜாப்பு, முக்கு, காதுகள், கழுத்து, கைகள் எங்கும் ஜோலிக்கும் தங்கமும் வைரமுமாகப் பூத்துக் கிடக்கின்றது. எல்லாம் வெளிநாட்டுப் பணத்தின் ஜோலிப்பு இது என்று முதல் பார்வையிலேயே சொல்லி விடலாம். அவள் அண்ணன் தம்பி அல்லது கணவன் யாரோ வெளிநாடு போய் அங்கிருந்து உழைத்து இங்கு அள்ளிக் கொட்டுகிறார்கள்.

அவள் இங்கு வந்தது முதல் இனம்புரியாத இனிய ஒரு சுகந்தம் மெல்ல எங்கும் பரவிக் கொண்டிருக்கின்றது. அது மிக விலை உயர்ந்த வெளிநாட்டுக் கொலோன் நறுமணமாக இருக்கலாம் அல்லது மலர்ந்து சொரியும் அவள் சௌந்தரியின் கிறுங்க வைக்கும் கமகமப்பாக இருக்கலாம்! அவள் கமகமத்து கமமுகின்றாள். எப்போதும் அழகு மணக்கின்றது. அது ஒரு பெண்ணின் அழகாகத்தான் இருக்கவேண்டு மென்றில்லை. இங்கு ஒரு பெண்ணாக வந்து அது சுகந்தமளிக்கின்றது.

அவன் தன்னுடன் அழைத்து வந்திருக்கும் அவள் அவனுடையவள் அல்லன். அவன் மனைவியை முன்னே எனக்குத் தெரியும். அவளும் அழகாகத்தான் இருப்பாள்.

அவளுக்கு வயது, இவளிலும் சுற்று அதிகமாக இருக்கலாம். அவன் தன் மனைவிக்குத் தோதானவன் அல்லன்.

அவன் தலையில் மயிர் உதிர்ந்து மொட்டை விழுந்து வெளித்துக் கிடக்கிறது. அந்த மொட்டைத் தலையில் அங்கொன்று இங்கொன்றாகச் சிதறிக் கிடக்கும் நாலு மயிரும் நன்றாக நரைத்துப் போயிற்று. அந்த நரையை மறைப்பதற்கு அவன் “டை” பூசிக் கொண்டிருக்கின்றான். அகன்று பரந்த ஏறு நெற்றி தடித்து விரிந்து தொங்கும் உதடுகள் கொழுத்த கட்டை முக்கு நீரில் தேங்கி கீழே விழுந்து விடுகிறேன். பாராரெனம் துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் முதுசொம்

முட்டைக் கண்கள். பாரிய முன் வண்டி இத்தியாதிக் கோலத்தில் அவன் தோன்றுகின்றான்.

அவன் கைகளில் திருமண அழைப்பிதழ்கள் எனக்குப் பட்டென்று விளங்கிக் கொண்டு விடுகிறது. அவன் மகனுக்குத் திருமணம்.

“வாங்க.... வாங்க.... உள்ளே வாங்க... மகளின்றை காரியம் போல...” நான் வரவேற்று இருவரையும் உள்ளே அழைக்கின்றேன்.

“ஓமோம்.... இன்னுங் கன இடம் போகவேண்டி இருக்கு..” அவன் அசையாமல் நிற்கிறான்.

“ஒரு ரீ குடிச்சுவிட்டுப் போகலாம..... வாங்க வீடு தேடி வந்திருக்கின்றவர்களுக்கு ஒரு தேந்ராவது கொடுத்து உபசரித்து அனுப்புவது தான் எங்கள் குடும்பத்து வழக்கம்.”

“தாங் ஸ்...தாங் ஸ்... இப்பதான் இரண்டு பேரும் குடிச்சனாங்கள்” என இரண்டு பேருக்கும் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்து சொல்லிக் கொண்டு மெல்லச் சிரித்த வண்ணம் தலையைச் சாய்த்து அவளை ஒரு தடவை கள்ளத்தனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறான்.

அவள் அமைதியாக தலை குனிந்து கூம்பிப்போய் நிற்கின்றாள்.

“தாத்தா...!” குடுகுடு என்று மெல்ல ஓடி வந்து கூடத்தைக் கடந்து என் கரத்தைப் பற்றிக் கொள்ளுகின்றான் என் பேரன். மறுகணம் கட்டளை இடுவது போலச் சொல்லுகின்றான். “தூக்குங்கோ!”

நான் மெல்லக் குனிந்து என் பேரக் குழந்தையைத் தூக்கி நெஞ் சோடு சேர்த் து ஒரு கரத் தினால் அணைத் துக் கொள்ளுகின்றேன்.

“சரியான கட்டளைதான். பள்ளிக் கூடத்திலே எத்தினை பிள்ளையளுக்குக் கட்டளை போட்டிருப்பீர்! இப்ப, பேரன் கட்டளை போடுகிறான். சரியான தண்டனைதான்”. அவன் என்னைப் பார்த்துக் கலகல என்று சிரிக்கின்றான். அவனுக்கு அப்போது நான் சொல்லுகிறேன். “தாத்தாவுக்கு ஒன்டும் தெரியாது எனகிறான்”.

அவன் துள்ளிக் குதிக்கிறான். என்பேரன் முதுகில் செல்லமாக மெல்லத்தடி “கெட்டிக்காரன்.... கெட்டிக்காரன்.. இது எங்களுக்கு எப்பவோ தெரிந்த சங்கதி. இப்ப உம்மடை பேரனும் கண்டு பிடிச்சிட்டான்” எனச் சொல்லி நான் எதிர்பார்த்தது போல தனது வழமையான மேதாவிலாசத்தை வெளிப்படுத்தி தலை நிமிர்த்துகிறான்.

நான் அவனைப் பாத்து உள்ளுர நகைத்த வண்ணம் எனது பேரனை மெல்ல அணைத்து கண்ணத்தில் ஒரு தடவை முத்தமிடுகிறேன். பேரன் சொல்வது எனக்கு எப்படி இனிக்கிறது என்பதை அவன் எப்படிப் புரிந்து கொள்வான்!

அவளின் முன்னிலையில் தன்னைப் பெரியவனாகக் காட்டிக் கொள்வதற்கு இன்னும் என்னென்ன எல்லாம் சொல்லப் போகிறான் என சுவாரசியமாக நான் முகம் நோக்குகின்றேன்.

என் நெஞ்சின் மீது சாய்ந்திருக்கும் எனது பேரன் அருகில் நிற்கும் அவன் முகம் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து சற்று விலகி நின்று கொண்டிருக்கும் அவளை நோக்கி பூ இதழ்கள் விரிய மெல்ல முகம் மலர்வது கண்டு அவளை நான் அவதானிக்கின்றேன். செடியில் பூத்துக் கிடக்கும் மலர் ஒன்று காங்ரில் மெல்ல அசைவது போல அவள் தலையசைத்து என் பேரனை அழைக்கின்றாள்.

குழந்தையில் அவளுக்கு அப்படி ஒரு வாஞ்சை! அவன் இப்பொழுது பேரனிடம் வினவுகின்றான்.

“நேசறிக்கு போறதா”

அவனை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என் பேரன் அவனுக்குப் பதிலேலதும் சொல்லப் போவதில்லை என்பதை விளங்கிக் கொண்டு “இல்லை, வாறு வருஷந்தான்” என்கின்றேன் நான்.

“அப்ப, பென் சன் காரத் தாத் தாவுக்கு பெரிய தொல்லைதான்.” நான் அவனுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டு, மீண்டும் என் பேரனை இறுக முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

தனது கருத்து எனக்கு உவப்பாக இல்லை என்பதை அவன் விளங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கேள்வியை சட்டென்று மாற்றி “இவர் மகளின்றை ஆள்தானே!” என கேட்கிறான்.

“ஓமோம்” என்கின்றேன் மனப்பூரிப்போடு.

“நேற்று நடந்தது போல இருக்கு மகளின்றை கலியாணம். மிஸ்லிசோடை நான் வந்தது...” தங்கள் வருகையை அவன் நினைவுபடுத்துகின்றான். தனது மகளின் திருமணத்துக்கு நாங்கள் இரண்டு பேரும் வரவேண்டுமென சொல்லாமல் சொல்கின்றான் என்பதை விளங்கிக் கொண்டு “ஓமோம் உங்கடை வீட்டுக்கு நாங்கள் இரண்டு பேருமாகத்தான் வருவோம்” என்கின்றேன். இந்தச் சமயம் இதுவரை அமைதியாக நின்ற அவள் பொறுமை இழந்து “இனி போவும்” என்கின்றாள்.

“என்ன அவசரம்! கொஞ்சம் பொறுமையாக நில்லும்”. அவள் பக்கம் திரும்பி உரிமையுடன் சொந்த மனைவியைக் கண்டிப்பது போல அதிகாரத் தொனியில் அவன் பேசுகின்றான். அவள் சொல்லை மிறி நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தொடர்ந்து கதைப்பது போல மீண்டும் திரும்பி “நீங்கள் பேர்ப்பிள்ளைகளையும் கண்டு விட்டியள். என்றை மகஞுக்கு இப்பதான்..” என்கின்றான்.

நான் “எதுக்கும் நேர்காலம் வரவேண்ணும்” என்று சொல்ல, “என்ன நேரமும் காலமும்! எங்களிட்டைப் பணமில்லை. வெளிநாட்டுப் பணம் வந்து இஞ்சை குவிஞ்சு போய்க் கிடக்கிறது.

போட்டி போட்டுக் கொண்டு சீதணம் அள்ளிக் குடுக்கின்றான்கள். நாங்கள் என்னத்தைக் குடுக்கிறது. பேருக்கு உத்தியோகம் பார்த்து என்னத்தைச் சம்பாதிச்சு வைச்சிருக்கிறம்” என்று தன் இயலாமையை அதிருப்பதியுடன் வெளிப்படுத்துவது கண்டு மேலும் அவனைச் சீண்டிவிடுவதற்கு எண்ணுகின்றேன். சற்றுப் பொறுத்து “அதுக்கும், குடும்பப் பொறுப்புணர்ந்து நடக்கிற ஆம்பிளைப் பிள்ளை வேணும்” என்கின்றேன்.

நான் சொன்னது கேட்டு அவன் அட்டகாசமாகச் சிரிக்கின்றான். ஒரு தடவை அறிவாளித்தனமாகத் தலைநிமிர்ந்து அவளை நோக்குகின்றான். இந்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் எல்லாம் என்னை மட்டந் தட்டுவதற்கும் தன்னைப் பெரியவனாக அவனுக்குக் காட்டிக் கொள்வதற்குந்தான் என நான் எண்ணும் போதே அவன் சொல்லுகின்றான்.

“அதுதானே முதலிலே சொல்லிப் போட்டேன்! உமக்கு உலகம் விளங்காதெண்டு! இப்ப ஆம்பிளைப்பிள்ளைகளைப் பெறுகிறதுதான் நட்டம். இரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளை இருந்தால் போதும். அதுகளை வெளிநாட்டு மாப்பிளைமாருக்கு அனுப்பி வைச்சுவிட்டால் அவனுகள் வாறுவனைக் கறந்து கறந்து அனுப்புகிறார்கள். பெண்ணைப் பெத்ததுகளுக்குப் பணம் பணமாக இஞ்சை வந்து குவியது”

“அதுசரி வயதுபோன காலத்திலே பெற்றதுகளுக்குப் பணம் வந்து குவிஞ்சு என்ன பிரயோசனம்” நான் கேட்கிறேன்.

“இஞ்சார், பெண்ஸனுக்குப் போனாப் போல நல்லாக கிழிண்டிப் போனீர். மனத்திலே அடக்கி வைச்சிருந்த ஆசைகள் எல்லாம் வெளிநாட்டுக் காசைக் கண்டவுடனே வெளிப்படுகின்றது. உமக்கு கண்ணிலே படுகிறதில்லையே! அறுபதுக்கு பிறகு மோட்டைச் சைக்கிள், கழுத்திலை தங்கச் சங்கிலி. பின்னுக்கு மனிசியையும் ஏத்திக் கொண்டு இப்ப தான் தேன் நிலவு கழிக்கினம்” என்று அவன் சொல்ல “ஆற்றையும் காதிலே விழுந்தால் பொறாமையிலே கதைக்கிறதாகச் சொல்லப்போகுதுகள். சரி அதை விடும். அப்ப நீரேன் மகளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி முதுசொம்

வைக்கவில்லை?" என நான் வினவுகிறேன்.

"எனக்கு விருப்பமில்லாமல் இல்லை. மகள் வெளிநாடுபோக மறுத்து விட்டாள்" என அவன் விசனப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றான்.

"சரி அப்பா, நீண்ட நேரம் நின்டு பேசிப்போட்டோம். உள்ளே வாருங்கோவன்" மீண்டும் நான் அழைக்கின்றேன்.

எனது பேரன் தூரநிற்கும் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனும் இந்த உரையாடல்களைக் கவனத்தில் கொள்ளாதவள் போல அவனை நோக்கி மலருகின்றாள்.

"அதுசரி. சீதனம் குடுக்கிறதுக்கு நீர் என்ன செய்தீர்" திடீரென்று ஞாபகம் வந்தவன் போல அவனிடம் கேட்டு வைக்கின்றேன்.

"குடுக்கிறதைக்குடுத்து, வாங்கிறதை வாங்கிறது தான்" கண்ணேச் சிமிட்டிக் கொண்டு பதில் சொல்லுகின்றான்.

எனக்கு அவன் சின்னைக் குணம் புரிகிறது. சத்தியம் என்பது அவன் வாயிலிருந்து ஒரு போதும் வெளிவருவதில்லை. "தேவை இல்லாமல் ஏன் உண்மை பேச வேண்டும்" என்று கேட்கின்றவன் அவன் என்பது தெரிந்து கொண்டு திரும்பவும் நான் கேட்கின்றேன். "அப்படி எண்டால்.....?"

அவன் அலட்சியமாக என்னைப் பார்த்து நகைத்த வண்ணம், "நீர் எப்பவும் இப்படித்தான்! அப்பமெண்டால் உமக்குப் பட்டுக் காட்டவேணும். சரி...சரி.. நேரமாகின்றது. வீட்டுக்காரிக்குத் தலை கொள்ளாத வேலை. அதுதான் அவ வரயில்லை. உம்மடை அவவுக்குச் சொல்லும். அப்ப நாங்கள் வரப் போகிறம்" என திருமண அழைப்பிதழைக் கையில் தருகின்றான்.

அவனிடம் நான் பெற்றுக்கொண்ட அழைப்பிதழைப் பேரன் கையில் கொடுத்துக் கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து நிற்கும் அவளை நாகரிகமாக கெளரவிக்க எண்ணி "கொஞ்சம் பொறுங்கோ! மனிசியைக் கூப்பிடுகின்றேன்." என நான் உள்ளே செல்ல முதுசொம்

தடுக்கின்றான். இனி என்ன செய்வது விடைகொடுத்து அனுப்ப வேண் டியதுதான். அவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புவதற்காக.

“சரி....சரி..... எங்கே “பாய்” சொல்லுங்கோ” எனப் பேரன் முகம் நோக்குகின்றேன்.

அவளைப் பார்த்து “அன்றி பாய்” எனக் கை அசைத்து விட்டு, அவனை நோக்கி “தாத்தா பாய்” எனக் கை அசைக்கின்றான் என் பேரன்.

அவள் தன் கையைத் தூக்கி “பாய்” சொல்லிக் கை அசைத்தக் கொண்டு மறுகையினால் வாயைப் பொத்தி, வெடித்து வந்த சிரிப்பை அடக்கியவளாக “கேற்”ரைத் திறந்து வெளியே போகின்றாள்.

அவன் முகம் பக்கென்று கறுத்துப் போகின்றது. என் பேரனை இப்போது அவன் கவனிக்கவே இல்லை.

ஒரு கணம் நிலை குலைந்து போன அவன் அடுத்த கணத்தில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மேலும் எனக்கு நெருக்கமாக வந்து நின்று “நான் கூட்டி வந்திருக்கின்ற இவ ஆரெண்டு தெரியுமா?” எனக் கேட்கும் கேள்வியில் பெருமை தொனிக்கின்றது.

எனக்கெப்படித் தெரியப் போகிறது! அவனே சொல்லட்டும் என நினைத்துக் கொண்டு அவன் முகத்தைக் குறிப்பாகப் பார்த்த வண்ணம் நான் மௌனமாக நிற்கின்றேன்.

அவன் எனது முகம் நோக்கி ஒரு ஏனைச் சிரிப்புடன் “புருஷன் வெளிநாட்டிலே, இப்ப நான் தான் கொண்டு திரிகிறேன்” சொல்லிக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து மிடுக்காக வெளியே நடக்கின்றான்.

அருமைத்துரையின் நெஞ்சம் அதிர்ந்தது. ஒருவன் தன் மரணங் குறித்த நினைவுமலரைத் தானே தன் கண்களாலேயே பார்க்க நேரும்போது அதிர்ச்சி ஏற்படாமல் இருக்க முடியுமா?

அந்த “விடத்தல் தீவு தெற்கு வாசி, பிரபல சமூகத் தொண்டர், வர்த்தகப்பிரமுகர், அமரர் இராசநாயகம் அருமைத்துரை அவர்களின் மறைவு குறித்த நினைவுமலர்” அதே அருமைத்துரையின் நடுங்குங் கரங்களிலே ஏந்தப்பட்டிருந்தது.

அட்டைப்படமாக மூவர்ணத்தில் அமர்ந்திருந்த ஞான விநாயகன் அவரைப் பார்த்து நகைப்பது போன்ற மனப்பிரமை! நினைவு மலரைப் புரட்டிப் பின்மட்டையில் அச்சிடப்பட்டிருந்த நன்றி நவிலல் பகுதியை அவசரமாக நோட்டம் விட்டார். மரணிக்காமலே அமரராகிவிட்ட அருமைத்துரை அடியில் “இப்படிக்கு அமரரின் மனைவி, மக்கள்” என்றிருந்தது.

“நான் கு மாதங் களின் முன்பு காணாமற் போய், அமரத்துவமடைந்த எங்கள் குடும்ப விளக்கின் அபரக்கிரியை களிலும், ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனையிலும் கலந்து கொண்டு, எமக்கு அனுதாபம் தெரிவித்து ஆறுதல் கூறிய உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுக்கு எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி” என்று நன்றி நவிலப்பட்டிருந்தது. நினைவு மலரின் உள்ளே தடல்புடலான பல அனுதாபச் செய்திகள்.

விடத்தல்தீவு இந்துக்கல்லூரி அதிபர் தமது அனுதாபச் செய்தியில் “தொழிலதிபர், தர்மவள்ளல் இ. அருமைத்துரை அவர்கள் இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கத்தை நிறுவி இக்கல்லூரிக்கு அளப்பரிய பணிகளை ஆற்றி வந்துள்ளார். அச்சங்கத்தின் ஆயுட்காலத் தலைவரான அன்னாரின் மறைவு எமக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். வாசித்த அருமைத்துரைக்கு ஒருகணம் உச்சி குளிர்ந்தது. ஆயினும் முதுசொம்

மறுகணம் அவரது மனச்சாட்சி உண்மையில் நடந்தவற்றைத் தோலுரித்துக் காட்டத் தொடங்கிற்று.

விடத்தல் தீவு இந்துவின் உபஅதிபர், ஆசிரியர்கள் அருமைத்துரையின் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள். நேரம் இரவு எட்டுமணி கடையைப் பூட்டிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்த அவரிடம்,

“முதலாளி இந்துக் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழா அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை நீங்களும் வழமைபோல் பணமோ பரிசுப் பொருட்களோ வழங்கி உதவவேண்டும்” என்ற பணிவான கோரிக்கையுடன் நிதிசேகரிப்புப் பட்டியல் அவர் கைகளில் உப அதிபரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதைப் புரட்டிப்பார்த்த முதலாளியின் வாய் சக்தி ஸ்ரோரஸ் ஜெந்நாறு, விமலா பல்பொருள் வாணிபம் ஜெந்நாறு, பாரதி அரிசி ஆலை ஆயிரம் என முனுமுனுத்து ஒய்ந்தது. சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு ஜெந்நாறு ரூபாத் தாளை உருவியெடுத்துப் பட்டியலோடு உபஅதிபரிடம் ஒப்படைத்தார் அருமைத்துரை. வந்தவர்கள் நன்றி கூறி விடைபெற்றனர்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மகன் விந்தனிடம்.

‘பள்ளிக்கூடக்காரன்கள், கோவில்காரன்கள், அவன், இவன் எல்லாம் கடைக்காரன்களிட்டைதான் தண்டல் நடத்துகிறான்கள். ஆனால் தாங்கள் மட்டும் தான் மேடையிலும் முகப்பிலும் நிற்பான்கள்! விந்தன் உதுக்கெல்லாம் விடப்படாது. எங்கள் பணத்திலே அவங்கள் கிழுக்க நாங்கள் ஒதுங்கி நின்று பார்க்கவோ?’ என்று ஆவேசப்பட்டார் அவர்.

அக்கல்லூரிப் பழைய மாணவரான அருமைத்துரை முதல் வேலையாக ஒடிஷூடிக் கடைமுதலாளிகளை மட்டும் சேர்த்துப் பழைய மாணவர் சங்கத்தை உருவாக்கினார். சங்கத்தின் தலைவராகக்கப்பட்டுவிட்ட அவர் தீட்டிய திட்டப்படி மாதக் கடைசி முதுசொம்

ஞாயிறு மாலை தோறும் சங்க ஏற்பாட்டில் கல்லூரியில் கலை விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன.

அருமைத் துரையர் தலைமைதாங் கியும் ஏனைய வர்த்தகர்கள் வரவேற்புரை, நன்றியுரை கூறியும் மேடையில் ஏறி மாலை மரியாதைகள் பெறவும் அவர்களது பிள்ளைகளான மாணவ மாணவியர்மட்டுமே பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டுப் பழக்கப்பட்டு அக்கலை நிகழ்ச்சிகளுடுமே மேடையேறிப் புகழ்பெறவும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன. அருமைத் துரையின் பிள்ளைகள் நால்வருக்கும் தாராளமான வாய்ப்புக்கள். இவற்றோடு விந்தனுக்கு மாணவர் தலைவன் பதவியும் வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

வலய, கோட்டக் கல்விப்பணிப்பாளர்கள், கல்வி அமைச்சு அதிகாரிகளே இக்கலை விழாக்களில் பிரதம விருந்தினர்களாக அழைக்கப்பட்டுக் கொரவிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். அதன் மூலம் தமக்கு அமைச்சில் கல்வித் திணைக்களத்தில் செல்வாக்குப் பெருகுவதையிட்டு அதிபருக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி.

கலை நிகழ் ச் சிகங்காக வாத் தியக் கருவிகள் இரவலெடுக்க என்றும் பழக்கும் சங்கீத, நடன ஆசிரியர்களையும் பக்கவாத்தியக்காரர்களையும் ஒழுங்கு பண்ண என்றும் பாடசாலை நேரத்திலும் அவர்களைப் பராமரிக்க என்றும் சாட்டுப் பண்ணிப் பாட வேளைகளில் வெளியே ஓடித் தன்தன் வீட்டு அலுவல்களை நிறைவேற்றவும் அதனால் படிப்பிக்காமலே கணிப்பீடு நடத்தாமலே கணிப்பீட்டுப் படிவங்களைப் பூர்த் தியாக்கிக் கல்வித் திணைக்களத்துக்கு அனுப்பிவைக்கவும் கல்வி அதிகாரிகளின் கருணை தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கும் என்பதால் ஆசிரியர்களுக்கோ தலை கால் தெரியாத புளுகம்.

விழாக்களின் தலைவர் அருமைத் துரைக்கோ பெரும் பெரும் அரசு அதிகாரிகள் மேடைகளில் தமக்குத் தலைமை வணக்கம் சொல்லும் போதெல்லாம் உள்ளாம் குளிரும்; உடலம் சிலிர்க்கும்.

“இந்தப் பழம்பெருங் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களில் பத்து வர்த்தகர்கள் மட்டும் தான் இப்பொழுது உள்ளார்களோ?” என்று கேள்வி எழுப்ப அந்தக் கிராமத்தில் யாருக்கும் நேரமோ, அக்கறையோ இருக்கவில்லை. இதனால் இக்கல்லூரி ஒரே விழா மயமாகி அங்கு கற்பித்தல், கற்றல் ஆர்வம் அடியோடு குன்றிவிட்டது. அந்த ஆண்டு புலமைப்பரிசில், க.பொ.த. தேர்வுகளிற் கல்லூரியின் பெறுபேறுகள் படுமோசமாக வீழ்ச்சியடைந்தன. அதிர்ச்சி அடைந்த பெற்றோர் தம்தம் பிள்ளைகளின் கல்வியும், எதிர்காலமும் பாழடிக்கப்படுவதைத் தடுக்கும் துடிப்பில் விடுகைப்பத்திறங்களை அதிபரோடு வாதாடி வாங்கி அப்போது நல்ல பரீட்சைப் பெறுபேறுகளைப் படைத்துக் கொண்டிருந்த விடத்தல்தீவு மத்திய கல்லூரியில் சேர்த்து விட்டனர். இதனால் ஆயிரத் திருநூறு மாணவர்களைக் கொண்டிருந்த இந்துக்கல்லூரியின் மாணவர்தொகை முந்நூறாகச் சுருங்கிவிட நேர்ந்தது.

படிப்புப் புலியான தம் முத்தமகன் விந்தனும் முன்று திறமைச் சித்திகளோடு உயர்கல்விக்கு மட்டுமட்டாகவே தகுதி பெற்றிருந்தமை அருமைத்துரையாருக்கு உள்ளூர் வருத்தம்தான். ஆயினும் அவரும் தம் பிள்ளைகளை விலக்கி வேறு கல்லூரியில் சேர்த்தல் இந்துக் கல்லூரியில் அவருக்கிருக்கும் முதன்மைக் கெளரவும் தொலைந்து விடுமே! அத்தோடு விந்தன் வேறு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமையும் அவரை அடங்கிப்போக வைத்துவிட்டது. தன் மாணவர் தலைமைப் பதவியும் தனது முகாமைத்துவ இறுமாப்பும் பறிபோவதை ஏற்கக் சம்மதிக்காமைதான் விந்தனின் எதிர்ப்புக்குக் காரணம் என்ற உண்மையை உணர்ந்தபோது அவர் நெஞ்சம் துணுக்குற்றது.

பழைய நினைவுகளின் பிடியில் சிக்கிக்கிடந்து மீண்ட அருமைத்துரையரின் மனத்தை ஒரு கேள்வி மிக உக்கிரமாகக் குடையத் தொடங்கியது. அவர் இருட்டிப்பு நாடகத்தின் சூத்தரதாரி யாராக இருக்கும்? அவரின் பிணத்தையே கண்ணார்க்காண நேர்ந்தாற்கூட அவர் இறந்துவிட்டதாக ஏற்றுக் கொள்ளும் முதுசொம்

மனத்திராணி அற்ற உத்தமி அவர் மனைவி. அவர் இன்னமும் உயிரோடிருப்பதை அவள் பக்குவமனம் அவளுக்கு உணர்த்தியே இருக்கும். ஆகவே அவள் பக்கத்தில் தவறு நேர்ந்திருக்காது என்ற முடிவோடு கையிலிருந்த நினைவுமலரின் அடுத்த பக்கத்தைப் பூர்ட்டினார் அருமைத்துரை. அங்கே பழைய மாணவர் சங்கச் செயலாளர் வழங்கிய அனுதாபச் செய்தி தென்பட்டது. அச்செய்தியில் “அமரர் தர்ம வள்ளல் அருமைத்துரை அவர்கள் விட்டுச் சென்ற தலைமையையும் பணிகளையும் ஏற்றுப் பணி தொடர அன்னாரின் மைந்தன் விந்தன் அவர்கள் சம்மதித்துள்ளமை ஆறுதலஸிப்பதாக உள்ளது.” என்றிருந்த வாசகத்தில், அவர் அடிமனம் வரை குடைந்து நின்ற வினாவிற்கு விடை கிடைத்து விட்டது.

குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்கும் சாட்டில் தன் கல்விக்கு முழுக்குப் போட்டுப் பழைய மாணவனாகி விடுவதன் மூலம் பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவனாகிப் புகழ்மட்டங்களைத் தேடிக் கொள்ளும் பேராசையால்தான் வாய்த்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திப் பெற்று வளர்த்த தந்தையையே விந்தன் இருட்டிடப்படுச் செய்தான். அவனே இந்தச் சூழ்சியின் குத்தரதாரி என்ற உண்மை அவருக்கு வெளிச்சமாயிற்று.

உலகத்து மலைகளெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஏறி உட்கார்ந்து அழுத்துவதுபோல அவர் தலை கனத்துத் தடுமாறியது. அவரது குடும்பத்துத் தலைப்பிள்ளை அவனதும் அருமைச் சகோதரர்களதும் கல்வியையும் நல்லெலதீர் காலத்தையும் குடும்ப மானத்தையும் புகழாசையால் ஒரு சேரப் பலியிடத் துணிந்தானே என்று எண்ணிப் பதறினார்.

அரசாங்கம் பேராசையால் தந்தை தாதுசேனனை உயிரோடு சமாதி கட்டிக் கொண்ற காசியப்பன், அரசபதவிப் பித்துக் கொண்டு தந்தை கோப்பெருஞ்சோழனைக் கொல்ல முற்பட்ட அவனது புதல்வர்கள், இவர்களைப்போல விந்தனும் தந்தையைக் கொல்ல முற்படவில்லை. ஆயினும் பிறப்பிலேயே முதுசொம்

கல்வியில் தீவீர வேட்கை கொண்டு சாதனைகள் புரிந்து வந்த விந்தன் எப்படி எப்பொழுது இப்படிப் புகழ்ப் பேய் பிடித்தவன் ஆகினான்? “எப்படி? எப்பொழுது?” என்ற கேள்விகள் நாய் பனம் பழத்தை ஈய்ப்பது போல முளையைப்பிடுங்கி ஈய்க்கலாயின. நான் வைத்த கலை விழாக்கள் ஊரவன் பிள்ளைகளைப் புகழ்ப் போதைகொள்ள வைத்துக் கெடுத்ததுபோல விந்தனையும்...? அவர் நெஞ்சம் குறுகுறுக்கத் தொடங்கியது.

அவரைக் கூடத்து நாற்காலியில் அமரவைத்து நினைவு மலரைக் கையிற் கொடுத்துப் புரட்டிப்பார்க்கும்படி சொல்லிவிட்டுப் போய்த் தம் கடையை ஓடிஓடித்திறந்து வைத்து ஓட்டமும் நடையுமாகத் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்த குசைப்பிள்ளை தொலைவில் வரும் பொழுதே பேசத் தொடங்கிவிட்டார்.

“என்னவோ அருமைத்துரை உங்களை மறுபடியும் உயிரோட் கண்டது பெரிய சந்தோசம்”

“நடந்த கதையை இனிச் சொல்கிறேனே குசை. அடுத்த படகில் வர இருக்கிற சரக்குகளை விநியோகிக்க ஆயத்தமாக இருக்கும்படி உங்களிடம் சொல்லிவிட்டு, உங்களுக்கும் தெரியாமல் படகேறிய நான் அவ்விரவே நாகபட்டினத்தில் கரையிறங்கி உரிய வீட்டுக்கும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டேன். இந்தப் பயணம் முக்காற் படகுப் பாரத்துக்குப் பழுப்புளி (அபின்) கிடைத்திருந்தது. வாடிக்கைப் படகிற் சரக்கை ஏற்றி நன்றிரவில் படகு கிளம்புகின்ற நேரம் இந்தியக் கடற்படையின் ரோந்துப் படகு குறுமுட்டாக வந்துவிட்டது. ஓட்டியும் நானும் குதித்து நீந்திக் கரையேறி ஓடித் தப்பிவிட்டோம். படகு சரக்கோடே கடற்படையிடம் சிக்கி மறுநாள் பத்திரிகைகளில் செய்தியும் வெளிவந்துவிட்டது. எங்களைத்தேடி வலை விரித்த பொலிசிடம் சிக்காமல் தப்புவதற்காக நாலு மாதம் நாகபட்டினப் பக்கமே நான் தலைகாட்டவில்லை. இச்சம்பவத்தால் அதிகரித்திருந்த கடற்படை ரோந்து ஓயும்வரை காத்திருந்து இராத்திரித்தான் சைமனின் படகிலேறி இலுப்பைக்கடவையில் வந்திறங்கினேன்.”

“ஏன் அருமைத்துரை உங்கள் வீட்டுக்கென்றாலும் ஒரு கடிதம் போட்டிருக்கலாமல்லவா?”

“எவரும் சரி அணுவளவேணும் அறிய அனுமதிப்பதால் பலவித அந்ததங்கள் ஏற்பட்டுவிடும். அதனால்தான் வீட்டுக்கும் கடிதம் போடவில்லை”.

“உண்மைதான்! பெற்றோரின் விருப்பு வெறுப்புக்கள் செயற்பாடுகளையே பிள்ளைகளும் நம்பி பின்பற்றுகின்றனர். எங்கள் தவறான செயல்களை அறிந்தால் அவர்களும் எங்கள் முன் மாதிரியையே பின்பற்றிக் கெட்டு விடுவார்கள்.”

குசையின் வார்த்தைகள் அருமைத்துரையை திடுக்கிட்டு நிமிர வைத்துவிட்டன. அவர் கலங்கினார். அவரது மனக்கண் முன்னால் விந்தன் எழுந்து நின்றான். அவனது வெக்கைச் சுட்டு விரல் அவரை நோக்கி நீண்டது.

“அப்பா! ஒரு கல்வி ஆலயத்தையே சுடலை மட்மாக மாற்றுமளவுக்கு புகழ் வெறிபிடித்த நீங்கள்தான் என்னுள்ளும் புகழும் பிரபல்யமும் தேடும் வேட்கைத்தையை மூட்டிவைத்து என்னையும் எங்கள் குடும்பத்தையும் படுகுழியில் தள்ளின்கள்” என அவன் சுமத்திய குற்றச்சாட்டு தந்தையின் மனச்செவியில் இடியாக முழங்கி யோய்ந்தது.

“குசை பழைய அருமைத்துரை இந்த நினைவுமலர் கூறுவது போல இறந்தே விட்டான். இந்தக் கணக்கில் பிறந்துள்ள புதிய அருமைத்துரை தன் குடும்பத்தை மீட்டுக் காக்க இதோ புறப்படுகின்றான். இனிமேல்தான் நான் உண்மை உண்மையாக வாழவும் உண்மை உண்மையாகச்சாகவும் போகிறேன்.”

எழுந்து நின்ற அருமைத்துரை குசையை நெஞ்சாரத்தழுவி விடைபெற்றார்.

நாளைக்கும் பூ மலரும்

திரு.நா.தர்மராஜா (அகளங்கன்)

புத்தாயிரமாம் ஆண்டின் தை மாதத்து 27ஆம் நாள் பொழுது ஏன்தான் விழந்ததோ.....அதிகாலை 4மணிக்கு அடிக்கும்படி வைக்கப்பட்ட மணிக்கூட்டின் அலாரம் ஒலி காதுகளைக் கிழிக்க அவன் நித்திரை விட்டெழுந்தான்.

பாடசாலை வேலைகள் அதிகம் இருந்ததால் இரவு 12 மணியைத் தாண்டிய பின்பே படுக்கச் சென்றிருந்ததால் மணி அடித்த சத்தம் கண்ணத்தில் “பளார்” என்று அறைந்து எழுப்பியது போல இருந்தது.

முன்பெல்லாம் ஆசிரியர் வேலை என்பது மிகவும் சுகமான ஒரு வேலையாகவே இருந்தது.

சனி,ஞாயிறு, தவணை விடுமுறைகள், மற்றும் விடுமுறைகள், தனிப்பட்ட விடுமுறைகள், வைத்திய விடுமுறைகள் மட்டுமல்ல பாடசாலைக்குச் செல்வதே பலருக்கு ஓய்வெடுக்கின்ற விடுதலை நாளாகவே இருந்திருக்கின்றது.

இப்போதுள்ள வேலைப்பழவில் அதை நினைத்துப் பார்த்து ஏங்க முடியுமே அன்றி வேறொன்றும் செய்யமுடியாது.

இரண்டு பேரும் உழைத்தால்தான் வாழலாம் என்ற நிலையில் அவனும் அவனது மனைவியும் இருவருமே ஆசிரியர்களாக வேலை செய்கின்றார்கள்.

ஒருவருக்கொருவர் ஒரு விதமாகவும் உதவி செய்ய முடியாத வேலைச்சுமை.

நான்கு பிள்ளைகளையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பி மீண்டும் பத்திரமாக வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பது என்பதே இக்காலத்தில் பெரிய சாதனதான்.

அதிகாலையில் எழுந்து காலைச் சாப்பாடு தயார் செய்ய வேண்டும். மதிய உணவும் தயார் செய்ய வேண்டும். 2மணிக்கு முதுசொம்

பாடசாலை விட்ட பின்பு பசியோடு வீட்டிற்கு வந்து சமைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

க.பொ.த. சாதாரணன்றம் படிக்கும் மகனுக்குக் கூட காலை, உடுப்புக்களை எடுத்துக் கொடுத்து தலைக்கு எண்ணெய் வைக்கும்படி ஏசி, சப்பாத்துக்கு நூலையும் கட்டி, சாப்பாடும் கட்டிக் கொடுத்து அனுப்பும் வரையில் ஒரே பரபரப்பாகத்தான் இருக்கும்.

அதிலும் சின்னவன் நேசறிக்குப் போபவன். அவனையும் வெளிக்கிடுத்தி நேசறிக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும்.

5^{ம்} ஆண்டு “ஸ்கோலசிப்” வகுப்புப் படிக்கும் மகனுக்கு பாடசாலை வேலைகள் செய்து கொடுப்பதற்கு தனி ஆளே தேவைப்படும்.

8^{ம்} ஆண்டு படிக்கின்ற மகன் மட்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது தன் வேலைகளைச் செய்வான். இருந்தாலும் சட்டைபோட்டு தலை இழுத்து வெளிக்கிடுத்தி விடவேண்டும்.

ஒருவரது உதவியும் இல்லாமல் நாலு பிள்ளைகளையும் வளர்த்து படிக்க வைத்து ஆளாக்குவது என்பது “கின்னஸ்” சாதனைதான்.

இத்தனை வேலைகளையும் அவனும் அவனது மனைவியும் ஏதோ ஒரு வகையாகப் பங்கு போட்டுச் செய்து முடித்து விடுவார்கள்.

அன்று ஏனோ வழமையை விட அவனுக்குப் பரபரப்பு அதிகமாகவே இருந்தது.

மனைவி, பிள்ளைகள் எல்லோரும் அவனிடம் ஏச்சு வாங்கிக் கொண்டே பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மனைவி, மேற்குத் திசையாக 4 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இருக்கும் நெருக்குளம் கலைமகள் வித்தியாலயத்திற்குச் சென்று விடுவாள். மகன் வவுனியா தமிழ் மத்திய மகா வித்தியாலயத்திற்குச் சென்று விடுவான்.

முத்தமகள் சைவப்பிரகாச மகளிர் கல்லூரிக்குச் சென்றுவிடுவாள். இளையமகள் இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயத்தில் படிக்கின்றாள்.

அவன் இளைய மகனையும் சின்னவளையும் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று சுத்தானந்தா இந்து இளைஞர் சங்கப் பாலர் பாடசாலையில் சின்னவளை இறக்கிவிட்டு மகளை இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயத்தில் விட்டுவிட்டு பின் வவுனியா சி.சி.தமிழ் கலவன் பாடசாலைக்குச் சென்று விடுவான்.

பின்பு 12 மணிக்கு அவன் சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கப் பாலர் பாடசாலைக்கு வந்து மகனைக் கூட்டிச் சென்று தன்னுடன் பாடசாலையில் வைத்திருந்து பின் இரண்டு மணிக்குப் பாடசாலை விட்டபின் இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயம் சென்று மகனையும் ஏற்றிக்கொண்டு உக்குளாங்குளத்தில் இருக்கும் தன் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்.

பாடசாலை அதிபரின் நல்ல மனத்தினால் பன்னிரண்டு மணிக்கு பதினைந்து நிமிட அவகாசம் பாலர் பாடசாலையில் இருந்து மகனை ஏற்றிக்கொண்டு வருவதற்கு அவனுக்கு வழங்கப்பட்டது.

வழமையாக இதுதான் நடைமுறை என்றாலும் சில வேளைகளில் அவன் காலையிலேயே பரபரப்பாகி விடுவதுண்டு.

அன்று காலையும் அப்படித்தான். ஒரு காரணமும் இல்லாமலேயே அவன் கோபவசப்பட்டு விட்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“இங்கேரும் உம்மட பிறின்சிபல் பொல்லாத ஆள். அந்த ஆள் “ஜெட்லென்” அடிச்சுப் போடும். எங்கயும் தூரத்துக்கு மாத்திப்போடும். நீர் கெதியாப் போம். நான் கதவைப் பூட்டிற்றுப் போறுன்” என்று சொல்லி ஏழரை மனிக்கு முன்பே மனைவியை அனுப்பிவைத்த பின்பும் அவனது கோபம் குறைய வில்லை.

முக்குச் சிந்திக்கொண்டிருந்த சின்னவன்மேல் எரிந்து விழுந்தான்.

“சேட்டில் குத்தியிருக்கிற லேஞ்சியால் முக்கைத்துடையெண்டா உனக்கு விளங்கிறதில்லையோ”

என்று சொல்லி அடிப்பதற்கு. கை ஒங்க காற்சட்டையோடு அவன் முத்திரமே பெய்துவிட்டான்.

“முதேசி, கள்ட்டு காற்சட்டையைச் சனியன் வந்து பிறந்திருக்கு”

என்று திட்டியபடி காற்சட்டையைக் கழுப்பும் போதுதான் “சொக்ஸ்” சப்பாத்து எல்லாம் நனைந்திருப்பதைப் பார்த்தான்.

அவன் கோபமாக இருப்பதைப் பார்த்த முத்தவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான்.

பக்கத்தில் வந்து வேறு “சொக்ஸ்” எடுத்துக் கொடுக்கவும் மகனுக்குப் பயம்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. கொஞ்சம் பிந்திப் போனாலே அவனது பாடசாலையில் பிடித்து வெளியில் விட்டுவிடுவார்கள்.

அதை இப்பொழுது தகப்பனிடம் சொல்லும் நிலைமை இல்லை.

அவன் அவசர அவசரமாக மகனின் உடுப்பை எல்லாம் மாற்றி புறப்படத் தயாரானான்.

அப்பொழுது தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. திணைக்களத் தில் இருந்து குழுப் பரிசோதனைக்கு கல்லிப்பணிப்பாளர், உதவிப் பணிப்பாளர்கள் அன்று அங்கு வர இருக்கின்றார்கள் என்ற விடயம். அதனால் அவன் இன்னும் பரபரப்பாகிவிட்டான். நேரம் ஏழு ஐம் பது மணியைக் கடந்துகொண்டிருந்தது. இரண்டு பிள்ளைகளையும் விட்டுவிட்டு குறைந்தது எட்டு மணிக்காவது பாடசாலைக்குப் போகவேண்டும்.

அவசர அவசரமாக வீட்டைப் பூட்டித் திறப்பை பூஞ்செடிகளின் மத்தியில் ஒளித்து வைத்துவிட்டு மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்துப் பார்த்தால் அது “ஸ்ராட்” வருவதாக இல்லை.

இரண்டு மூன்று தரம் உதைத்துப் பார்த்தான் அப்பொழுதும் “ஸ்ராட்” வரவில்லை.

அவனுக்கு வந்த கோபத்தில் மோட்டார் சைக்கிளை அடித்து நொருக்கினால் என்ன என்று நினைத்தான்.

கோபத்தோடு கோபமாக கொஞ்சம் பலமாக ஒரு உதை கொடுத்தான். அதை உணர்ந்துகொண்டது போல “ஸ்ராட்” வந்து விட்டது.

சின்னவனை தூக்கி முன்னால் இருத்தினான். மகள் பின்னால் ஏறி இருந்து கொண்டாள். அவளது பாடசாலை புத்தக ‘பாக்’ மோட்டார் சைக்கிளின் முன்னால் உள்ள கூடையை நிரப்பி பெருஞ் சுமையாகவே இருந்தது.

அங்கிருந்து அஞ்ச கிலோ மீற்றர் தூரம் கிழக்காக வந்தால்தான் நகரத்தை அடையலாம். எட்டு மணி ஆகிக் கொண்டிருந்தது. மிகவும் வேகமாக ஒடிக்கொண்டு வந்தான்.

இடையில் வீதித் தடைக்காக உயரமாகப் போடப்பட்டிருந்த தடையிலே ஏறி இங்கும் போது ஏற்பட்ட குலுக்கத்தில் பின்னால் இருந்த மகள் விழாத்தே பெரிய ஆச்சரியம்தான்.

இருப்பினும் அவன் வழமைக்கு மாறாக மிகவும் வேகமாகவே வந்து கொண்டிருந்தான். கோபம் அவசரம் அமைதியற்ற அவனது மனநிலையைக் காட்டியது. இறக்கத்தில் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு அழகான குட்டிநாய் திட்டரெனக் குறுக்கால் பாய்ந்தது. எப்படித்தான் “பிரேக்” பிடித்தானோ தெரியாது.

அருந்தப்பு. “மயிரிழையில் உயிர் தப்புவது” என்று சொல்லுவார்களே அந்த நிலையில் நாய்க்குட்டி தப்பியது.

அதற்கு பின்தான் அவனுக்கு பகுத்தறிவே வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது.

மிகவும் நிதானமான ஆறுதலாக ஓடத்தொடங்கினான். கோபம் முற்றாக தணிந்து விட்டது. அவசரம் இப்போது இல்லை.

“கொஞ்சம் எண்டா இந்தக் குட்டிநாய் செத்திருக்கும்” என்று அவன் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் அவனது கோபம் தணிந்து விட்டதை அறிந்த பிள்ளைகள் கதைத்தார்கள்.

“பாவம் அப்பா. கொஞ்சமெண்டா செத்திருக்கும் அப்பா. நான் கண்ணை மூடிற்றன்”

என்ற மழலை மொழியில் சின்னவன் சொன்னான்.

“கொஞ்சம் எண்டா நான் எங்கேயோ போய் விழுந்திருப்பன்.
முதுசொம்

நான் அப்பாவைக் கட்டிப் பிடிச்சிற்றன். பிறகுதான் பாத்தன் நாய்க்குட்டி மெள்ள மெள்ள போச்சது” என்றாள் மகள்.

வழமையாக “ஆழி செக்பொயின்ற்” இல் “பாஸ்” காட்டும் போது ஆத்திரப்படும் அவன் இப்போது அமைதியாகவே “பாஸ்” காட்டிச் சென்றான்.

பாடசாலைக்குப் பிந்திப் போவதைப்பற்றிய கவலை அவனுக்கிருக்கவில்லை. பாடசாலைக்குப் பிந்திவிட்டால் ஸ்வ கொடுக்கத் தயாராகவிட்டான். அவனது உடம்பு முழுவதிலும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியின் உணர்வு பரவிவிட்டிருந்தது.

அந்த நாய்க்குட்டியைக் காப்பாற்றியதில் அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சி அதுவரையில் அவன் அடைந்திராத மகிழ்ச்சிதான்.

ஒரு கணப் பொழுதுக்குள்ளே அவனுக்குள் எவ்வளவு பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்து விட்டிருந்தது என்பது அவனுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது.

பிள்ளைகளோடு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உரையாடிக் கொண்டு சென்று சேர்ந்தான்.

காலை பத்தரை மணி இருக்கும். அவனிடம் கல்வி கற்கும் மாணவன் ஒருவனின் தந்தை அவனைக் காண அங்கு வந்தார்.

பாடங்களை ஒழுங்காகப் படிப்பதுமில்லை. ஆசிரியர் களுக்கு அடங்குவதுமில்லை. ஒரே குழப்படி என்ற காரணத்தினால் அந்த மாணவனின் தந்தையை பாடசாலைக்கு வரும்படி அவன் அழைத்திருந்தான்.

வவுனியா பிரதம தபால் நிலையத்தில் வேலை செய்யும் அவர் குறுகிய நேர லீவில் அங்கு வந்திருந்தார். அவரைச் சந்தித்த பொழுதுதான் அவர் அவனுக்குப் பழக்கமானவர் என்று தெரியவந்தது.

யாரோ ஒரு பெற்றார் என்று நினைத்து அழைத்தவன் வந்திருப்பவர் தன்னோடு சிறுவயதில் ஒன்றாகப் படித்த நண்பர் என்பதைக் கண்டு கொண்டதும் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் இரைமீட்டிக் கதைத்தான்.

“நீர் எங்க இருக்கிறீர்”

“நெஞ்சுக்குளத்தில்”

“நீங்கள்”

“உக்குளாவ்குளம்”

அப்படிக் கதைத்துக் கொண்டு நிற்கும் பொழுது இடி விழுந்தது போல் பாரிய சத்தம் ஒன்று நகரின் மத்தியிலே கேட்டது.

“எங்கயோ குண்டு வெடிச்சிற்று. பெரிய குண்டு போல கிடக்கு”

“பஸ்ராண்ட் பக்கம் போல்யும் கிடக்கு”

“பொலிஸ் ஸ்ரேசனில்தான் வெடிச்சுதோ தெரியாது”

“வெல் ஏதும் வந்து விழுந்திருக்குமோ...”

“வெல் ஆக இருக்காது. இது குண்டாய்த்தான் இருக்கோணும்”

“கிளைமோர் குண்டு போலத்தான் இருக்கு”

முதுசொம்

நாளைக்கும் டூ மலரும் 55

அந்த இடம் முழுவதும் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. எந்த இடத்தில் நடந்தது. என்ன நடந்தது என்பது உடனடியாகத் தெரியவரவில்லை.

“அம்புலன்ஸ்” வண்டிகளின் சமிக்ஞை ஒலி நிகழ்வின் கொடுரத்தைக் காட்டியது.

தபால் நிலையத்திற்குப் போகத் தயாராய் இருந்தவரை “கொஞ்ச நேரம் பார்த்துப் போம். அவசரப்படாதயும்” என்று மறித்துவைத்தான்.

சிறிது நேரத்திற்குள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கதை பரவத் தொடங்கியது. அதற்குள் அந்தப் பெற்றாராகிய நண்பர் சென்றுவிட்டார்.

“போஸ்ற் ஓவீசிலையாம் குண்டு வெடிச்சது”

“ஞாயமான சனம் செத்துப் போச்சாம்”

“கனபேருக்குக் காயமாம்”

“ஆமிக்காறங்களும் கனபேர் செத்துப் போனாங்களாம்”

“ஆமிக்காறர் சம்பளம் எடுத்து, வீட்டுக்கு மணி ஓடரில் காச அனுப்புறத்துக்கு போஸ்ற் ஓவீசிக்கு வாறவங்களாம். அவங்களுக்குத்தான் வைச்சிருக்கிறாங்கள் போல”.

“போஸ்ற் ஓவீசில வேலை செய்யிற ஆக்களுக்கும் காயமாம். கனபேர் செத்தும் போட்டினமாம்”

இப்படிப் பலவாறாகவும் கதை பரவிவிட்டது.

அவனுக்கு ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சி. அந்தப் பெற்றார் இங்கு வராது விட்டிருந்தால் குண் டு வெடிப்புக்குள் அகப்பட்டிருப்பார். தன்னால்தான் அவர் உயிர் பிழைத்தார் என்ற பெருமிதம் அவனுக்கு.

காலையில் இருந்த அவசரம், கோபம் பரபரப்புக்கு மாறாக இப்போது மிகுந்த மன அமைதியோடு அவன் இருந்தான்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டபின் பின்னொக்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வரும்பொழுது அந்தக் கதையையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

முன்னால் இருந்த சின்னவன் “அப்பா! அப்பா! உவடத்தில் தான் அப்பா காலம.....” என்று அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை.

“அங்க பாருங்கப்பா..... அங்கபாருங்கப்பா.....” என்று காட்டினான்.

அந்தத் திசையைப் பார்த்த அவன் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தினான். அந்த நாய்க்குட்டி ஏதோ ஒரு வாகனத்தில் அடிப்படை செத்துக்கிடந்தது.

அதன் உடம்பில் இரத்தம் காய்ந்து கிடந்தது. கண்கள் பிதுங்கியபடி... வாய் திறந்த படி.

சின்னவன் அழுதே விட்டான். பின்னால் இருந்த மகள் கண்ணைப் பொத்திக் கொண்டாள். அவன் பெருமுச்ச விட்டபடி,

“அவ்வளவுதான் அதின்ற கணக்கு”

என்று சொல்லிய வண்ணம் மோட்டார் சைக்கிளை “ஸ்ராட்” செய்தான்.

ஒரே நிசப்தம் . அவனது பக்குவ நிலை பிள்ளைகளுக்கு இல்லை.

வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்த சிறிது நேரத்தில் எங்கோ சுட்டுச் சத்தம் கேட்டது. வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான். நெஞ்சுக்குளப் பக்கமாகத்தான் சத்தம் கேட்டது.

“இன்னும் கொம்மாவக் காணேல்ல - சுட்டும் கேக்குது.”

என்று அவன் சொல்ல பிள்ளைகளும் பயந்து விட்டார்கள்.

உடுப்பும் மாற்றாமல் வாசலிலேயே நின்றார்கள். பெரியவனும் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். முத்த மகனும் சைக்கிளில் வந்து சேர்ந்து விட்டாள்.

“இன்னும் கொம்மாவவக் காணேல்லயடா”

“நான் போய்ப் பார்த்திட்டு வரட்டே அப்பா”

“வேண்டாம் நீ நில்லு. கொஞ்சம் பாத்திட்டுப் போவம்.”

நின்று யோசித்துப் பார்த்தான். மனம் கேக்கவில்லை.

“இஞ்ச கொண்டா சைக்கிளை”

மகனிடம் சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டு மெதுவாக நோட்டுக்கு வந்தான்.

தூரத்தில் சனநடமாட்டம் தெரிந்தது. கொஞ்சத்தூரம் போனதும் தூரத்தில் சைக்கிளில் யாரோ வருவது தெரிந்தது.

“மனைவியாகத்தான் இருக்கும்”

மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

“காலம் எவ்வளவு திட்டிப்போட்டன் பாவம்.... எவ்வளவு திட்டனாலும் கோபப்படாம் பொறுமையா எல்லா வேலயும் செய்யும்”.

என்று நினைத்துக் கொண்டு போனவன் வழியில் வந்த ஒருவரை மறித்து,

“என்ன நடந்தது”

என்று கேட்டான்.

“நெஞ்குளம் பள்ளிக்குடத்துக்குக் கிட்ட ஏதோ அடிபாடாம். சீசர்மாரும் அதுக்குள் சிக்குப்பட்டதாம்.

அவனுக்குத் தலை சுந்றியது. சைக்கிளை உழக்க அவனால் முடியவில்லை.

“கடவுளே!.....கடவுளே”

என்று புச்சத்திக் கொண்டான்.

“இந்தக் குஞ்சுகளை நான் என்னண்டு காப்பாற்றுப் போறன்.” பைத்தியம் பிடித்தவன் போன்ற ஒரு நிலை. அவனை அறியாமலேயே சைக்கிள் சென்று கொண்டிருந்தது.
முதுசொம்

சைக்கிலில் அவனது மனைவிதான் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவனடைந்த சந்தோஷம் எழுத்தில் விளக்க முடியாதது.

“நான்.... பயந்து.... போட்டன்”

என்று சொல்லும் பொழுதே அவனது கையில் தொட்டபின்பு தான் அவனது நடுக்கம் தணிந்தது.

“என்ன நடந்தது”

“ஒன்றுமா விளங்ககேல்ல. நல்ல காலம் நாங்கள் அந்த இடத்தைத் தாண்டி இஞ்சால் வந்திட்டம். ஆரோ வவுனியா போஸ்ற் ஓவிசில் வேல செய்யிற ஆளாம். அவர் தான் அதுக்குள்ள சுடுபட்டுச் செத்த ஆளாம்.”

அவனுக்குத் “திக்” என்றது. செத்துக்கிடந்த நாய்க்குட்டி அவனது கண்ணில் வந்து போனது.

கடவுளே! அந்தாளாய் இருக்கக்கூடாது.

வெம்மையை உணராமலே

திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

வெளியிலே வெயில் அக்கினியைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. சுழன்று கொண்டிருந்த மின்விசிறியிலிருந்து புரண்டு வந்த காற்றிலும் அந்த வெம்மை சற்றுக் கலந்திருந்தது போன்றிருந்தது. அந்த வெம்மையை உணராமலே தன் வேலையிலே மூழ்கியிருந்தாள் சாவித்திரி.

மேசைமேலிருந்த கோவையின் அட்டை காற்றினால் படபடக்க உள்ளேயிருந்த கடிதம் பறந்து நிலத்திலே வீழ்ந்ததால் அவளது கவனம் சற்றுக் கலைந்தது.

அதை எடுப்பதற்கு அவள் எழுமுன்பே முகுந்தன் அக்கடித்ததை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக அவசரமாக வந்தான். அவனை முந்திக்கொண்ட இராகவன் அதை எடுத்து “இந்தாங்கோ மேடம்” என மேசைமேல் வைத்தான்.

“தாங்ஸ்” உதடுகள் நன்றி கூற அவள் மீண்டும் வேலையிலே கவனமானாள்.

இராகவன் மேசைமேல் வைத்த கடித்ததை எடுத்து உரிய கோவையிலிட்டு சரியாக வைத்தான் முகுந்தன்.

“இவ்வளவு ஸ்ரேஷனரியும் வாங்க வேண்டியிருக்கு,” தன் கையிலிருந்த விபர நிரலையும் மேசை மேல் வைத்தான் முகுந்தன்.

“பைலை வச்சிட்டுப் போங்கோ. இந்த வேலை முடியப் பார்க்கிறேன்.”

“யெஸ் மேடம்.” பணிவுடன் கூறிவிட்டு அவன் திரும்பினான்.

கோவைகளைப் பார்த்துக் கையொப்பமிடவெனப் பேணாவைத் தூக்கியதுந்தான் அடுத்த நாள் அவள் கலந்து கொள்ள முதுசொம்

விருந்த மாநாட்டிற்குத் தேவையென அவள் கேட்டிருந்த குறிப்பு களை அதுவரை கேசவன் ஒப்படைக்காதது நினைவிற்கு வந்தது.

அவள் நிமிர்ந்து அழைப்பு மணியின் பக்கம் கையை நீட்டவும்,

“என்ன மேடம்?” என்ற வினாவுடன் முகுந்தன் எதிரே நின்றான்.

“கேசவனை வரச் சொல்லுங்கோ.”

அவளது ஆணை முகுந்தன் வாயிலாகக் கேசவனிடம் சென்றதுமே, அவன் அரக்கப் பரக்க சுருக்கெழுத்தாளரான மெளைச்சனிடம் செல்வது தெரிந்தது, அங்கிருந்து அவசர அவசரமாகத் திரும்பி அவளிடம் வந்து “ரைப் செய்து முடியுது. ஒரு முறை சரிபார்த்திட்டுத் தாறன்” என கேசவன் மிகவும் பல்வியமாகக் கூறினான்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் வேலையில் மூழ்கினாள்.

கேசவன் சென்ற சிறிது நேரத்தில் அவளின் முன்வந்து நின்ற மெளைச்சனின் அரவும் அவளை நிமிர வைத்தது.

“நீங்கள் மந்தலி நிற்றேன்ஸ் இண்டைக்கு ஹெட் ஓவ்விளாக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்டு சொன்னது நீங்கள் எண்டு மிஸ்ரர் ரகுசுதன் சொன்னவர். அதை முடிச்சிட்டு மிஸ்ரர் கேசவன் தந்த நிப்போட்டை அடிச்சன். அதுதான் டிலே!.” ஏதோ தவறு செய்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, அதற்குப் பதிலளிக்கும் பாங்கிலே மெளைச்சன் கூறினார்.

“மந்தலி நிற்றேன்ஸ் முந்தநாள் போயிருக்க வேணும்.” காரமாகவே கூறிவிட்டு, அடுத்த கோவையை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினாள் சாவித்திரி.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ. நீங்கள் தந்த பைஸ் ரெடி” என்று சேகரன் கூறியபடி எதிரே நின்றான். ‘பருத்தித்துறை பஸ்சில் இடம் பிடித்து இருக்க நான் ரெடி’ என்று அவனது முகத்திலிருந்த அவசரம் கூறியது.

இந்த நிகழ்வு வழமை போலவே அவனது மனதைச் சந்தியா காலமாக்கியது.

அவனையறியாமலே கண்கள் கடிகாரத்திடம் சென்றன. வீட்டு நினைவுகள் மெல்ல மெல்லத் தலைதூக்கின.

முகுந்தனிடம் கூறி சில பொருட்கள் வாங்கவேண்டு மென எண்ணி வந்ததையே இதுவரை மறந்திருந்தது மனதுள் பளிரிட்டது.

“முகுந்தன்”

அவன் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு வந்து அவளைதிரே காத்து நின்றான். அவனிடம் பண்ததைக் கொடுத்தனுப்பி விட்டு அன்று கவனித்து முடிக்க வேண்டிய வேலைகள் ஏதாவது மேசையில் காத்துள்ளனவா? எனப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

“அன்று செய்விக்க வேண்டிய வேலைகள் அனைத்தும் செய்யப்பட்டுவிட்டனவா?” என மனம் ஒரு முறை சரிபார்க்கத் தொடங்கிறது.

சுகபணியாளர் ஓவ்வொருவராக வரவுப் பதிவேட்டில் கையொப்பமிட்டு வெளியேறத் தொடங்கினர்.

“எக்ஸ்கியூஸ் மி மேடம்” ஜீவிதாவின் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த சாவித்திரி “என்ன வேண்டும்?” என்ற வினாவை விழிகளிலே கொணர்ந்தாள்.

“அம்மாவுக்கு ஸீரியஸாக இருக்கு. இரண்டு நாளைக்கு ஸீவெடுக்கலாமென்டு” தயக்கத்துடன் ஜீவிதா கேட்டாள். முதுசொம்

சாவித்திரி அவளையே ஒரு கணம் ஊன்றிப் பார்த்தாள்.

“காலமையே இந்த விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. அப்பவே சொல்லியிருந்தால் எல்லாத்தையும் பிளான் பண்ணச் சுகமாயிருந்திருக்கும். சரி... சரி.... போங்கோ” அனுமதி வெம்மை கலந்தே வந்தது.

சாவித்திரியும் புறப்பட்டு வெளியே வந்து மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்தபோது வதனியும் தனது மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்தாள். அவள் குழந்தைக்கு உடல் நலமில்லையென்று விடுமுறையில் நின்றுவிட்டு நேற்றுத்தான் வேலைக்கு வந்திருந்தாள்.

“பிள்ளைக்கு இப்ப எப்படி...?”

இன்னும் பழைய தெம்பு வரேல்லை. கொஞ்ச நாள் வீட்டிலை நின்றதாலை நான் வெளிக்கிட ஒரே அழுகை. சாப்பிட அம்மா வேணுமென்று பிடிவாதம் பிடிச்சு அழுகிறானாம்”

ஒரு கேள்விக்குப் பதிலாக தன் வேதனைகளைக் கொட்ட முற்பட்டாள் வதனி.

“வேலை செய்கிற எங்களுக்கு இது ஒரு பெரிய பிரச்சனைதான்” சாவித்திரியும் தன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு வாசல்வரை வந்தாள்.

“நான் வாறன்.” அவள் விடை பெற அவளது சிநேகபாவத்தை மனதினுள் வியந்துகொண்டு தானும் விடை பெற்றாள் வதனி.

வீட்டிற்கு வந்ததும் தேனீ குடித்தால்தான் வேலை ஓடும் போன்ற ஓர் அசதி.

உடை மாற்றியதும் வந்து அடுப்பை மூட்டி கேற்றிலை வைக்கிறாள்.

“தேத்தண்ணி போட்டிட்டாரே?” சாவித்திரியின் கணவன் வாக்தேவனின் குரல் ஹோலிலிருந்து கேட்கிறது.

“தண்ணீர் கொதிச்ச உடனே போட்டுக் கொண்டாறுன்” உதடு இப்படிப் பதிலளித்தாலும் “நானென்ன மின்சார இயந்திரமே?” என்று மனம் அலுத்துக்கொள்கிறது.

“அம்மா, அம்மா” குரல் கேட்டதும்,

“இஞ்சாரும் யாரோ உம்மைத்தான் கூப்பிடுகினம்” என்ற வாக்தேவனின் குரல் தொடர்ந்து கேட்கிறது.

அவள் அவசர அவசரமாக வெளியே வருகிறாள். மூன்று தினங்களுக்கு முன் ஏதோ நிதியுதவி கேட்டுவந்த மனிதர்.

அவள் உள்ளே சென்று பண்ததை எடுத்து வரும் போது நேற்று வாக்தேவனுக்கும் சம்பள தினம் என்பது நினைவிலு நுத்துகிறது.

“ா போட்டாச்சே?” வாக்தேவன் அந்த மனிதர் அங்கிருந்து அகலு முன்னாலே அலறுகிறான். ‘அடுப்பு எரியுதோ? அணைஞ்சுதோ?’ நல்ல வேளையாக கேற்றிலிலிருந்த நீர் கொதித்திருந்தது.

“ா போட்டாச்சு” அவள் குரல் கொடுக்கிறாள்.

“இஞ்சை கொண்டாரும்”

“அம்மா எனக்கும் கொண்டாங்கோ” மகன் ரமணனின் குரல் அறையிலிருந்து கேட்கிறது.

இருவருக்கும் தேனீரைக் கொண்டு சென்று கொடுத்துவிட்டு “நேரம் போட்டுது. ஒருக்கா தேங்காயைத் துருவுறீங்களா?” என ஒரு கோரிக்கையை முன்வைத்தாள் சாவித்திரி.

“மனிதன் களைச்ச விழுந்து வந்தால் ஒரு தேத்தண்ணிக்கு வீட்டிலை வழியில்லை. இனிக் குசினிக்கை வேலை செய்யவேணும். கொஞ்சம் நேரத்தோடை வந்திருக்கலாமெல்லே?” சாய்மனையில் சாய்ந்தபடியே எழுந்திருக்கும் என்னமே இல்லாதவன் போல் வாசுதேவன் அவள்மேல் குற்றங்கு சுமத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“இன்டைக்கு ஸைற் வராது. ஒண்டவிட்டொரு நாள் தானே கரன்ற வரும். விளக்கைத் துடைச்சுவைச்சியோ ரமணன்? ஒருக்கா இந்தத் தேங்காயைத் தூருவு”

“நான் இந்த ரியூற் செய்யவேணும். என்னாலை ஏலாது.” அவன் ஒரேயடியாக மறுத்தான்.

“அம்மா இன்டைக்கு ஸைற் இருக்குமென்டு பேப்பரிலை போட்டவை. நீங்கள் புட்டைக் குழையுங்கோ. நான் தேங்காய் தூருவ வாறன்” மகள் ரம்யா உள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

“சாவித்திரி மோதிரத்தைக் கிணற்றுடி மேடை மூலையிலே வைச்சிட்டு வந்திட்டன். எடுத்துக் கொண்டு வாரும்.” மீண்டும் வாசுதேவனின் ஏவல்.

“எப்ப வைச்சனீங்கள்? இப்பவோ? காலமையோ?“ அவள் பதறியப்போய், ஓடிச் சென்று பார்த்து எடுத்து வந்து அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு சமையலறைக்கு மீண்டும் வந்தாள்.

அரக்கப் பரக்கச் சமைத்து முடித்து மேசைமேல் வைத்த போதுதான் அவள் தேனீ குடிக்க மறந்து விட்டது நினைவில் தட்டியது. மடமடவென்று குடித்து விட்டுப் பார்த்தால் மற்ற இரு தேனீக்குவளைகளும் மீண்டும் வந்து சேரவில்லை.

தொலைக்காட்சிப் பெட்டியின் முன் அமர்ந்திருந்த வாசகேவனுடையதும் ரமணனுடையதும் தேனீக் குவளைகளை எடுக்கும் போது “ஸிழுங் முடிந்து விட்டதே?” என்றொரு கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டுச் சென்றாள்.

எல் லாப் பாத் திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றுடிக்குச் சென்ற போது ஜில்லென்ற காற்று அடுப்பருகில் நின்ற வெம்மைக்கு இதமாக அவளை அரவணைத்தது.

பாத் திரங்களைக் கழுவிய பின் முகத் தையும் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள் சாவித்திரி.

இன்னும் தொலைக்காட்சி நாடகத்திலேதான் இருவரும் இலயித்துப் போயிருந்தனர்.

“இங்கபார் சாவித்திரி. முதல் நாடகத்திலை சந்தோஷமாய் உல்லாசமாய் திரிகிற சரியான பணக்காரியாய் நடிசச நடிகைதான் இதிலை கஷ்டப்பட்டு கவலைப்படுகிற ஏழை பூரணியாய் வாறாள். எவ்வளவு வேறுபட்ட பாத்திரங்களிலை என்ன மாதிரி நடிக்கிறாள்.”

வாசகேவன் அந்த நடிகையை வியந்து கொண்டிருந்தான்.

“ரமணன், நீயும் அப்பாவைப் போல இருக்கப் பழகாதே எழும்பு”

அவள் தொலைக்காட்சியை நிறுத்திக்கொண்டே மகனிடம் கூறினாள்.

யுகங்கள் கணக்கல்ல

ஜனாபா நா.சேகுஇஸ்ஸதீன் (கவிதா)

கதவு சிறிது திறந்திருக்கிறது. அதன் வழியே மீரா கட்டிலில் குப்பறப் படுத்திருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. அவளை அந்த நிலையில்தான் பார்ப்போம் என்று நான் எதிர்பார்க்காமல் இல்லை. ஆனாலும் ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வரத்தான் செய்தது. கீழுத்தடைப் பற்களின் இடையே கடித்துக் கொண்டு “மீரா...” என்று கூப்பிட்டேன். எவ்வளவோ முயன்றும் அந்தக் குரலில் இருந்த தேவையில்லாத பதட்டத்தை மறைக்க முடியவில்லை.

பரபரவென்று வெள்ளைப் பேப்பர்களையும் பேனாவையும் தலையணைக்கடியில் திணித்துவிட்டு “என்னமா....? என்று கேட்ட படி அவள் எழுந்து வந்தாள் அவள் குரலிலும் அதே பதட்டம் தொனித்ததை நான் கவனிக்காமல் இல்லை.

“தம்பி அப்படியே சிமெண்டில் சாய்ந்து நித்திரையாய்ப் போயிருக்கிறான். சுவாமி அறைக்கு விளக்கேற்றாச் சொல்லி எத்தனை நேரமாய்ப்போயிற்று? ஒன்றையும் கவனிக்காமல் அங்கே என்ன பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன். ஏதோ கேட்டேனே ஓழிய, கேட்டுவிட்டபின்தான் மீரா உண்மையை என முகத்துக்கு நேரேயே கூறிவிடுவானோ என்ற பயமும், அப்படிக் கூறிவிடக்கூடாதே என்ற தவிப்பும் ஏற்பட்டன.

“மத்ஸில் ஒரு பிராப்பளம் அம்மா. நாளைக்குச் செய்து வரும்படி ஒரு ஸ்ரூடன்ற தந்தாள். அதுதான்” என்று இமுத்தபடி மீரா நிற்காமல் நகர்ந்தாள்.

நான் அதிலேயே விறைத்து நிற்கையில் மீரா தோளில் துவளூம் குழந்தையைத் தூக்கியபடி படுக்கையறைக்குப் போவது தெரிகிறது. நான் விரும்பினால் ஒரு நொடியில் அவள் அறைக்குப்போய் அவள் செய்துகொண்டிருந்த “மத்ஸ்” ப்ராப்பளத்தின் சிக்கலை விடுவித்து விடமுடியும். ஆனால் அதன் பின்? இவ்வளது நாளும் என் அந்தரங்கத்துக்குள்ளேயே புதைத்து முதுசொம்

விட விரும்பிய உண்மையை, எனக்குத் தெரியும் என்று அவனுக்கு முன்னால் நிருபித்துக் கொண்டு, அதன் மூலம் அவளை இந்தச் சிக்கலில் இருந்து மீட்டுக்கொள்ளும் ஒரே வழியை அடைத்து விட நேருமா? இவ்வளவு இங்கிதமில்லாதவளாக நடந்து கொண்டு விட்ட பிறகு எந்தமுறையில் என்னால் அவளைத் திருத்திவிட முடியப்போகிறது?

பின்னேரம் கிணற்றிடிக்குச் சென்றுபோது மீரா கிணற்றுக் கட்டின் மீது படுத்திருப்பது தெரிந்தது. அவள் இதழ்களில் இலேசான புன்னகை ஒரு கையைத் தலைக்கடியில் வைத்து, மறுகையைக் கிணற்றினுள் விட்டபடி படுத்திருந்த அந்த நிலையிலும், சுற்றிலும் இருஞ்டு கொண்டு வருகின்ற அந்தச் சூழலிலும் அவள் நினைவுகள் இல்லை! கிணற்றினுள் நெளியும் வட்ட வட்டமான அலைகளில் யார் முகத்தைக்கண்டு அவள் அப்படிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறானா? யார் முகமோ? எனக்குத் தெரியாதா? மீரா! உன் சாதி என்ன? குலமென்ன? அவன்..? உன் மாமாவோ தாத்தாவோ எப்படியடி இதற்குச் சம்மதிப்பார்கள்? அவர்கள் வேண்டாமே. நான் தான் எப்படிச் சம்மதிப்பேன்? சம்மதித்துவிட்டு மற்றப் பெண்ணை எங்கே கொண்டுபோய்த் தள்ளுவேன்? வேண்டாம் மீரா. மறந்துவிடு! நீ... நீயாகவே உணர்ந்து அவனை மறந்துவிடு. நான் உன்னைப் பழைய மீரவாகவே நினைக்கிறமாதிரி நடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீயும் உன் மனதில் இடையே முளைத்த இந்தச் சனத்தை இடையிலேயே மறந்துவிட்டு பழைய மீராவாக மாறிவிடு!

மனதுக்குள்ளாகவே பேசிக்கொண்டு மெதுவாகப் பின் வாங்கினேன். இருட்டி வெகுநேரமான பின்தான் மீரா வீட்டுக்குள் வந்தாள்.

ஒரு நாள் - வெள்ளிக்கிழமை - நான் கோயிலுக்குப் போய்விட்டு வந்தேன். மீராவைக் கண்ணில் காணவில்லை. சின்னப் பெண்ணிடம் “அக்கா எங்கே”....? என்று கேட்டேன். “மாட்டுக்கு வைக்கோல் போட்போனாள்” என்று கூறினாள். வீட்டுக்குள் எல்லாப் பொருட்களும் போட்டது போட்டபடியே கிடந்தன. எனக்கு ஆத்திரமாய் வந்தது. நான் வெளியே போன நேரம் தொடக்கம் முதுசொம்

மீரா உள்ளே இல்லை என்பதுதான் அதற்கு அர்த்தம். வெளியே இவ்வளவு நேரம் என்ன லயிப்பு வேண்டிக்கிடக்கிறது? எங்காவது தனியாக உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பாள் என்று தெரியாதா எனக்கு? காதல் கண்மூடிக் காதல்! டாக்டரின் மனைவியாகிவிடலாம் என்ற நினைவில் சாதிவிட்டுச் சாதிபோய்த் திருமணம் செய்துகொண்டு அம்மா, தம்பி, தங்கை, சுற்றும் எல்லாம் மறந்து தனக்காக மட்டும் மகிழ்ச்சியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற கேவல மாணவளாக நான் பெற்ற மகளைப் பற்றி நினைப்பது என் மனதுக்கே என்னவோ போல்தான் இருந்தது. தற்செயலாக ஜனனலடிக்குச் சென்றபோது மாட்டுக் கொட்டகை தெளிவாகத் தெரிந்தது. கட்டைத் தென்னங்கன்றின் ஒலையைப் பிடித்தபடி வானத்து நிலவையே பார்த்தபடி மீரா நின்று கொண்டிருந்ததும் தெரிந்தது. என் மனதில் எழுந்த கணநேர குருட்டு வெறியின் ஆக்ரோஷத்தில் அவளை அப்படியே இழுத்து வந்து அறையலாமா? என்று தோன்றியது. ‘உள்ளே வருகிற நேரம் வரட்டும் என்று காரியங்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன்.

சின்ன மகளும் மகனும் எட்டு மணிக்கு வந்தார்கள். “அக்கா எங்கே?” என்று சின்னப் பெண்ணிடம் மறுபடியும் கேட்டேன். “அறையில் இருக்கிறா” என்றாள் அவள். வழக்கத்தில் இவர்களுடனேயே சாப்பிட வந்துவிடும் அவள் வராதது என் மனதுக்கு நெருடலாகவே இருந்தது. ஒரு நிமிடம் அவள் தென்னங்கீற்றைப் பிடித்தபடி ஏக்கத்துடன் நின்ற காட்சி நினைவுக்கு வந்தது. மனம் வக்கரித்துக்கொண்டது. “ஏன் இவளுக்கு இந்த வேண்டாத காதலும் ஏக்கமும்? இவளுக்குக் காதலைப்பற்றி என்ன தெரியும்? வெறும் மனமயக்கத்தைக் காதல் என்று எண்ணிக் கொண்டு பாழாப் போகத்தான்” என்று மனதோடேயே எண்ணிக்கொண்டு நேரே அவள் அறைக்குச் சென்றேன்.

நினைத்தபடி அவள் குப்பறப்படுத்து எழுதிக் கொண்டுதான் இருந்தாள். பக்கம் பக்கமாக எழுதிக்குவிப்பதற்கும் தனித்தனியாகப் பிரிந்துபோய் யோசித்துக்கொண்டு நிற்பதற்கும் அவளுள்தான் எத்தனை அந்தரங்கமோ?

“மீரா” என்று குரல் கொடுத்தேன். அவள் பதறித் துடித்து எழவில்லை. என்னை ஒருமுறை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் எழுதத் தொடங்கினாள். இரண்டு மூன்று வரிகள் எழுதியதும் கடிதம் முடிந்திருக்கவேண்டும். “என்றும் உங்கள் மீரா” என்று கையெழுத்திட்டதை நான் பார்த்துக்கொண்டுதான் நின்றேன். அவள், தாள்களை ஒன்றாக்கி நிதானமாக மடித்தாள். பொங்கிவந்த ஆத்திரத்துக்கு அணையிட்டவாறு நின்றேன் நான். மடித்த கடித்ததை ஒரு கவரில் செருகினாள். “முடிவில் எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சம்மா” என்றாள் பெருமூச்சுடன்.

எனக்கு ஆத்திரம் மாறி அந்த இடத்தைக் குழப்பம் எடுத்துக்கொண்டது. வார்த்தை எழும்பாமல் ஆயிரம் கேள்விகளைக் கணக்கிலேயே வைத்து அவளைப் பார்த்தேன்.

“உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று எனக்குத் தெரியும் அம்மா. இனி எதுவும் இல்லை. எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு” மீராவே பேசினாள்.

“தெய்வமே என் பிரார்த்தனைக்குச் செவிசாய்த்தாயே” என்று கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தலானேன் நான். மீரா தொடர்ந்து பேசினாள்.

“நீங்களும், ஏன் அவரும் கூட நினைப்பதுபோல சாதி என்ற அர்த்தமற்ற சம்பிரதாயத்துக்காக நான் இந்த முடிவுக்கு வரவில்லை. காதல் என்பது ஒருவனுடையதும் ஒருத்தியுடையது மான இதயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயந்தான். ஆனால் அந்த இரண்டு இதயங்களின் மலர்ச்சிக்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் கடமையைப் பூர்க்கணிக்கும்போது காதல் காமமாகி விடுகிறது. அம்மா! அம்மா! நான் அவரைத் திருமணம் செய்வது எவருக்குமே விருப்பமில்லை. ஜயாவும் இல்லாமல் இவ்வளவு காலமும் கஷ்டப்பட்டு என்னை ஆளாக்கியிருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு காலமும் திரும் பிப்பார்க்காமல் இருக்கிற உறவுக்காரர்களை நம்பி உங்களையும் தம்பி தங்கைக்களையும் நிர்க்கதியாக்கிவிட்டு, அவருக்குப் பின்னால் நான் போயிடமாட்டேன்.....”

நான் அவசரமாக ஏதோ கூற வாயெடுத்ததும் அவள் ஒரு உயிரற்ற சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“தெரியும் அம்மா; எந்த விதத்திலும் என் வாழ்வை நீங்கள் பலி கேட்கமாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்! பிரச்சினை இங்கே மட்டுமல்ல; என்னைக் கடமை அழைக்கிறது. உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த பெண் என்பதைத் தவிர, என்கூட ஒரு சத்தையும் சீதனமாகக் கொண்டுசெல்ல என்னால் முடியாது. அவருக்கு நான்கு தங்கைகள். தங்கள் சொத்தை எல்லாம் அண்ணன் படிப்பதற்காக விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு வாழ்வுக்காக அண்ணனையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். இப்போது அவர் காதலுக்காக அவரையும் தியாகம் செய்துவிட முடியுமா அம்மா? முடிந்தாலும் அப்படிப் போவது சரியா அம்மா? அவருக்கு இது புரியவில்லை. இதில் அதைத்தான் புரிய வைத்திருக்கிறேன். இனிக் குழப்பமில்லை”

இவ்வளவையும் ஒரே முச்சில் கூறிவிட்டு “வாருங்கள் சாப்பிட” என்றாள் மீரா. இதை அவள் எத்தனை துக்கத்தோடு கூறினாலோ அத்தனைக்கும் நான் அதை உணரவில்லை! இது ஒரு இளமைக் கணவே என்றும் காலப்போக்கில் மறந்துவிடுவாள் என்றும் எண்ணியவளாக அவனுக்குச் சாப்பாடுபோட அழைத்துச்சென்றேன்.

அதன் பிறகு ஒரு நாள் என் மாமனார் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோது மீராவுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும் பார்க்கலாமா என்றும் கேட்டார். நான் “மீராவிடம் கேளுங்கள்” என்று தூண்டினேன். என்ன சொல்லிவிடுவாலோ என்று உள்ளூர் எனக்குப் பயம்தான். மாமா சொல்லச் சொல்ல மீரா பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். எதிர்த்து எதுவும் சொல்லவில்லை. அந்தத் தைரியத்தில் நாலுவார்த்தை மாமாவுக்கு அனுசரணையாகப் பேசினேன். மாமா போய்விட்டார்.

அன்று மீரா மின்டும் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு விட்டாள். சாடையாக விம்மிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். நான் போய் “மீரா” என்று கூப்பிட்டதும் ஹோ என்று அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

பழைய ஞாபகம் மறக்கவில்லை என்று தெரிந்தது. என் கைகளை இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டு அழுகையும் விம்மலுமாக வெடித்தாள்.

“அம்மா அவர் தாழ்ந்த சாதிக்காரர் என்பதால் என் கை பிடிக்கத்தான் மறுத்தீர்கள். ஆனால் அதே காரணத்துக்காக என் இதயத்தில் வாழுகிற தகுதிகூட அவருக்கு இல்லை என்று நினைக்காதீங்க அம்மா. அவரை மறந்துவிட்டு இன்னொருத்தரைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வது இந்த ஜென்மத்தில் என்னால் முடியாது.” பெரிய விம்மல் ஒன்றைச் சமாளித்துக் கொண்டு பேசினாள்.

“கிரிதரனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த மீராவை ராணாவுக்குக் கட்டி வைத்தாங்களே. என்னத்தைக் கண்டாங்க? அவளைச் சாக்ஷிக்கத்தான் முடிந்ததே தவிர அவளை விட்டு அவன் நினைவைப் பிடுங்கிவிட முடிந்ததா அம்மா?” சிறிது நேரம் என் கைகளைப் பிடித்தபடி விம்மினாள். பின் சிறிது சிறிதாக விம்மல் தணிந்தது. என் கைகளை விடுவித்துவிட்டு அழுகைக் கலப்பற்ற குரலில் எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டு பேசினாள்.

“நான் பச்சைக் குழந்தையில்லையம்மா; கிட்டத்தட்ட என் வயதில்தான் திலகவதியார் கலிப்பகையாரை இழந்திருக்கலாம். அவருக்கிருந்த மனஉறுதியையும் நியமத்தையும் அந்த யுகத்துக்கே சாசனமெழுதியாசசம்மா? வழிகாட்டிகள் என்று அவர்களையெல்லாம் உயர்த்தி வைத்துவிட்டு கண்மறைவில் நின்றுகொண்டு தவறு செய்யும்படி கேட்பது நியாயமாகுமா அம்மா?”

எனக்கு மீராவின் முகத்தைப் பார்க்கத் தெரியவில்லை. இவள் எவ்வளவு தெளிவாகச் சிந்தித்திருக்கிறாள்? இத்தனை பெரிய மனப்பக்குவம் இத்தனை சிறிய மீராவிடம் வாய்த்திருக்குதுசொம்

கிறதை வியந்த அதே சமயம் வாழ்க்கையின் மிச்சமிருக்கிற பகுதியின் மேடு பள்ளங்களிலெல்லாம் தன்னந் தனியவளாக மீராவை எண்ணியபோது எனக்கே மிரட்சியாய் இருந்தது. திலகவதியார் வாழ்ந்த யுகமா இது? “உன் உள்ளத்தி லிருக்கிற உன்னத்தைச் சமுதாயம் புரிந்து கொள்ளாதே மீரா. பழி சுமத்தி வீழ்த்திவிடுமே” என்று மட்டும் சொன்னேன்.

அவள் சிரித்தாள்

“என் மனதில் இருக்கிற உன்னத்தைச் சமுதாயம் உதாசினம் செய்யும் என்பதற்காக அது திரை போட்டு முடிவைக்கிற பலவீணங்களுக்கு நான் தோற்றுவிட வேண்டுமா அம்மா? ஆயிரம் இதயங்களின் பலவீணங்களுக்கு வக்காலத்து வாங்குகின்ற விதத்தில்தான் இந்தக்காலத்துச் சமுதாயம் இருக்கிறதே ஒழிய ஒரு சில இதயங்களின் பலத்துக்கு மதிப்புக்கொடுக்கிற விதத்தில் இல்லையே! எல்லாச் சராசரி இதயங்களினுடையவும் பலவீணங்களுக்குப் போடப்படுகின்ற திரை எனக்குத் தேவையில்லையம்மா. என் மனதுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் சரி என்று படுகின்ற இந்த வழியில் வாழ்ந்து கடைசிக் கட்டத்தில் ஆண்டவன் முகத்தைத் தைரியமாக என்னால் பார்க்கமுடியும் என்றால் உங்களுக்கோ சமுதாயத்துக்கோ என் ஆத்மாவை விற்றுவிடுவதில் எந்தவித நியாயமுமே இல்லையம்மா!”

நான் மீராவைப் பார்த்தேன். “ஆண்டவன் சந்நிதியில் யுகங்கள் கணக்கல்ல அம்மா; மனங்கள் தான் கணக்கு” என்று சொல்கிற திலகவதியாராக அவளை உணர்ந்தேன். ஆசையுடன் வளர்த்த பெண் சந்நியாசினிபோல் போகிறானோ என்ற துயரத்தையும் மீறி இந்தத் தலைமுறையிலும் மென்மையான பெண்மை தனக்கே உரிய பலத்தோடு வாழ்கிறது என்று உணர்ந்த திருப்தி அலையாக எழுந்தது.

காலைப்பொழுது கதிரவன் தன் பொற்கிரணங்களால் மரங்களின் நுனிகளுக்கு தங்கமுலாம் பூசிக்கொண்டிருந்தான்.

பயணிகள் கொழும்பு செல்லப் பினேன் எடுப்பதற்காகக் காத்திருக்கின்றன. முன்பு பத்து ரூபா ரிக்கெற் எடுத்து யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தில் றெயில் ஏறி மத்தியானம் கொழும்பில் இறங்கும் பயணிகள் இப்பொழுது ஜூயாயிரம் ரூபாவிற்கு ரிக்கெற் எடுத்து பினேனில் ஏறிப் பறக்கிறார்கள். இலங்கைத் தமிழரது வாழ்க்கைத் தரம்தான் எவ்வளவு உயர்ந்துவிட்டது.

புகையிரத நிலையம் இடிந்து கற்குவியலாகக் கிடக்கிறது. மரங்களும் கொடிகளும் அதை மூடிவிடப் போராடுகின்றன. ஸ்ரேசனுக்குக் கிட்டவும் போகமுடியாது எங்கும் மிதி வெடிகள்.

சந்தியில் கூடிய பயணிகள் எல்லாவிதச் சோதனை களுக்கும் தம்மை உட்படுத்திவிட்டு மெல்ல மெல்ல வந்து காத்திருப்பு மண்டபத்தில் காத்திருக்கிறார்கள்.

மண்டபமா அது?

தடிகள் நட்டுக் கட்டி கிடுகுகளால் வேயப்பட்ட கொட்டகை. மழை பெய்தால் ஒழுகும். கீழே தண்ணீர் வரும். அந்த வெள்ளத்திலும் சேற்றிலும்தான் காத்திருந்து பலாலி விமான நிலையம் போக பஸ் எடுக்கவேண்டும்.

தொடர்ந்து இருக்க அலுப்படிக்கவே எழுந்து நடந்து வந்து மண்டபத்தின் முகரியை அடைகிறேன். அப்பொழுதுதான் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டேன். அவள் என் கண்ணில் பட்டதும் அவளை எங்கோ எப்போழுதோ சந்தித்துப் பேசிப் பழகியதாக ஒரு நினைவும் நிழல் விரித்தது.

வயது நாற்பதுக்கும் நாற்பத்தைந்திற்கும் இடையில் இருக்கலாம். ஒரு காலத்தில் அழகியாக இருந்திருப்பாள் என்பதற்கான அடையாளங்கள் உடம்பில் நிறையத் தெரிந்தன. ஆனால் இப்பொழுது கண்களைக் கவர்ந்திமுக்கும் தன்மையுள்ள அழகுக்கூறுகள் எல்லையும் அவளிடமில்லை. அந்தப் பழைய பெருமையை விட்டுவிட மனமின்றி வெகு சிரமப்பட்டு மேக்கப் போட்டிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது.

சட்டென்று என்மனத்தில் பொறிதட்டியது. பூரணி பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் என்னுடன் படித்தவள்.

கண்களை அகலத் திறந்து பார்வையைக் கூராக்கிப் பார்த்தேன். அவளுடைய புரோஃபைஸ் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது.

அந்த உயரம், ஓவல் ஷேப் முகம், எடுப்பான நாசி, விழ்புருவங்கள், சற்று உள் அடங்கி அழகாக நிற்கும் உதடுகள், சங்குக் கழுத்து எல்லாம் சாயல் காட்டின. சந்தேகமேயில்லை. பூரணிதான்.

என் உள்ளம் ஒருமுறை சிலிர்த்துக்கொண்டது. ஆனால் அந்தச் சிலிர்ப்பில் உணர்ச்சிகளின் ஆழமோ வேகமோ இல்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு பூரணியைக் கண்ட அதிர்ச்சியின் தாக்கமும் அவளுக்கு என்ன நடந்தது? என்பதை அறியும் ஆவலுமே தலைதூக்கி நின்றன.

அவள் பூரணிதான் என்பது உறுதியானதும் என் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்வி அவளா இவள்? என்பதுதான். அந்தக் கேள்வி திரும்பத் திரும்ப என் உள்ளத்தில் எதிரொலித்தது.

உடம்பு ஊதிப் பருத்து கண்ணங்கள் வற்றி கற்றையாகத் தொங்கிய அந்தக் கருநாகக்சடை எங்கே? இப்படியா பலவீனப்பட்டுப் போய் விட்டது. உதிர்ந்து மெலிந்து குரங்கு வாலாகத் தொங்குகிறதே! முன் நெற்றியில் நரை வேறு எட்டிப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது. என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

பூரணியின் கொடி உடலும் தங்க நிறமும் மயக்கும் விழிகளும் என் மனக்கண்ணில் ஒரு முறை தோன்றி மறைந்தன.

நான் அவனை உற்றுப் பார்த்தபொழுது அந்தப் பார்வைக் காகவே காத்திருந்தவள்போல அவனும் சட்டென்று திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். அவள் ஏற்கனவே என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு இருந்தாலும் ஏன் வலியச் சிரிப்பான் என்ற நினைவில் காணாதது போல் நின்றாளோ என்னவோ..?

எங்கள் பார்வைகள் சந்தித்துக் கொண்டபொழுது அறிமுகத்தின் அடையாளமாக நான் புன்னகைத்தேன். அவனும் புன்னகை செய்தாள். ஆனால் அதில் உயிரே இல்லை.

அந்த நாட்களில் அவள் பூவாக இதழ் விரித்து முத்துப்பல் வரிசை காட்டி லேசாகச் சிரித்துவிட்டால் அதில் சொக்கி நிற்கும் இதயங்கள்தான் எத்தனை! எத்தனை மாணவர்களைக் கிறங்க அடித்த மோகனச்சிரிப்பு அது.

மாணவர்கள் மட்டுமா? விரிவுரையாளர்கள்? பூரணி வகுப்பில் இருந்தாலே ஒரு புது உற்சாகம் பிறந்துவிடும். சில இளம் விரிவுரையாளர்களுக்கு தேவை தேவையின்மை, பொருத்தம் பொருத்த மின்மை ஒன்றையும் பாராது அள்ளி வீசவார்கள். கருத்துக்களை குறிப்பு எழுதி எழுதி கை சோர்ந்து விடும் எங்களுக்கு சில வேளைகளில் பாடத்துடன் சேர்த்து விழல் பகிளிகளையும் உதிர்த்து தங்கள் பகிளிகளுக்குத் தாங்களே சிரித்து விரிவுரையாளர் விட்டபகிடி என்பதற்காக மாணவர்களையும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு சிரிக்க வைத்து.... இப்படி எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்! நகைச்சுவைகள்! சுவையான அனுபவங்கள்!

இத்தனைக் கும் பூரணி வாசிற்றியில் எவரையும் காதலிக்கவில்லை. பாம்புக்குத் தலையையும் மீனுக்கு வாலையும் காட்டும் விலாங்குபோல ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான சொக்குப் பொடியைத் தூவிவிட்டு தந்திரமாக நழுவிக் கொண்டிருந்தாள், பல்கலைக்கழக இளைஞர் குழாத்திடமிருந்து. முதுசொம்

ஆனால் அவர்ணுடன் நெருங்கிப்பழகும் ஒவ்வொரு இளைஞனுக்கும் அவள் தன்னைத்தான் காதலிக்கிறாள் என்று உள்ளஞக்குள் ஓர் இரகசிய நினைவு எனக்குக் கூட அவளிடத்தில் ஒரு சபலந்தான் சபலம் என்ன அந்த மோகன அழகில் மனதை முற்றாக இழந்திருந்தேன்.

நெருங்கி நெருங்கி வருவாள். நாணிக் கோணிப் பேசுவாள். கண்களால் வெட்டுவாள். புன்னகையால் கொல்வாள். நான் தேன்குடித்த நரியாவேன். நம்பிவிடுவேன், நங்கை என்னைத்தான் காதலிக்கிறாள் என்று.

அன்றிரவு விடுதியில் தூக்கமே வராது. நித்திரை வந்தாலும் அதிலும் அவள் வந்து தொல்லை கொடுப்பாள். மீண்டும் ஆட்டஸ் புளொக்கிற்குச் சென்று அவளைச் சந்திக்க உள்ளம் துடியாய்த் தூடிக்கும். எப்பவடா விடியும் என்று ஏங்கிக்கொண்டு கிடப்பேன்.

காலையில் ஆட்டஸ் புளொக்கிற்குச் சென்றால் என்ன ஏமாற்றம்! எந்தக் காரண காரியமும் இல்லாமல் பூரணி என்னை விட்டு விலகி வெகுதாரம் சென்றிருப்பாள். முதல் நாள் மாலை என்னுடன் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த அதே நெருக்கத்தில் அதே அந்நியோன்யத்தில் அவள் இன்னொருவனுடன் பேசிக்கொண்டு நிற்பாள். நான் இரவிரவாகக் கட்டிய காதல் மாளிகை அந்தக் கணமே நொருங்கி தரைமட்டமாகும்.

“சட்டி சுட்டதா கை விட்டதா” என்று அவளை அந்த இடத்தில் அந்தக்கணமே கைகழுவிவிட்டு விடவும் முடியாமல் உள்ளத்தில் ஒரு ஏக்கம், ஒரு வேதனை, விரத்திக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையே மனம் கிடந்து ஊசலாடும்.

இன்னொரு சந்திப்பு, விழிவீச்சு, வழக்கமான புன்னகை, குழைந்து குழைந்து நாலு வார்த்தைகள். இவை போதும் என்னை மறுபடியும் வீழ்த்துவதற்கு.

நான் அப்பொழுது ஓர் அழகின் உபாசகனாக இருந்தேன். வாசிற்றிக்கு எந்த அழகான தமிழ்ப் பெண் வந்தாலும் விடமாட்டேன். தூரத்துவேன். எனது தேடல் பூரணியில் வந்து நின்றது.

மற்றவர்களும் அவளைத் தூரத்துக்கிறார்களே என்று நான் கவலைப்படவில்லை. என்னால் அவளை விழுத்திவிட முடியும் என்று நான் நம்பினேன்.

நான் அவளுடன் பல நாட்கள் பழகினேன். ஏதேதோ வெல்லாம் பேசினேன். உணர்ச்சிவசப்பட்டு என் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டுவது போல, அவளுடைய உள்ளத்தைத் தொடுவதுபோல். ஆனால் அவள் எதையும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. புரிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

காதல் என்ற வார்த்தையை மட்டும் நான் ஒருநாளும் அவளிடம் எடுத்துக்கூறியதில்லை. காரணம் பயம்தான். அவள் “இல்லை” என்று கூறிவிட்டால் அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி என் இதயத்திற்கு இல்லை என்ற பயம்தான்.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் பார்ப்பது? இறுதிப்பரீட்சையும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. காலொடிந்த நாற்காலியில் இருப்பதுபோல் இந்த நேரத்தில் இப்படி இருப்பது படிப்புக்கும் நல்லதல்ல. எனவே இல்லை உண்டு என்று இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்வது என்று தீர்மானித்தேன்.

அன்று மத்தியானம் லெக்சர் முடிந்து போகும் பொழுது அவள் நூல்லிலையத்திற்கு ஓடிச்சென்றாதைக் கவனித்தேன். புத்தகம் ஒன்று நிசேவ செய்திருக்கிறாள். மாலை கட்டாயம் வருவாள் எடுத்துச்செல்ல. நான் நேரத்துடன் சென்று “பில்லறிங் செக்ஷி”வில் நின்று கொண்டேன்.

அவள் தனியாக வந்தது எனக்கு வசதியாகப் போய்விட்டது. இல்லாவிட்டால் கூட வந்தவளை எப்படித் தொலைப்பது என்று திட்டம் போட்டு முளையைக் குழப்பியிருக்கவேண்டும்.

ஆட்டஸ் புளொக்கிற்குள் அவள் நுளைந்ததுமே முன் மறியலாக நின்று கொண்டு “என்ன தனிய வாறியள்” என்று கேட்டேன்.

“ஏன் தனிய வரக்கூடாதோ?” என்று சிரித்தாள். “நீங்கள் ஒரு நாளும் ஒரு இடத்துக்கும் தனிய வரமாட்டியளே. உங்களுக்கு பிரேண்ட்ஸ் அதிகம்.”

“நான் பேசிப் பழகுகிறவை எல்லாருமே எனக்குப் பிரேண்ட்ஸா?”

“அப்பிடித்தான் பார்க்கிறவை நினைப்பினம்.”

“மற்றவேள்கை அபிப்பிராயத்தைப் பார்க்க முடியுமா? இன்னும் சிலர் நான் பேசிப்பழகிற ஆண்கள் எல்லாரையுமே காதலிக்கிறன் என்டு கூட நினைக்கலாம்” என்றாள் புன்னகையுடன்.

“அப்படியும் நினைக்கின்றார்கள்” என்று நானும் புன்னகைத்தேன்.

“யார் நினைக்கிறார்கள்?” என்றாள் வழக்கமான சிரிப்பும் மலர்ச்சியும் மறைந்து முகபாவும் சீரியலாகமாற்.

“உங்களோடை பழகுகிற அந்த ஆண்களே நினைக்கலாம்.”

“நான் உங்களோடும் தானே பழகூறன். நீங்கள் அப்பிடி நினைக்கிறியளா?” என்று கேட்டாள், குரலில் மேலும் அழுத்தம் தொணிக்க.

“நான் அப்பிடி நினைக்கிறதும் நினையாததும் நீங்கள் என்ன நினைக்கிறியள் எண்டதைப் பொறுத்திருக்கு” என்றேன் பிடி கொடுக்காமல்.

“யாரையும் நான் காதலிக்கவில்லையே” என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

நான் அதிர்ந்து போகவில்லை. எதிர்பார்த்ததை விட நான் நன்றாகவே சமாளித்தேன். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நான் ஓரளவிற்கு எதிர்பார்த்த பதில்தானே இது? ஏமாற்ற உணர்வு லேசாக உள்ளத்தைக் கொள்ளினாலும் ஒன்றையும் வெளிக்காட்டாது. “இத்தினை பேரோடை பழகிறியளே. அதிலை ஆராவது ஒருத்தனைக் காதலிக்கலாமே” என்றேன்.

“ஏன் காதலிக்க வேணும்?”

“வருங்கால வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுறபொழுது நல்லாப் பேசிப்பழகிப் புரிஞ்சு கொண்ட ஆளைத் தெரிவு செய்யிற்றுத்தான் நல்லது. அதுக்கு வாசிந்தி நல்ல இடம்.”

“இஞ்சை உள்ள யாரையுமே நான் கலியாணம் செய்ய விரும்பாட்டால்...?” என்று கேட்டாள் குறும்பாகச் சிரித்தபடி.

“ஓ. அப்ப நீங்கள் பெரிசாப் பார்க்கிறியளாக்கும்?”

“பெரிசெண்டால்?”

“டொக்ரர், என்ஜினியர், அக்கவுண்டன், சிவில் சேவண்ட....”

பூரணி பதில் கூறவில்லை. புன்னகை பூத்தாள். “நீ சொல்வது சரிதான்!” என்று சொல்வது போலிருந்தது அப்புண்ணகை.

“இஞ்சை இருக்கிறவர்களிலும் சிலர் ஸ்ரா.ப் ஓ.பீ.சர்களாக வரக்கூடும்”

“சிலர்!.... ஆனால் மஜோறிற்றி சாதாரண வாத்திமாராகப் போகிறவர்கள் தானே?” என்றாள் குரலில் ஏனம் தொனிக்க.

“வாத்திமாரெண்டாக் குறைவா?”

“சம்பளம் குறைவு.”

முதுசொம்

நிஜங்கள் 81

“ஓஹோ! ஊறுமீனுக்குக் காத்திருக்கிறியளா? வாழ்க்கேலை பிற்காலத்திலை லேட் இன் ஸெ.ப் சந்திச்சால் அப்ப கணக்குப் பார்த்துக் கொள்ளுவதும்.”

“எதை? நான் ஸ்டா.ப் ஓ.பீசரைக் கலியாணம் செய்யிறனா எண்டா?”

“அதுதானே உங்களுடைய திட்டம்?”

“நீங்களும் ஒரு வேளை என்னை விட அழகான பெண்ணை மணக்கலாம்” என்று சிரித்தாள்.

“அதிர்வஷ்டம் இருந்தால் நினைச்சது கைகூடும். ரண்டு பேருக்கும்” என்று நானும் சிரித்தேன்.

“விட்டியூல் த பெஸ்ட்” என்றாள்.

“த சேம் ரு யூ” என்று நானும் அவளை வாழ்த்தினேன். வெளிக்கு ஒன்றும் பேசாது வெறுமனே புன்னகை புரிந்தாலும், “இவளை விட அழகான ஒரு பெண்ணை மணப்பது மட்டுமல்ல. அவளுடன் சோடியாக இவள் முன்னால் வந்து நின்று (காலங்கடந்த பிறகாவது) இவளுடைய கர்வத்தை அடக்கவேண்டும் என்று அந்தக் கணமே ஒரு உறுதியான தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டேன்.

அன்று அவளுடன் பேசி அவள் உள்ளத்தை அறிந்துகொண்டது எனக்கு நல்லதாகப் போய்விட்டது. அனாவசியமான அங்கலாய்ப்பின்றி மனதை ஒருவழிப்படுத்தி, இறுதிப் பரீட்சைக்குப் படிக்க முடிந்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து வெளியேறிய பிறகு நான் அவளைச் சந்திக்கவே இல்லை.

“என்னை ஞாபகம் இருக்கா பாடு.”

எனக்கு முன்னால் பூரணி நின்றுகொண்டிருந்தாள். பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிப் போய் இருந்த நான் அவள் வந்ததைக் கூடக் கவனிக்வில்லை.

“உங்களை மறக்கமுடியுமா?” என்று கேட்டு லேசாகச் சிரித்துவிட்டு ஒருகணம் பொறுத்து “இப்ப எங்கே?” என்றேன்.

“ரீச் பண்ணுவிறன் யாழ்ப்பாணத்திலை” என்றவள் “நீங்கள்?” என்று கேள்விக் குறியில் நிறுத்தினாள். “நான் இப்ப ஒரு அக்கவுண்டன்ற்...”

அவள் புருவங்கள் ஒருமுறை லேசாக மேலுயர்ந்து நாழ்ந்தன. அந்த அசைவில் ஆச்சரியம் தொனித்ததை நான் புரிந்துகொண்டேன்.

அடுத்து என்ன பேசுவது? என்ன கேட்பது? என்று தெரியாது நான் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த பொழுது பூரணிக்குப் பக்கத்தில் நின்ற பெண் என் கண்ணில் பட்டாள். சிறுமிக்குப் பத்துப் பதினொரு வயது இருக்கலாம்!

“இது ஆர் உங்களுடைய மகளா?”

“ஓம்” என்று தலையாட்டினாள் அவள்.

“பிறிட்டி கேள், அம் மாவைப் போலை” நான் புன்னகைத்தேன்.

அம்மா, பெண் இருவரது முகங்களிலும் நாணச்செம்மை படர்ந்தது. பூரணி அந்த நாளைய அழகு ஒருமுறை சாயல்காட்டி மறைந்தது.

நான் அப்படிக்கூறியிருக்கக் கூடாதோ? கொம்பிளிமண்ட்ஸ் கொடுக்கும்பொழுது என்னுடைய எல்லையைத் தாண்டிவிட்டேனோ? பூரணி இப்பொழுது வாசிற்றி கேள்ளல்வே. இன்னொருவனுடைய மனைவி! ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய்.

என்னசெய்வது? வாசிற்றி நாட்களில் பாராட்டுக்களைத் தாராளமாக வழங்கிப் பழகிய வாய் முந்திக்கொண்டுவிட்டது.

பூரணியின் முகத்தில் தெரிந்த மலர்ச்சியும் உதட்டில் நின்ற புன்னகையும் அவளுக்கு அந்தக் கொம்பினிமென்ற பிடித்திருந்தது என்பதைக் காட்டுவதாக எடுத்துக்கொண்டு “எங்கை பயணம்?” என்றேன்.

“கொழும்புக்கு”

“இரண்டுபேரும் தனியவா? உங்களுடைய ஹஸ்பெண்டைக் காணவில்லையோ?”

“அவரும் வாறார்”

“அவர் என்ன செய்யிறார்?”

இதை அறிவதற்கு உள்ளத்தில் பொங்கிய ஆவலை வெகு சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு சாதாரணமாகக் கேட்டேன்.

அவளும் இதற்குப்பதில் அளிப்பதைத் தவிர்க்க விரும்பியவள் போல “அவர் அங்கை ஆரோட்டையோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்” என்றாள்.

“நான் அதைக்கேட்வில்லை. வட இஸ் ஹி”? என்றேன் புன்முறுவலுடன்.

“அவரும் ரீச் பண்ணுறார். இப்ப கொழும்புக்குப் போறம் விடுதலைக்கு.”

“ஓ... ரீச்சரா?” என்னை அறியாமல் ஒரு ஏனை இழை குரலில் ஓழிற்று.

அதை அவளும் கவனித்திருக்கவேண்டும். ஒரு கணம் அவள் முகத்தில் சங்கடம் தெரிவது போன்ற ஒருபாவும் அல்லது எனது பிரமையாகவும் இருக்கலாம்.

மறுகணம் உணர்ச்சிகளை மறைத்துக்கொள்வதில் பெண்களுக்கே உரிய இயல்பான திறமையுடன் முகத்தில் தோன்றிய சலனத்தை மறைத்துக்கொண்டு “அவர் அங்கை வாறார்” என்று கைகாட்டினாள்.

அவள் கைகாட்டிய திசையில் வந்து கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்தேன்.

கரிய நெடிய உருவும், கொஞ்சம் வளைவு, முரட்டுத் தோற்றும். ஷேவ் செய்யாத முகம் அதை மிகப்படித்திக் காட்டியது. அலட்சிய பாவனையில் உடையணிந்திருந்தான். மொத்தத்தில் அவன் அவளுக்கு ஒரு கொன்றாஸ்ட் போல் இருந்தான்.

தன் கணவன் கிட்டவந்ததும் பூரணி “மை ஹஸ்பென்ட் சுரேஸ் என்னுடைய வாசிற்றி மேட் பாவு” என்று இருவரையும் பரஸ்பரம் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

“கிளாட் டு மீட் யூ.” என்று புன்னகைத்தபடி கைநீட்டினேன். அவன் பதிலுக்குப் புன்னகைக்காமலே கையை மட்டும் நீட்டினான். வாய் திறக்கவில்லை. முகத்தில் ஏரிச்சல் தெரிந்தது.

வாசிற்றி நாளைய தனது “ஹோவால்ஸ்” பழக்கத்தை பூரணி தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து அவனது ஏரிச்சல்படும் சுபாவத்தை வளர்த்திருப்பானோ என்று எண்ணத் தோன்றியது.

“பூரணி வா போய் இருப்பம்” என்றான் சுரேஸ். “சரி வாறன்” என்று நான் முந்திக்கொண்டேன். நீண்டகால இடைவெளி இருந்தாலும் பூரணியைப் பழிக்குப் பழி வாங்கிவிட்டது போன்ற திருப்திப் பெருமித்துடன் மண்டபத்தினுள் நுழைந்தேன்.

நுழையும்பொழுதே என்னைச் சுட்டெரித்து விடுவதுபோல உருட்டி விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மனைவியின் கண்களைச் சந்தித்தேன்.

“இவள் ஏன் இப்படிப் போர்க் கோலம் பூணுகிறாள்?”

எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. நான் பூரணியைச் சந்தித்துப் பேசியதைத் தான் இருந்த இடத்தில் இருந்து நன்றாகக் கவனித்திருந்திருக்கிறாள் என் மனைவி.

“இந்தப் பெண்களுக்குத்தான் எத்தனை பொறாமை!”

நான் மனைவிக்குக் கிட்டச் சென்றதும் “அவள் யார்” என்றாள் மனைவி, குரலில் அனல் பறக்க.

“என்னுடன் வாசிந்றியில் படிச்சவள்.” பலவீனமான குரலில் மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் பதிலிறுத்தேன்.

“அதுக்கு இப்பிடியா இத்தினை பேருக்கும் முன்னாலை சிரித்துச்சிரித்துப் பேசுறது?”

“பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கிறன். நின்டு நாலு வார்த்தை பேசினா என்ன?” என்று கேட்க நினைத்துக் கேட்காமலே சொற்களை விழுங்கிக்கொண்டேன். பேசி அவளுக்கு விளங்க வைக்கவும் முடியாது. அவளை வெல்லவும் முடியாது.

“வயது நாற்பத்தைஞ்சாகுது. இன்னும் பழக்கவழக்கம் தெரியாது!”

பஸ்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்று படித்து அக்கவன்னாகி எத்தனை பேருடன் வேலை பார்த்து எத்தனை பேருக்கு முதுசொம்

ஆலோசனை கூறும் எனக்கு பத்தாம் வகுப்பைக் கூடச் சரியாகப் பாஸ் செய்யாத என்னுடைய மனைவி பழக்கம் சொல்லித் தருகிறாள். உள்ளூர்ச் சிரித்துக் கொண்டேன். பின் என்ன வெளிப்படையாகவா சிரிக்கமுடியும்?

எனக்கு ஸ்தங்களைக் கொண்டுவந்தவளாயிற்றே! அந்த ஸ்தங்கள் எனது கண்களை மட்டுமல்லாது வாயையும் மூடிவிட்டன!

“இவள் ஓயமாட்டாளா? இன்னும் என்னவெல்லாம் கேட்டு என் மானத்தை வாங்கப்போகிறாள்?”

இயற்கையாகவே தொட்டால் ஒட்டிக்கொள்ளுமோ என்று பயப்படும் படியான அவனுடைய கரியமுகம் இப்பொழுது பொறாமையில் இன்னும் ஒருபடி கூடக் கருத்திருந்தது.

“சரி வாருங்கோ போவம்” என்று சொல்லி தனது பூதாகரமான உடம்பைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து நடந்தாள் மனைவி. பெட்டியையும் தூக்கிக்கொண்டு நான் அவள் பின்னால் நடந்தேன், வாய்மூடி மௌனியாக.

எனது வெற்றிப் பெருமிதம் வந்த சுவடு தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது.

நிஜங்கள் தான் எவ்வளவு குருரமானவை!

நன்றி மறக்காத ஒருவன்

நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை

சின்னராசாவின் ஓற்றைத் திருக்கல் வண்டில் பிரதான வீதியைக் கடந்து ஒழுங்கை யொன்றுக்குள் திரும்பியபோது அந்த வீதியோத்தில் மீணுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த பெண்கள் நடுங்கிப்போனார்கள். வண்டியை இழுத்து ஒடும் அந்தக் காளை மாட்டினுடைய ஒட்ட வேகந்தான் அதற்குக் காரணம். “ஜூயா” என்று கத்திவிட்டாள் அந்தக் கூட்டத்தில் நின்ற ஒருத்தி.

“சின்னராசான்றை ஒட்டத்தைப் பார்த்தியளே. பயமெண்டது உவனுக்கு இல்லைப் போலை.” என்று பேசிக் கொண்டாள் இன்னொருத்தி.

“நல்லவேவளை உந்தப் பெரிய வேப்ப மரத்திலை மாடு முட்டியிருந்தால் இன்டைக்கு மாடும் சரி. சின்னராசாவும் சரி” என்று மற்றப் பெண்ணொருத்தி சொல்லி முடிப்பதற்குள் சேரவேண்டிய இடத்தைச் சேர்ந்து விறகுகளை இறக்கிக் கொண்டிருந்தான் சின்னராசா. கல்வீடுகளும் ஓலைக் குடிசைகளும் நெருக்க மாகக் காணப்படும் அந்தக் கிராமந்தான் யாழ் மாவட்டத்திலுள்ள மாங்கூடல் கிராமம். அநேகமான வீடுகளின் முன்னால் கழுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்களும் ஒரு சில வீடுகளின் முன்னால் வேப்ப மரங்களும் வளர்ந்து விருட்சமாகிக் காட்சி தருவதைக் காணலாம்.

மரச்சோலைகளுக்குப் பஞ்சமில்லாத அந்த மாங்கூடல் கிராமத்தின் கல்விச் சேவை....? அது ஒரு கேள்விக்குறிதான். அதிலும் பட்டதாரியென்று எடுப்பதாயிருந்தால் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பொருளியல் துறையில் பட்டம் பெற்று வெளியேறி இன்று ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் அந்தத் தாமதாஸ் ஒருவர்தான். இப்போது பல ஆண்டு இடைவெளிக்குப் பின் பல்கலைக்கழகம் தரும் கல்விக் கரும்பின் சுவையறிந்து அதை மாந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள், எட்டுப்பத்து மாணவர்கள். இக்கிராமத்தின் தொண்ணுறை வீத மக்கள் நாள் சம்பளத் தொழிலாளிகள்.

சின்னராசாவும் அந்த வர்க்கத்தில் ஒருவன். தாய் தந்தையை இழந்த அவனுக்கு தந்தையின் தொழில் கைகொடுத்தது. ஒற்றைத் திருக்கல் மாட்டு வண்டில் வைத்து தனது குடும்ப வருமானத்தை அந்த மாங்கூடல் கிராமத்தில் தேடி வாழ்க்கை நடத்துகிற ஒருவனென்றால் அது சின்னராசாதான். ஏழைத் தாய் தந்தைக்குப் பிறந்தாலும் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். ஓ.எல். முடித்து மேல் கல் வி படிக் க வேண் டியவனை தனது கோட்டுக் குள் அடைத்துவிட்டது விதி. ஓ.எல். பரிட்சை எடுப்பதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன் அவனது தந்தையும் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் அவனது தாயும் சாவின் மடிக்குள் சுருண்டுவிட்டார்கள். ஏனென்று கேட்கக் கூடாத சாவுகள் அவை.

சின்னராசாவுக்குச் சொந்தக்காணியென்று எதுவுமே கிடையாது. இப்போது அவன் குடியிருக்கும் காணி தர்மதாஸின் தாய் தந்தையர் தர்மதாசுக்குக் கொடுத்த சொத்து. வேறு பிள்ளைகள் அவர்களுக்கு இல்லாத படியால் அந்த வீட்டையும் காணியையும் தர்மதாஸின் பெயருக்கு எழுதிவிட்டார்கள். மாங்கூடல் கிராமத்திலிருந்து ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெற்ற ஒரேயொருவர் என்று கூறினேனே, அந்தத் தர்மதாஸ்தான் இவர்.

சின்னவணாக இருந்த காலந்தொட்டே ஒரு வித்தியாசமான பிள்ளையாய் வளர்த் தொடங்கிவிட்டான் தர்மதாஸ். அவனிடம் காணப்பட்ட அமைதி ஏழைகளிடம் காட்டும் பரிவு, இருக்கம், அறிவைப் பெறுவதிலுள்ள ஆர்வம், ஆழமாகச் சிந்தனை செய்து கேள்வி கேட்கும் மனப்பாங்கு, பொறுமை, கடவுள்பக்தி, தனக்குப் பாடம் எடுத்த, எடுக்காத ஆசிரிய, ஆசிரியமாரிடம் அவன் வைத்திருந்த மரியாதை, பயபக்தி போன்ற நல்ல குணங்களின் காரணமாக தர்மதாஸின் மேல் அதிபர் அவர்களுக்கு ஒரு பற்று. அதனால்தான் அவனை எங்கு கண்டாலும் “தம்பி தர்மாஸ், உன் போன்றவர்கள்தான் ஏழைகளை நிமிர்த்தவேண்டும். நாட்டை உயர்த்த வேண்டும்.” என்று தட்டிக்கொடுப்பார். காலப்போக்கில் பட்டதாரி ஆசிரியராய் நிமிர்த்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோளைத் முதுசொம்

தூக்கியெறியாது தனது சிந்தனை அலைகளில் அதை ஓடவிடப்படியால் அதை நிறைவேற்றும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

தர்மதாஸின் மாங்கூடல் கிராமவீட்டுக்கு விறகு ஏந்றிப்பறிக்கும் பொறுப்பு சின்னராசாவின் மாட்டு வண்டிலுக்குத்தான் கிடைத்தது. அப்போதெல்லாம் யாழ் மாவட்டத் திலுள்ள புல்லுத்தரைக் கிராமத்தில் அவனது அக்காள் இராசமலரின் வீட்டில் சின்னராசா அவனது குடும்பத்தோடு இருக்கின்றான் என்பதும் தந்தையரால் இராசமலருக்குச் சீதனமாக எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பதும் இராசமலரின் கணவன் கமலேந்திரனின் போக்கு சின்னராசாவுக்குப் பிழிப்பதில்லை என்பதும் சின்னராசா வீடு ஒன்று தேடுகிறான் என்பதும் தர்மதாஸின் காதுகளுக்கு எப்படியோ எட்டிவிட்டது.

அன்றோரு நாள் தனது மாங்கூடல் கிராம வீட்டுக்கு சின்னராசா விறகு பறித்து முடித்ததும் தர்மதாஸ் அவனோடு கதைத்தார். “சின்னராசா ஆறு பரப்புக் காணியோடை வீடோண்டு வாங்கிப்போட்டம். அது, இஞ்சையிருந்து கிட்டத்தட்ட அரைக்கிலோ மீற்றார் தூரம். அடுத்த கிழமை எங்கடை குடிபூரல். உனக்கு விருப்பமெண்டால் இந்த வீட்டுக்கு வா. எனக்கு வாடகை வேண்டாம். வீட்டையும் வளவையும் சுத்தமாய் வைச்சிருந்தால் போதும். உன்னைப்பற்றிக் கனபோர் எனக்குச் சொல்லிப் போட்டினம். நீ இந்த வீட்டிலை குடியிருக்கலாம். இரண்டறையும் ஒரு குசினியும் உங்கள் மூண்டு பேருக்கும் போதும்,”

தர்மதாஸ் இப்படிச் சொன்னதும் திகைத்து நின்றான் சின்னராசா. இந்த உலகத்தில் இப்படியொரு அதிர்ஷ்டம் தனக்கு வருமெண்டு அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

“ஜூயா! என்ற சொந்தங்கள்’ இரத்தங்கள் சொல்லாததை, சொல்ல விரும்பாததை நீங்கள் சொல்லிப்போட்டியள். உங்கடை அம்மாவும் சம்மதிச்சால் இந்த மாங்கூடல் கிராமத்துக்கு நாங்கள் கட்டாயம் வருவாம்.”

கையெடுத்துத் தர்மதாஸைக் கும்பிட்டான் சின்னராசா. அந்தக் காட்சி தர்மதாஸின் மனைவி புனிதவதியையும் கண் கலங்க வைத்திட்டது. வடமராட்சிக் கிராமமொன்றைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் புனிதவதி. அங்குள்ள மகாவித்தியாலை மொன்றில் படித்துப் பல்கலைக்கழகம் புகுந்த அவர் ஒரு கலைப் பட்டதாரி. திருமணமானபின் இங்கு வந்து இரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்திலுள்ள தனது கணவனின் பாடசாலையில் படிப்பிக்கிறார். ஏழைகளுக்கு இரங்குவதில், உதவுவதில் தர்மதாஸ் எப்படியோ அப்படித்தான் புனிதவதியும்.

சின்னராசா ஏழைகளின் வரிசையிலே ஒருவன் என்பதாலும் கேட்டகேட்ட நேரமெல்லாம் எந்த எடுபிடி வேலையையும் தட்டாமல், சலிக்காமல், சினக்காமல் செய்துதருபவன் என்பதாலும் குடிவெறி, புகைத்தல் போன்ற தீய பழக்கங்கள் அற்றவனென்பதாலும் சின்னராசாவின் மேல் புனிதவதிக்கும் ஒரு இரக்கம்.

“சின்னராசா உன்றை நேரமையுங் கண்ணியமுந்தான் இந்த உடன்பாட்டுக்கு எங்களை வரச்செய்தது. என்றை தகப்பன் ஒரு ஏழையெண்ட காரணத்துக்காக எந்தச் சீதனமும் எடுக்கலாம் என்னைக் கலியாணம் செய்தவர் என்றை கணவர். அவற்றை வழிதான் என்றைவழி. உன்றை குடும்பத்தோடை வந்து இந்த வீட்டிலை இரு.”

புனிதவதி சொன்னதுதான் தாமதம், சின்னராசாவின் கண்கள் நீரை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தத் துளிகளின் ஊடாகச் சின்னராசா பார்த்தபோது தர்மதாஸ் தம்பதிகள் மங்கல் உருவங் களாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சிவனும் பார்வதியும் போல அவர்கள் காட்சி தந்து தனக்கான உதவியும் ஆசியும் அருளினர் என்ற பூரிப்புப் பொங்க வீடு சென்றான் சின்னராசா. அவனது மாட்டுவண்டிலும் துள்ளுநடை போட்டு வீட்டை அடைந்தது.

“இஞ்சை பார் தம்பி சின்னராசா, ரெண்டு குடும்பமிருக்க என்ற ரண்டறை வீடு போதாது. நீங்கள் வேறை வீட்டைப் பாருங்கோ. உங்களிலை முண்டுபேர் எங்களிலை நாலுபேர் என்ற முதுசொம்

குமரப்பிள்ளையள் ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு தனி அறை கட்டாயம் வேணும். இவ்வளவு காலமும் ஒரு விதமாய்ச் சமாளிச்சுப்போட்டம். இனிச் சமாளிக்கிறது கஸ்டமாயிருக்கு. கொத்தானும் இதைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்.” தமக்கை இராசமலர் அன்றேராரு நாள் இப்படிச் சொன்னதை நினைவுக்கெடுத்த சின்னராசா தனது குடிபூரவுக்கு தமக்கை இராசமலரையோ மைத்துனர் கமலேந்திர ஸையோ அழைக்கவில்லை. இவர்களை அழைக்காத படியால் புல்லுத்தரைக் கிராமத்திலுள்ள தனது உறவினர்களையும் அழைப்பதில்லையென்று முடிவெடுத்துக்கொண்டான். அன்றைய பால் காய்ச்சு வைபவத்தில் சின்னராசா குடும்பம் மட்டுந்தான். தர்மதாளின் குடிபூரவும் அதே நாள் அதே நேரமென்றபடியால் தர்மதாஸும் அங்கு வரவில்லை.

மாங்கூடல் கிராமத்தில் சின்னராசா குடிபுகுந்ததிலிருந்து அவனது மாட்டுவண்டிலுக்குச் சுமாரான உழைப்பு. அங்குள்ள மூலை முடக்குகளெல்லாம் சின்னராசாவின் மாட்டுக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடம். மூன்றாண்டு காலம் அவனுக்கு வெள்ளிதிசை. அதற்குடுத்த ஆண்டு 1999ல் புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்ட தனது மனைவி நல்லம்மாவை அந்த ஆண்டில் நொவெம்பர் 30ல் அவன் இழந்துவிட்டான்.

மனைவியைப் பறிகொடுத்த சின்னராசாவுக்கு வாழ்க்கை ஒரு வேதனையாகியபோதும் அந்த வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ளும் வல்லமையை அவன் இழக்கவில்லை. அதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் தர்மதாஸ், பக்கத்து வீட்டு முத்தையா, முத்தையா வீட்டுக்கு இரண்டு வீடு தள்ளியிருக்கும் தனது வீட்டின் முன்கடை நடத்தும் சுந்தரம் ஆகியோர் மாலை ஆறுமணியிலிருந்து இரவு ஏழு மணிவரை சின்னராசாவோடு கதைத்து அவனை ஆறுதல்படுத்திய பின்தான் இவர்கள் வீடு திரும்புவார்கள். கடையிலிருந்து அநேகமாகச் சுந்தரம் வருவான். வராத நாட்களில் சிவபாலன் வருவான். ஆறு மணிக்கு வரும் தர்மதாஸ் அங்கிருந்து புறப்பட எட்டரை மணியாகும். இந்த நிலையில் தனது சோகச் சுமையைக் கீழே இறக்கி ஓரளவு மனத்தையித்தை வரவழைத்துக் கொண்ட சின்னராசா தனது மகன் அருள்ராசாவின் எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்திக்கவும் தவறுவதில்லை.

காலச் சக்கரம் அருள்ராசாவைப் பதினெட்டு வயது வாலிப்பனாக்கி விட்டது. அதனால் உழைக்கவேண்டும் என்று விரும்பிய அவனுக்கு வியாபாரத்தில்தான் நோட்டம். சமையலைத் தொடங்கும் தனது தகப்பனுக்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் செய்து முடித்தபின் அயல் கிராமங்களுக்கும் வேறு கிராமங்களுக்கும் சாவகச் சேரியிலுள்ள கிராமப் புறங்களுக்கும் சென்று தொகைக் கணக்கில் தேங்காய், மாங்காயென்று அந்தத்தந்தப் பருவகாலத்தில் வாங்கி வாடகைக் “கார்” ஒன்றில் வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவதும் கால் கிலோமீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் சந்தையில் அவைகளை விற்றுப் பணம் சேர்ப்பதும் அவனது வழக்கம்.

அருள்ராசா வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டதால், சின்னராசாவுக்கு ஒரே குதூகலம். “நானில்லாத காலத்திலை என்றை பிள்ளை உழைப்பான். குடும்பஸ்தனாகிவிட்டால் தனது குடும்பத்தையும் நல்லாய்ப் பாப்பான். வீணாகத் தெரு அலைஞ்சு கெட்டபேர் கேக்காமல் தன்றை வருங்காலத்துக்குத் தேவையான வருமானத் தைத் தேடித்தாறு அத்திவாரத்தையும் அமைச்சிட்டான். எனக்கினிக் கவலையே இல்லை” என்றெல்லாம் பெருமிதங் கொள்ளும் சின்னராசா தனது உழைப்பிலே கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தான்.

அன்றைக்குச் சின்னராசாவின் வண்டில் தர்மதாஸ் வீட்டுக்கு விறகு பறித்துவிட்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. திரும்பிக் கொண்டிருந்த ஒழுங்கையில் ஆங்காங்கே பள்ளமும் திட்டியும். வண்டில் பிரதான தெருவில் ஏறுவதற்கு முன் மாட்டினுடைய முன்னங்கால் திட்டரெனச் சறுக்கி மூலையில் நாட்டப்பட்டிருந்த மின் கம்பத்தோடு மோதியதும் வண்டில் சரிந்துவிட்டது. வண்டிலில் இருந்த சின்னராசா “ஜேயோ! ஜேயோ!” என்று கத்தியவாறு தொப் பன்று கீழே விழுந்துவிட்டான். அவனது வலக்கையிலே பலத்த காயம். வண்டிலும் உடைந்து மாட்டின் வலது காலில் முறிவும் ஏற்பட்டுவிட்டது. கூப்பிடு தூரத்தில்தான் தர்மதாஸின் வீடு. “ஜூயா” என்ற கதறல்கேட்டு அந்த இடத்துக்கு ஓடிவந்த தர்மதாஸ் பிரதான தெருவால் போய்க் கொண்டிருந்த “கார்” ஒன்றை மறித்து முதுசோம்

சின்னராசாவை யாழ் பொது வைத்தியசாலையில் சேர்த்துவிட்டார் உடனடியாக.

“பயப்படுற அளவுக்கு ஒண்டுமில்லை. எலும்பிலை முறிவு எண்டால் தான் பிரச்சினை. எக்ஸ்றேயிலை அப்பிடிக் காட்டேல்லை. ஆனால் நிலத்திலை கிடந்த கல்லிலை இவற்றை வலக்கை நல்லாய் அடிப்படதாலை அந்தக் கையிலை வீக்கமும் நோவும் கொஞ்சங் கூட இருக்கு. ஆனால் வீட்டை கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ. நான் தாறு மருந்தைக் கவனமாய் எடுக்கவேணும். மூன்று கிழமை படுக்கையிலை இருந்தால் நல்லது. மற்றது இப்போதைக்குப் பாரங்கள் தூக்கக்கூடாது.”

டொக்ரரின் அறிவுரையோடு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான் சின்னராசா. நேரம் அப்போது இரவு ஏழு. விடயமறிந்த ராஜதுரையும் அவனது மனைவி நூலோஸ்வரியும் காலடிவைத்தார்கள். சின்னராசா வீட்டில் நடந்ததைக் கேட்ட அதிர்ச்சியால் நடுங்கிய அவர்கள் தர்மதாஸோ சின்னராசாவோ எதிர்பார்க்காத இன்னொரு அதிர்ச்சிச் சேதியையும் அந்தநேரம் வெளியிடவேண்டியிருந்தது.

“மாஸ்ரர் ஜயா வண்டில்கொண்டு சின்னராசா புறப்பட்ட கையோடை நாலு மணியிருக்கும். அருள்ராசா எங்களிட்டைவந்து சொல்லிப்போட்டு சாவகச்சேரிக்குப் போனது. தேங்காய் கொண்டர வழக்கமாய் ஆறுமணிக்கு வாறுபிள்ளை. இன்னுங்காணேல்லை. என்னாலை போக முடியேல்லை. உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. இடைக்கிடை எனக்குத் தலைச்சுத்தெண்டு சுந்தரத்திட்டையும் சொன்னனான். அந்தத் தமிப்பிக்கு எங்கைபோய்க் கண்டு புடிக்கிற தெண்டு தெரியாது. முன் வீட்டு முத்தையாவும் வீட்டிலை இல்லை. இப்ப என்ன செய்வாம். சொல்லுங்கோ மாஸ்ரர் ஜயா?”

தர்மதாஸ் மாங்கூடல் கிராமத்திலை இருந்த காலத்திலை. எல்லோரும் அவரை மாஸ்ரர் ஜயா என்றுதான் அழைப்பார்கள். நாஜதுரை சொன்ன வார்த்தைகள் தர்மதாஸின் காதுகளிலே முதுசொம்

பழந்ததுதான் தாமதம் அவரின் முகத்தில் சின்னராசாவுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையினால் ஏற்கனவே படிந்திருந்த சோகம் நாகநந்தீஸ்தூய ஒருவனின் உடலிலே ஏறிக்கொண்டிருந்த நஞ்சபோல் விழுவிறு என்று ஏறிக் கொண்டிருந்ததது. மகனை நினைத்துக் கண்ணீரா கண்ணீராய்க் கொட்டிக் கொண்டிருந்த சின்னராசாவை ஆழுதல் படுத்திவிட்டு சுந்தரத்தின் மோட்டார்ச் சைக்கிளில் நிதானமாகப் பறந்தார் தர்மதாஸ்.

சாவகச்சேரிப் பொலிஸ் நிலையம், படைமுகாம்கள், அதன்பின் திரும்பிவரும் வழியிலுள்ள படைமுகாம்கள், பொலிஸ் நிலையங்கள், யாழ் பொலிஸ் நிலையம், ஐ.சி.ஆர்.சி. மனித உரிமைகள் ஆணைக்கும் என்று தார்மதாஸ் போகாத, கேட்காத நிலையங்களே இல்லை. எங்கெங்கு போனாரோ அங்கங்கெல்லாம் அவருக்குத் தரப்பட்ட “தெரியாது, தெரியாது, தெரியாது, தெரியாது” என்ற எதிர்மறைப் பதிலோடல்லாமல் உடன்பாட்டுப் பதிலோடு அவர் திரும்பவில்ல. சோர்ந்து விட்டார் பாவம். இருந்தாலும் சின்னராசாவின் சோர்வையும் மனப்பாரம், துன்பம் ஆகியவற்றையும் ஓரளவு தணிப்பதற்காக அவனுடைய வீட்டுக்கு நாளாந்தம் வராமலும் இருக்கமாட்டார். அவரோடு சேர்ந்து நாஜதுரை, முத்தையா, சுந்தரம் ஆகியோரும் வருவார்கள்.

“உங்கடை மகன் அருள்ராசா கெதியிலை இஞ்சை வந்து உங்களைப் பார்ப்பான். அழாதைங்கோ” என்று தெரியங்கூறி அவனை ஆழுதல்படுத்திவிட்டு இரவு மணி ஏழானதும் தத்தம் வீடு திரும்பிவிடுவார்கள். தர்மதாஸ் மட்டும் எட்டு எட்டரை வரை சின்னராசாவோடுதான்.

அன்றைக்கொரு நாள் இரவு எட்டுமணிபோல் காலஞ் சென்ற தன் மனைவி நல்லம்மாவின் தாலிக்கொடியையும் ஒரு சிறு துணிப்பைக்குள் தான்வைத்திருந்த சிறுதொகைப் பணத்தையும் தர்மதாஸின் கைகளிலே கொடுத்தான் சின்னராசா.

தர்மதாஸின் அந்த நேரத் திகைப்பு சின்னராசாவுக்கு விளங்கிவிட்டது. தர்மதாஸை உற்றுப் பார்த்தபடியே இருந்தான் முதுசொம்

அவன் கொஞ்சனேரம் சிலையாகி நின்ற தர்மதாஸ் வாய்திறந்தார், ஏதோ கேட்பதற்கு. அதற்கு முன் தான் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லத் தொடங்கினான் சின்னராசா.

“ஐயா, என்றை பிள்ளை வந்தால் அதின்றைகயிலை இதுகளைக் குடுங்கோ. வராமல்விட்டால் உங்களிட்டை இருக்கட்டும். மறுத்துச் சொல்லாதைங்கோ. நான் தாங்கமாட்டன். என்றைபிள்ளை மேலே ஆணை. நான் தந்தது என்ற மகன் வாறவரைக்கும் உங்களிட்டை இருக்கட்டும். ஒண்டுமே இனிச் சொல்லாமல் கொண்டுபோங்கோ.”

சோதனையும் வேதனையும் முட்டி நிறைந்த நெஞ்சோடு வீடு சேர்ந்தார் தர்மதாஸ். அவருடைய நினைவெல்லாம் சின்னராசா வாகவே இருந்தது. ஆனால் சின்னராசா? தன்னுடைய மகனையே அடிக்கடி எண்ணியெண்ணிக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருப்பான். பாவும் எந்த இடத்தில் குந்தினாலும் எந்த இடத்தில் கால்நோக நின்றாலும் அருள்ராசாவைக் கற்பனை செய்து பார்க்கும் அவனது கண்கள் மங்கலாக மாறாமலிருப்பதில்லை. நீர் ததும்பும் விழி களோடுதான் அவனது இன்றைய வாழ்க்கை. அதனால் சமையல் செய்வதையும் அவன் நிறுத்தி விட்டான். பசியேறினாலும் வயிறு அழுதாலும் அவன் சாப்பிடுவதில்லை.

“எதுக்காக நான் சாப்பிடவேணும். ஆருக்காக நான் வாழவேணும். எனக்கென்ன, பிள்ளையா குட்டியா?” என்ற பிடிவாதம் அவனுடைய சமையலுக்குத் தடைக்கல்லாகிவிட்டது. பட்டினி யிருந்து சாவதையே அவன் விரும்பினான்.

இதையறிந்த தர்மதாஸ், றாஜதுரை, முத்தையா, சுந்தரம் ஆகிய நால்வரும் தத்தமக்குள் கதைத்து அந்தந்த வேளைக்குரிய சாப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து சின்னராசாவுக்குக் கொடுக்கத் தவறமாட்டார்கள்.

“இதுகளுக்கேன் கஸ்த்ததையும் கரைச்சலையும் நான் குடுக்கவேணும்” என்று நினைத்துக்கொண்டு, ஒரு சில வேளைகளில் கைநீட்டி வாங்க மறுத்துவிடுவான். ஆனால் கொடுப்பவர்களின் அன்பும் ஆதரவும் அவனை ஏங்கவைத்துவிடும். அதனால் அவர்கள் கொடுப்பதை ஏற்பதற்கு மறுக்கவோ அவர்கள் கேட்பதை எதிர்த்துச் சொல்லவோ அவனால் இயலாது. ஒருவகைச் சோகமும் கண்ணீரும் கலந்த நிலையில் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு கொடுப்பதை ஏற்றுக்கொள்வான்.

அவர்கள் செய்கின்ற இந்த உபசாரம் அவனுக்கு ஆறுதலைத் தந்தாலும் மாங்கூடல் கிராமத்து ஏனையோர் தன்னைப் பார்க்க வரவில்லையே என்று எண்ணும்போதெல்லாம் விம்மி வெடிப்பான். கேட்ட கேட்ட நேரத்தில் விறகு பறிப்பதும் பறித்த விறகுகளைச் சிறு சிறு துண்கேளாகப் பிளந்து கொடுப்பதும் புதிதாக வீடு கட்டுபவர்கள் கேட்கும் சீமேந்து, கம்பி ஆகியவை களைத் தனது வண்டில்லும் பறிப்பதும் பியந்து ஓவென்று கிடக்கும் வேலிகளை அடைத்துக் கொடுப்பதுமாக எந்தக் கிராமத்துக்கு மறுக்காமல் வேலைசெய்து கொடுத்தானோ அந்தக் கிராமம் தன்னை மறந்ததை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. தான் செய்த வேலைக்கு அவர்கள் கூலி கொடுத்தாலும் “முடியாது இண்டைக்கெனக்கு வேறை ஓட்டா வந்திருக்கு” என்று மறுத்துக் கூறாமல் அந்தந்த நேரத்தில் தனது கடமையை சரியாகச் செய்த தன்னை இந்தக் கிராமம் மறந்தது, நன்றியைத் தெரிவிக்கத் தவறியது ஏன்? என்று சிந்திக்கும் நேரமெல்லாம் அவனது உடம்பை ஏதோ தாக்கிக் கொல்வது போன்ற உணர்வு அவனுக்கு.

“நன்றி மறந்த சமுதாயமாக எப்போது நீ மாறினாய்? மாங்கூடல் கிராமமே” என்று கத்திக் கேட்டால் என்ன? என்று நினைப்பான்.

“என்னென்ன எங்களுக்கு நடக்க வேணுமோ அது நடக்கும். சின்னராசா ஆரையும் நாங்கள் குறை சொல்லக் கூடாது” என்று முதுசொம்

தர்மதாஸ் அடிக்கடி கூறுவதை அவனது நாக்கு நினைவுபடுத்தி யதும் அவனது வாய் தானாகவே மூடிவிடும்.

மூன்று கிழமைகளாகச் சின்னராசாவின் வீட்டில் காலடி வைக்கவில்லை தர்மதாஸ். பாடசாலையில் மூன்று கிழமை வீவு எடுத்து தனது மூத்த மகன் சத்தியதாளின் கணனிக் கல்வி சம்பந்தமாக திடீரென்று கொழும்பு சென்று மூன்று கிழமைகள் அங்கு தங்கியவர், தான் செய்ய வேண்டியதை வெற்றிகரமாகச் செய்துமுடித்து அன்றோரு நாள் இரவு பத்து மணிக்கு பிரத்தியேக வாகனமொன்றில் வீடு திரும்பி, மறுநாள் காலை ஆறு மணிபோல் சின்னராசா வீட்டிலே காலடி வைத்தார்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. சின்னராசா நல்ல தூக்கம். எழுப்ப மனமில்லாமல் எழுப்புகிறார். அவனை வேதனைச் சுமை களைத் தனது தலையிலே அவன் ஏற்றி வைத்திருப்பதால் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருக்கிறான் என்று முதலில் நினைத்தவரின் மனதில் அடுத்துச் சிந்தித்தபோது நிம்மதி பிறக்கவில்லை. மீண்டும் அவனைத் தட்டித் தட்டெழும்புகிறார். முச்சைப் பார்க்கிறார். நாடியைப் பிடிக்கிறார். அவ்வளவுதான்.

தர்மதாளின் கதறலையும் புலம்பலையும் கேட்டு றாஜதுரை, றாஜேஸ்வரி, முத்தையா, சுந்தரம் ஆகியோர் அங்கு கூடிவிட்டனர். சோகம் தோய்ந்த அவர்களின் கண்களில் நீர் நீராக வடிந்து கொண்டிருந்தது.

வந்தநாள் தொட்டு இன்றுவரை தங்களோடு அன்பாகப் பழகி, தமக்கு வேண்டிய, தாம் கேட்ட சின்னச்சின்ன வேலைகளையெல்லாம் தமக்குச் செய்து தந்த அந்தச் சீவனுக்காக தாம் தாம் செய்ய வேண்டிய ஒழுங்குகளை றாஜதுரை, முத்தையா, சுந்தரம் ஆகிய மூவரும் செய்ய அரைக் கிலோ மீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் கிராம அலுவலரின் பணிமனை சென்று நடந்ததை விளக்கினார் தர்மதாஸ்.

“மயான ஒழுங்கையும் ஏனைய ஒழுங்குகளையும் நீங்கள் செய்யுங்கோ. மற்றதுகளை நான் செய்து முடிச்சுப்போட்டு நாளை எட்டு எட்டரைக்கு வாறன்” என்று கிராம அலுவலர் விஜயசேகர உறுதி சொன்னதை அடுத்து சின்னராசாவின் இறுதிப் பயணத்துக்கான அனைத்தும் நிறைவு பெற்றன.

“நான் செத்தால் ஜயா, மேளங்கள், பட்டாசுகள் ஓண்டுமே வேண்டாம். வீடு வீடாயப் போய்ச் சொல்றதையும் நான் விரும்பேல்லை. கேள்விப்பட்டு வாறவை வர்ட்டும்.” என்று அன்றோரு நாள் றாஜதுரை, முத்தையா, சுந்தரம் ஆகியோருக்கு முன் தர்மதாஸாக்குச் சின்னராசா சொன்னதுபோல், மேளங்கள், பட்டாசுகள் எதுவுமே இல்லாமல் சின்னராசாவின் பூதவுடல் அமைதியாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மாங்கூடல் கிராமத்துக்குரிய மயானத்தில் ஏரிந்துகொண்டிருந்தது. கொள்ளிவைத்தவர் தர்மதாஸ்.

வந்தவர்களைல்லோரும் தத்தம் வீடுதிரும்ப வேண்டிய வேளை நெருங்கியதும் ஒவ்வொருவராக மயானத்தை விட்டகன்றனர். மறுநாள் காலை தர்மதாஸின் பெயரிலே அவரின் வீட்டு விலாசத்துக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. சனிக்கிழமை காலை தான் இறப்பதற்கு முன் தனது கைப்பட சின்னராசா எழுதிய கடிதம் அது. பாடசாலை முடித்து மாலை நேரம் வீட்டுக்கு வந்த போதுதான் அக்கடிதம் தர்மதாஸின் கையில் கிடைத்தது.

“ஜயா! சாவகச்சேரிக்குப் போன இடத்திலை அருள்ராசாவை ஆயி புடிச்சுப் போட்டுதென்டு இந்த மாங்கூடல் கிராமச் சனங்கள் தன்றை கடையிலை நின்டு கதைச்சுதென்டு தம்பி சுந்தரம் மூலம் அறிஞ்சனான். ஆரோ சொல்லிக் குடுத்துத்தான் புடிச்சவங்களெண்டும் கதைச்சுவையாம். என்றை பிள்ளை இயக்கத்திலை இல்லை. அதுக்கு என்ன நடந்ததென்டு எனக்குத் தீயாது. என்றை பிள்ளை வருமென்ட நம்பிக்கையும் என்னை விட்டுப் போட்டுது. ஜயா உங்களிட்டை நான் தந்த பொருள் வாரிசை இழந்த இந்தப் பாவிக்கு இனித் தேவைப்படாது. எனக்காக நீங்கள் சிலவழிச்சது எனக்குத்தான் தெரியும். பழைய வண்டிலையும் மாட்டையும் வித்துப்போட்டு புதிய வண்டிலும் மாடும் வாங்க வேணுமென்டு முதுசொம்

நான் கதைச்சதைக் கேட்டிட்டு அந்த மாசமே அதுகளை எனக்கு வாங்கித் தந்தியள். என்றை நல்லம்மா மோசம் போன பிறகு தாலிக்கொடியை வித்து அந்தப் பணத்தை உங்களுக்குத் தர நினைச்சன். நீங்களோ என்னைப் பேசி அதையும் தடுத்திட்டியள். என்றை பிள்ளையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் செலவழிச்சதும் கொஞ்சமில்லை.

இப்ப, என்றை ரண்டு கையையும் தூக்கி உங்களைக் கும்பிட்டு நான் கேட்கிறது இதுதான். நான் தந்த ஏழுபவண் தாலிக்கொடியை வித்து, உங்களுக்கு நான் தரவேண்டிய கடனை எடுங்கோ. என்றை சோகக் கண்ணீர் உங்கடை பாதங்களுக்கு முன்னாலை விழுந்து கேக்குத்தையா. கட்டாயம் செய்யுங்கோ.”

இதற்கு மேல் வாசிக்க தர்மதாஸால் முடியவில்லை. அவனது கைகளிலிருந்து நமுவிய கடிதம் கீழே விழுந்து ஒரு மூலைக்குள் முடங்கியது. அதையெடுத்த புனிதவதி தர்மதாஸை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். நீர் ததும்பிய தர்மதாஸின் கண்களோ கடிதத்தையே பார்த்து நின்றன. கடிதத்தின் மிகுதியை வாசிக்கத் தொடங்கினாள் புனிதவதி.

“என்றை பேராலை மூண்டாம் நாள் சிலவையோ முப்பத்தொராம் நாள் நினைவு நாளையோ நடத்தவேண்டாம் ஜயா. நீங்கள் விரும்பினால் முதியோர் இல்லத்துக்குக் கொஞ்சப் பணத்தைக் கொடுத்து என்றை நினைவாலை அதுகளைச் சாப்பிடச் சொல்லுங்கோ. என்றை வீட்டிலையிருக்கின்ற எங்கடை உடுபுடவையை அகதி முகாமிலை யிருக்கிறதுகளுக்கு, இல்லாட்டில் பிச்சைக்காரருக்குக் குடுத்தால் எனக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும். இதையெல்லாம் நீங்கள் செய்வியளைண்ட தைரியத்திலை எழுதிக் கேக்கிறன். ஏனெண்டால் நீங்களொன்குப் புறத்தியில்லை. என்றை நெஞ்சிலை, நினைவிலை நீங்கள் முதுசோம்

இருக்கிறியள். இந்த ஏழைக்கு இன்டைவரை நீங்கள் செய்த எல்லா உதவிக்கும் உங்களுக்கு என்றை கையெழுத்து நன்றி சொல்லிறன் ஜியா. நன்றி மறந்த சமுதாயத்திலை நன்றி மறக்காத ஒருத்தன் இந்தச் சின்னராசா எண்டு உங்கடை நெஞ்சிலை நினைவிலை என்னை இருத் திவையுங் கோ. என்றை பிள்ளையில்லாமல் நாளிருந்து பயனில்லை. நானும் போறன். என்றை உயிர் எப்படிப் போன தெண்டு விசாரணை செய்யவேண்டாம். பார்க்கிறதுகளுக்கும் கரைச்சல் தராமல் நானும் பாயிலை கிடந்து அழுந்திக் கல்டப்படாமல் உயிரொண்டு சாகிறதுக்கு என்ன செய்ய வேணுமோ அதைத்தான் இன்டைக்கு இரவு நானும் செய்யப்போறன். மூண்டு வருஷத்துக்கு முதல் என்றை நல்லம்மாவும் இந்த மாசம் இந்த நாளிலை தான் உலகத்தை விட்டிட்டுப் போனது. அந்த நினைவு நாளிலை நானும் உலகத்திட்டை கேட்டுக்கொண்டு போறன் ஜியா.

உங்கடை அன்புக்குப் பாத்திரமான
சின்னராசா 30.11.2002”

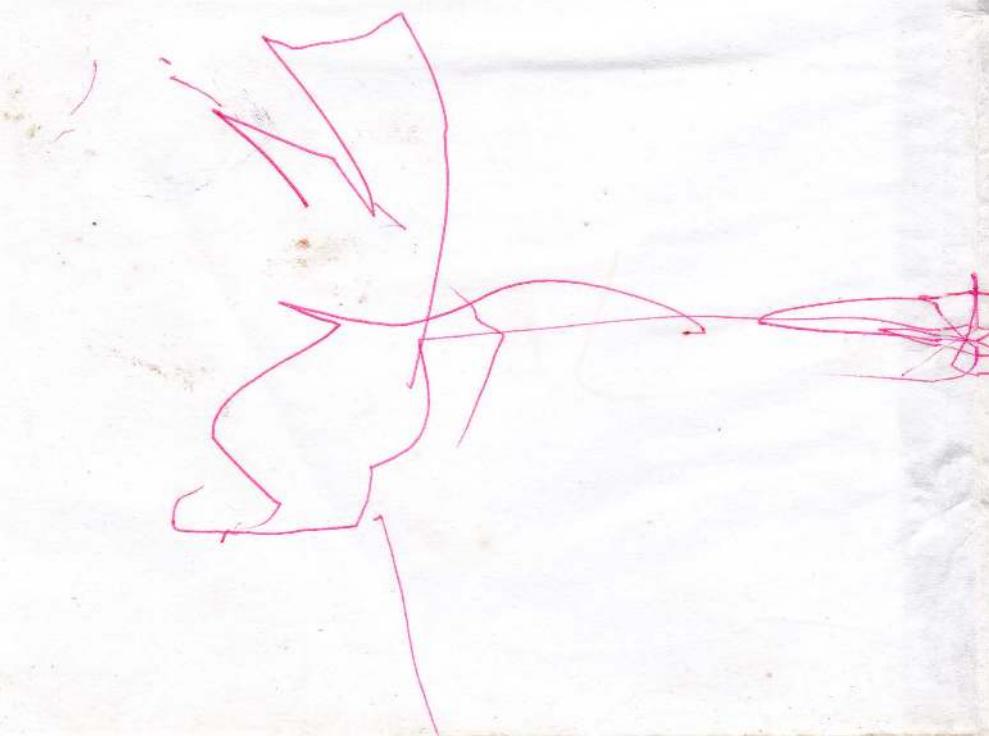
ஹர்ரெடுத்த தர்மதாஸின் கண்ணீர்த்துளிகள் தாரை தாரையாகத் தரையிறங்கின. அவரோடு சேர்ந்து புனிதவதியும் கண்ணீர் வடித்தாள். கடிதமூலம் சின்னராசா எதையெதை அன்பாக, பணிவாக எழுதிக் கோட்டானோ அவைகளில் ஒருசில ஏற்கனவே நிறைவு பெற்றுவிட்டன.

இன்று அவனது விருப்பப்படி 31ம் நாள் சிலவை நிறைவேற்ற முதியோர் இல்லத்துக்குப் பூற்படுகிறார் தர்மதாஸ். சின்னராசாவின் அடுத்தடுத்த விருப்பங்கள் வெகுவிரைவில் தர்மதாஸால் நிறைவேறப்பெறும். அந்த நாட்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக் கூதுசொம்

கிறார் தர்மதாஸ். எப்படியோ வந்து எப்படியோ பழகி ஒட்டிப்பிறந்த உயிரைப் போல் தன்னோடு ஒட்டி நின்றது அந்த ஏழை உயிர். எந்தப் பிறப்போ எந்தக் குலமோ எந்த வர்க்கமோ என்று பேதம் பார்க்கவில்லை தர்மதாஸ். எல்லா இரத்தமும் ஒரே இரத்தந்தான் என்ற தர்மதாஸின் நினைவுலைகளில் வந்து வந்து மிதந்து கொண்டிருப்பான் சின்னராசா.

சின்னராசாவின் உடைந்த வண்டிலும் மிருக வைத்தியர் சத்தியனால் குணமாக்கப்பட்ட சின்னராசாவின் காளை மாடும் இன்றைக்கும் தர்மதாஸின் வளவில்தான். அத்தோடு அவன் கொடுத்த தாலிக்கொடி தர்மதாஸ் குடும்பத்தின் பூசை அறைச் சுவரோன்றில் இன்றும் சின்னராசாவின் நினைவுச் சின்னமாகக் காட்சி தந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

சொக்கலிங்க நாவலர் (சொக்கன்)

1930ஆம் ஆண்டிலிருந்து எம்முடன் எழுபத்து நான்கு வருடங்கள் நிறைவாக வாழ்ந்த இலக்கியப் பேரந்தார் கலாநிதி க. சொக்கலிங்க நாவலர் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பல்பரிமாணங்கள் கொண்ட விற்பன்னராக விளங்கினார். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை, கட்டுரை, வானோலிச் சித்திரங்கள், பாடநூல்கள், மொழிபெயர்ப்பு, இலக்கியமதிப்புரை எனப் பல்துறைகளில் ஆழமாகக் கால்பதித்துப் பல்வேறு புனைபெயர்களில் நிறையவே எழுதிக் குவித்து உள்ளார். சொக்கன், வேணிலான், திரிபுராந்தகன், ஆராவமுதன், சொனா, சட்டம்பியார் என அவரது புனை பெயர்கள் விரியும்.

�ழத்தின் தமிழரினர், இலக்கண வழுவற்ற மொழி நடையாளர், புதுமையை நாடும் புரட்சிக்காரர் என்பனவற்றுடன் புராணங்களில் ஆழ்ந்த புலமையும், சமயஅறிவும், சமயமரபும், வாழ்க்கையும் நிறைந்த ஆஞ்சைம, சிறுமை கண்டு பொங்கும் மனிதத்துவம், இலக்கியத் தலைமை என அனைத்து ஆற்றல்களும் குணநலன்களும் கொண்ட அவரின் இடத்தினை இலகுவாக ஏவாலும் நிரப்பிவிட முடியாது. அவர் காப்பாளராக இருந்து பணியாற்றி வழிகாட்டிய இலக்கிய நிறுவனங்கள் ஒன்று இரண்டல்ல. அவர் ஒரு தனித்தாபனமாகத் தொழிற்பட்டு உள்ளார். அவர் பல்துறை ஆற்றல்களின் ஊற்று. அவர் என்றும் எங்களுக்கு இலக்கிய வழிகாட்டியாக விளங்குவார்.